William Nicholson

Rüzgâr Çalgısı

Remzi Kitabevi

William Nicholson

Rüzgâr Çalgısı

Çeviren:
Aslı Kurtsoy Hısım

REMZİ KİTABEVİ

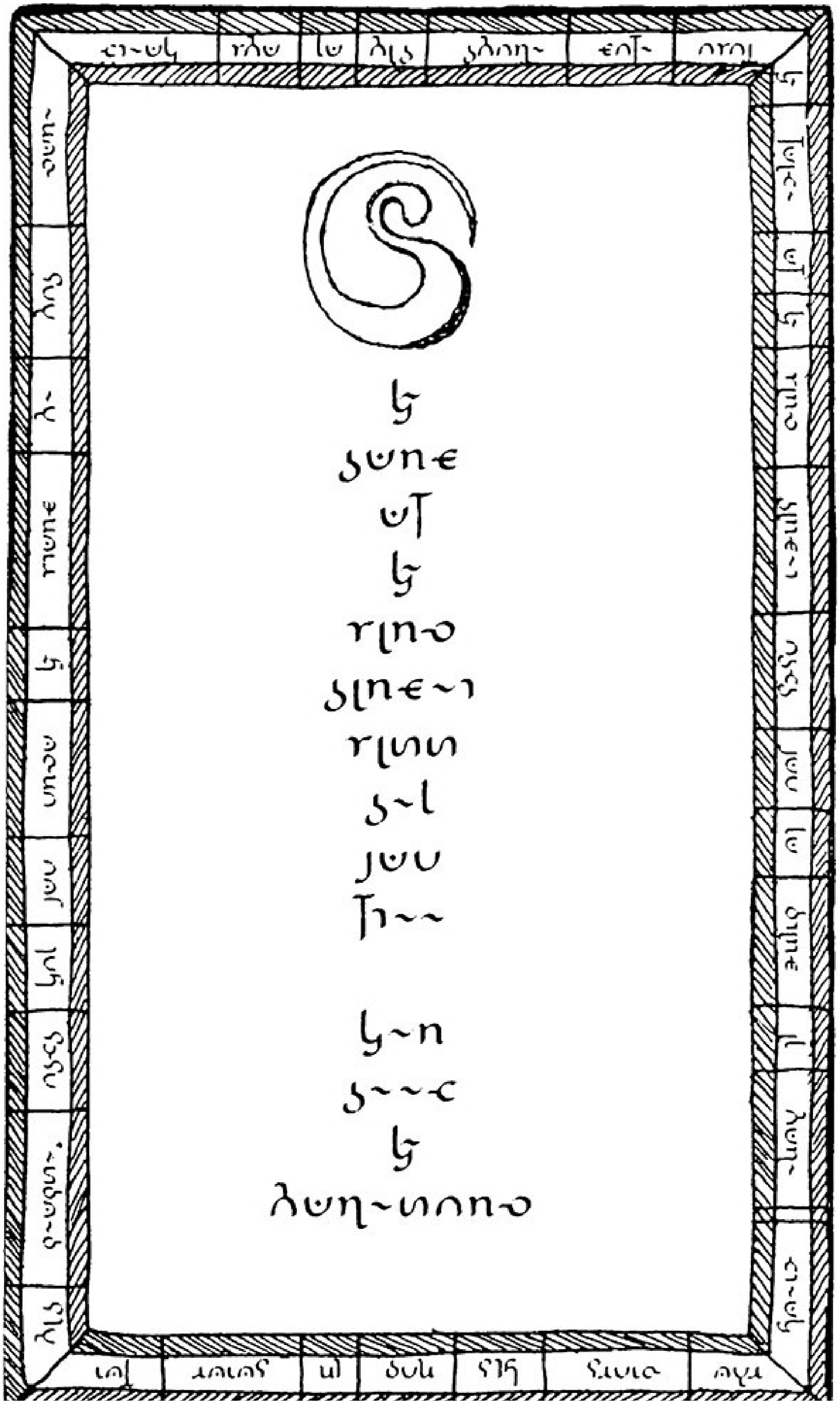
RÜZGÂR ÇALGISI / William Nicholson
Orijinal adı: *The Wind Singer*

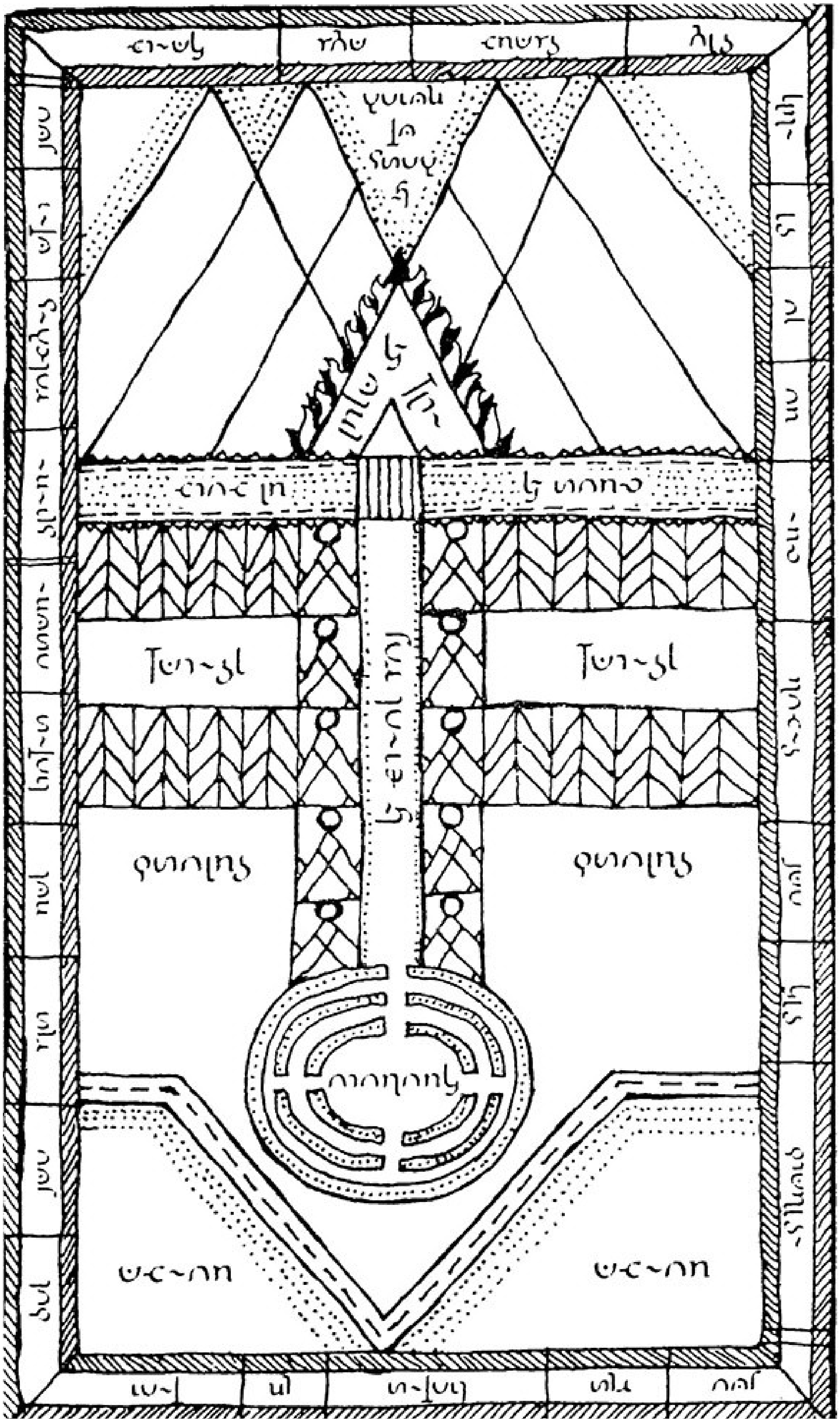
ISBN 975-14-0967-5

BİRİNCİ BASIM: Nisan, 2004

Kitabın basımı 3000 adet olarak yapılmıştır.

Remzi Kitabevi AŞ., Selvili Mescit Sok. 3, Cağaloğlu 34440, İstanbul
Tel (212) 513 9424-25, 513 9474-75, Faks (212) 522 9055
web: http://www.remzi.com.tr e-posta: post@remzi.com.tr
Remzi Kitabevi AŞ. tesislerinde basılmıştır.

Uzun Zaman Önce

Yabancılar geldiği zaman Manth halkı hâlâ avcılık günlerinde yanlarında taşıdıkları alçak, hasır duvarlı barakalarda yaşıyorlardı. Kubbe şeklindeki barakalar gelecekte zenginliklerinin kaynağı olacak tuz madeninin etrafında kümelenmişti. Bu, tuz mağaralarının üzerinde bugün durmakta olan büyük şehri inşa etmelerinden çok önceydi. Sıcak bir yaz günü, bir grup yolcu çöldeki düzlüklerden çıkageldi ve şehrin yakınlarında kamp kurdu. Hem kadın hem de erkeklerinin saçları uzun ve dağınıktı, yavaş hareket ediyor, çok az konuşuyor, konuştuklarında da alçak sesle konuşuyorlardı. Manth halkıyla değiş tokuş yapıyor, ekmek, et ve tuz alıp karşılığında kendilerinin yaptığı gümüşten küçük süsler veriyorlardı. Sorun yaratmıyorlardı ama yakında oluşları her nedense rahatsız ediciydi. Kimdiler? Nereden gelmişlerdi? Nereye gidiyorlardı? Doğrudan sorulan bu sorulara yalnızca gülümseyerek, omuz silkerek ya da kafa sallayarak yanıt veriyorlardı.

Yabancılar işe koyulup bir kule inşa etmeye başladılar. Yavaş yavaş ahşap bir yapı belirdi: Adam boyundan yüksekçe bir platform, onun üzerine de kalaslar ve metal borulardan daha dar bir kule çıktılar. Boruların hepsi bir orgun boruları gibi farklı boyutlardaydı ve birbirlerine tutturulmuşlardı. Tabanda genişleyen ağızları dışa doğru açılarak yan yana çepeçevre sıralanıyordu. Yukarı doğru yaklaşıp birleşerek tek bir silindir, bir boyun oluşturuyor, sonra tekrar ayrışarak, her birinin ucuna iliştirilmiş büyük deri kepçelerde sonlanıyorlardı. Rüzgâr estiğinde kepçeler itiliyor ve yapının üst kısmı olduğu yerde dönerek en şiddetli esintileri alacak biçimde yönleniyordu. Gelen hava, boyundan aşağı farklı kalınlıkta boruların içine doğru akıyor, aşağıdaki ağızlardan anlamsız bir ses dizisi halinde çıkıyordu.

Kulenin belirgin bir amacı yoktu. Bir süre insanlarda merak uyandırdı; bir o yana bir bu yana doğru gıcırdadıkça insanlar durup bakıyordu. Rüzgâr şiddetli estiğinde, başlangıçta komik gelen ama kısa süre sonra sıkıcı olmaya başlayan hüzünlü bir inilti çıkarıyordu.

Sessiz yolcular bir açıklamada bulunmadılar. Öyle görünüyordu ki buraya sadece bu tuhaf yapıyı inşa etmek için gelmişlerdi, zira işleri bittiğinde çadırlarını toplayıp yola koyuldular.

Gitmeden önce liderleri gümüşten küçük bir nesne çıkarıp kuleye tırmandı ve onu yapının boynundaki bir yuvaya yerleştirdi. Yolcuların oradan ayrıldıkları gün sakin bir yaz sabahıydı ve hava durgundu. Çöl düzlüklerinde uzaklaştıkları sırada metal boru ve borazanlar sessizdi. Manth halkı, geldiklerinde olduğu gibi giderlerken de şaşkın, arkalarında bıraktıkları dev korkuluğa bakakaldı.

O gece uyuduklarında esmeye başlayan rüzgârla hayatlarına yeni bir ses girdi. Sesi uykularında duydular ve nedenini bilmeksizin gülümseyerek uyandılar. Ilık gecede bir araya toplanıp neşe ve merak içerisinde dinlediler.

Rüzgâr çalgısı şarkı söylüyordu.

1

Minik Pinpin Ün Kazanıyor

“Kazkafa! Sersem tavuk! Kaz-kaz-kafa!”

Bowman Hath yatakta uzanmış, yandaki banyoda söylenmekte olan annesinden gelen anlaşılmaz sesleri dinliyordu. İmparatorluk Sarayı’nın kulesindeki çanın güçlü sesi şehrin çatılarının üzerinden geçerek uzaktan kulağına çalındı: *Dong! Dong!* Saat altıyı, tüm Aramanth’ın uyanış saatini haber veriyordu. Bowman gözlerini açtı ve yattığı yerden turuncu perdelerden süzülen gün ışığını izledi. Kendisini üzgün hissettiğini fark ederek, yine ne var, diye düşündü. Okulda geçireceği gün aklına gelince her zamanki gibi midesi kasıldı, ama bu seferki farklı bir histi. Sanki üzüntüsü bir şeyleri yitirmiş olmaktan kaynaklanıyor gibiydi. Ama neyi?

İkiz kız kardeşi Kestrel yandaki yatakta, elini uzatsa dokunabileceği bir uzaklıkta uyumayı sürdürüyordu. Bir süre kız kardeşinin hafif horultulu nefes alışverişlerini dinledi, sonra uyandırmak için ona bir düşünce yolladı. Kestrel huysuz bir şekilde homurdanana değin bekledi. Ardından sessizce beşe kadar saydı ve hızla yataktan kalktı.

Banyoya giden koridordan geçerken minik kız kardeşi Pinpin’i selamlamak için durdu. Pinpin üzerinde eskimiş geceliğiyle karyolasında ayağa kalkmış, başparmağını emiyordu. Evdeki iki yatak odasında da karyolasını koyacak yer olmadığından Pinpin koridorda uyuyordu. Turuncu Bölge’deki apartmanlar beş kişilik bir aile için gerçekten de çok küçüktü.

“Merhaba Pinpin,” dedi.

Pinpin başparmağını ağzından çıkardı ve yuvarlak yüzü mutlu bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Öp,” dedi.

Bowman ona bir öpücük verdi.

“Kucak,” dedi.

Bowman ona sarıldı. Yumuşacık yuvarlak bedenine sarıldığı sırada hatırladı. Bugün Pinpin’in ilk sınav günüydü. Yalnızca iki yaşındaydı,

sınavın iyi mi yoksa kötü mü geçtiğini anlayamayacak kadar küçüktü ama şu andan öleceği güne değin bir derecesi olacaktı. Bowman'ı üzen şey işte buydu.

Bowman'ın gözlerine yaşlar doldu. Herkes ona çok çabuk ağladığını söylüyordu ama elinden ne gelirdi ki? Hisleri çok güçlüydü. Böyle olmasını istemiyordu ama birine baktığında, herhangi birine, onun ne hissettiğini anlıyordu ve hissedilen şey çoğunlukla korku ya da üzüntü oluyordu. Sonra neden korktuklarını ya da neye üzüldüklerini anlıyordu ve o da aynı şeyleri hissediyor ve ağlamaya başlıyordu. Bu çok tuhaf bir duyguydu.

Bu sabah onu üzen Pinpin'in şu anda hissettikleri değil, onun bir gün hissedeceğini bildiği şeylerdi. Pinpin'in neşeli küçük kalbinde şimdi hiçbir üzüntü yoktu. Ama bugünden itibaren ilk önce belli belirsiz, sonra da keskin bir endişeyle gelecekten korkmaya başlayacaktı çünkü Aramanth'da hayat sınavlarla ölçülüyordu. Her sınav beraberinde başarısızlık ihtimalini de getiriyor, başarıyla geçilen her sınav bir sonrakinde yeni bir başarısızlık ihtimali anlamına geliyordu. Bundan kaçış yoktu, bunun bir sonu da yoktu. Yalnızca bunları düşünmek bile kalbinin küçük kız kardeşi için sevgiyle atmasına neden oldu. Ona sımsıkı sarılıp neşeli yanaklarından öptü, öptü.

"Pinpin'i seviyorum," dedi.

"Bo'yu seviyorum," dedi Pinpin.

Banyodan keskin, kulak tırmalayıcı bir ses, ardından da bir dizi sövgü daha duyuldu.

"Kazkafa! Turp beyinli!"

Ve ardından o çok tanıdık ağlamaklı feryat.

"Ey mutsuz insanlar!"

Bu, annesinin uzaktan da olsa doğrudan soyundan geldiği peygamber Ira Manth'ın feryadını. İsim kuşaktan kuşağa sürdürülmüştü ve annesinin de adı Ira idi. Öfke nöbetlerinden birine tutulduğunda, babası onlara göz kırpar ve "İşte peygamber geliyor," derdi.

Banyo kapısı çarpılarak açıldı ve Ira gözüktü, telaş içindeydi. Sabahlığının kol deliklerini bulamayıp öfkeyle çekiştirerek giysinin içine girmeye çalışmıştı. Sabahlığın kolları her iki yanda da boşlukta sallanıyor ve Ira Hath'in kolları patlamış dikişlerden dışarı sarkıyordu.

"Bugün Pinpin'in sınav günü," dedi Bo.

"Bugün ne?"

Ira Hath bir an için boş boş baktı. Sonra Pinpin'i Bowman'dan aldı; sanki birisi alıp götürecekmiş gibi ona sımsıkı sarılma sırası ondaydı.

“Bebeğim,” dedi. “Bebeğim.”

Kahvaltının sonuna değin kimse sınavdan söz açmadı. Ardından babaları kitabını bir kenara bırakıp masadan her zamankinden biraz daha erken kalktı ve ortalığa şöyle dedi:

“Sanırım hazırlansak iyi olur.”

Kestrel yukarı doğru baktı, gözleri kararlılıkla parlıyordu.

“Ben gelmiyorum,” dedi.

Hanno Hath iç çekti ve kırışık yanaklarını bir eliyle sıvazladı.

“Biliyorum güzelim. Biliyorum.”

“Haksızlık bu,” dedi Kestrel, sanki babası onu gitmeye zorluyormuş gibi. Aslında bir bakıma zorluyordu da. Hanno Hath çocuklarına karşı öyle nazikti ve ne hissettiklerini öyle iyi anlıyordu ki çocuklar için onun isteklerine karşı gelmek neredeyse imkânsızdı.

Ocaktan tanıdık bir yanık kokusu yükseldi.

“Ah, kazkafam!” diye bağırdı karısı.

Tost ekmeğini yine yakmıştı.

• • •

Hath ailesi Toplantı Binası’na doğru yürürken güneş henüz gökyüzünde yükselmemişti ve Turuncu Bölge’nin üzerine şehrin yüksek duvarlarının gölgesi vuruyordu. Bay ve Bayan Hath önden yürüyor, Bowman ve Kestrel aralarında her ikisinin de elini tutan Pinpin’le arkadan onları takip ediyorlardı. İki yaşında çocukları olan diğer aileler de turuncu boyalı evlerin düzenli bahçelerinin önünden geçerek aynı yönde ilerliyorlardı. Önlerinden yürüyen Blesh ailesi küçük oğullarına öğüt veriyorlardı.

“Bir, iki, üç, dört, uyurken üstünü ört! Beş, altı, yedi, sekiz, akşamları süt içeriz!”

Şehir meydanına geldikleri sırada Bayan Blesh arkasını döndü ve onları gördü. Her zaman yaptığı gibi sanki çok yakın dostlarıymışçasına el sallayıp Bayan Hath’in kendisine yetişmesini bekledi.

“Sır tutabilir misin?” dedi fısıltıyla. “Eğer bizim ufaklık bugün yeterince iyi bir sonuç alırsa Kırmızı’ya geçiyoruz.”

Bayan Hath bir an için düşündü.

“Kırmızı ha, çok iyi,” dedi.

“Duydun mu? Dün öğleden sonra bizim Rufy sınıf ikincisi oldu.”

Bay Blesh arkaya doğru seslendi. “İkinci mi? İkinci mi? Neden birinci değil? Ben bunu öğrenmek istiyorum.”

“Ah siz erkekler!” dedi Bayan Blesh. Bayan Hath’e doğru dönüp yakın bir dost edasıyla, “Ellerinde değil, öyle değil mi? Kazanmak zorundalar,” dedi.

Bu sözleri söylerken hafif patlak gözleri bir an için Hanno Hath’in üzerinde durdu. Herkes zavallı Hanno Hath’in üç yıldır terfi etmediğini biliyordu, ama tabii karısı ne kadar hayal kırıklığına uğradığından hiç söz etmiyordu. Kestrel onun acıyan bakışlarını yakaladı ve bu onda Bayan Blesh’in gövdesine bir bıçak saplama isteği yarattı. Ama ondan da fazla, babasına sarılıp, kırışık, üzgün yüzünü öpücüklere boğmak istedi. Sıkıntısını hafifletmek için Bayan Blesh’in geniş sırtını kaba düşüncelerle bombaladı.

Kaşalot! Sersem tavuk! Kazkafa!

Toplantı Binası’nın girişinde Müfettiş Asistanı bir kadın oturmuş, listeden isimleri kontrol ediyordu. En önce Bleshler girdi.

Müfettiş Asistanı, “Ufaklık temiz mi?” diye sordu. “Çişini tutmayı öğrendi mi?”

“Elbette,” dedi Bayan Blesh. “Yaşına göre beklenmeyecek derecede ileri.”

Sıra Pinpin’e geldiğinde Müfettiş Asistanı aynı soruyu sordu.

“Temiz mi? Çişini tutmayı öğrendi mi?”

Bay Hath Bayan Hath’e, Bowman Kestrel’e baktı. Pinpin’in mutfakta bıraktığı çişten gölcükler gözlerinin önüne geldi. Fakat hepsinde aynı anda aile gururlarını koruma isteği uyandı.

“Çişini tutabiliyor mu da ne demek hanımefendi,” dedi Bayan Hath yüzünde büyük bir gülümsemeyle. “Benim kızım çişiyle Milli Marşımıza ritim tutabiliyor.”

Müfettiş Asistanı şaşkın gözlerle baktı ve sonra listedeki TEMİZ kutucuğuna bir işaret koydu.

“Yirmi üç numaralı sıra,” dedi.

Toplantı Binası’nın içi arı kovanı gibi hareketliydi. Bir köşede duran büyük karatahtada, sınava girecek olanların doksan yedisinin de isimleri alfabetik sıraya göre yazılmıştı. Pinpin’in ismi tam haliyle yabancı görünüyordu: PINTO HATH. Bayan Hath Pinpin’in bezini çıkarırken Hath ailesi yirmi üç numaralı sıranın etrafında koruyucu bir halka oluşturdu. Temiz yazıldığından bezini bağlı bırakmak hile sayılırdı. Pinpin bu işe çok sevinmişti. Poposunda serin havayı hissetmek çok hoşuna gidiyordu.

Müfettişlerin içeri gireceğini haber veren zil sesiyle beraber büyük odaya bir sessizlik çöktü. Odada her birinde iki yaşında bir bebeğin oturduğu doksan yedi sıra ve sıraların arkasında anne-baba ve kardeşlerin oturduğu banklar vardı. Ani sessizlik ufaklıkları hayrete düşürmüştü, bir teki bile ağlamıyordu.

Müfettişler kabarık kırmızı cübbelerinin etekleriyle yerleri süpürerek içeri girdiler ve podyumda görkemli bir sıra oluşturdular. On kişiydiler. Tam ortada uzun boylu Başmüfettiş Maslo Inch duruyordu; binada en yüksek sınıfın parlak beyaz giysilerini giyen tek kişiydi.

"Bağlılık yemini için ayağa kalkın!"

Herkes ayağa kalktı, anne-babalar ufaklıkları ayağa kaldırdılar. Hep birlikte, herkesin yürekten bildiği kelimeleri tekrarladılar.

"Daha çok çalışacağıma, daha yükseğe çıkacağıma ve yarının bugünden daha iyi olması için çaba göstereceğime, İmparatoruma olan sevgim ve Aramanth'ın şerefi üzerine ant içerim!"

Ardından herkes yerine oturdu ve Başmüfettiş kısa bir konuşma yaptı. Henüz hâlâ kırklı yaşlarının ortasında olan Maslo Inch kısa süre önce en yüksek seviyeye yükseltilmişti; ama o kadar uzun boyluydu ve görünümü öyle güçlü, sesi öyle gürdü ki bütün hayatı boyunca beyaz giymiş gibi görünüyor ve davranıyordu. Maslo Inch'i uzun zamandır tanıyan Hanno Hath sessizce eğlenerek izliyordu.

"Dostlarım," dedi Başmüfettiş monoton bir sesle, "bugün çok özel bir gün, sevgili çocuklarınızın ilk sınav günü. Bugünden itibaren, küçük oğlunuz ya da kızınızın kendi kişisel derecesi olacağını bilmek kimbilir ne kadar gurur verici olmalı. Gösterdikleri çabalarla aile derecenize katkıda bulunabileceklerini anlayacakları yaşa geldiklerinde onlar da ne kadar gururlanacaklardır." Konuşmasının burasında dostane bir uyarıyla elini havaya kaldırdı ve ciddi bir şekilde onlara baktı. "Ancak derecelerin tek başına bir şey ifade etmediğini asla unutmayın. Önemli olan tek şey derecenizi nasıl yükselttiğinizdir. Bugün dünden daha iyi. Şehrimizi büyük yapan ruh işte budur."

Ardından kırmızı cübbeli müfettişler yavaş yavaş ön sıralara, oradan da arkalara doğru ilerlediler. Başmüfettiş Maslo Inch herkese tepeden bakan bir kule gibi podyumda kaldı. Etrafı tarayan gözleri bir süre sonra kaçınılmaz olarak Hanno Hath'e takıldı. Gözlerinde bir an için onu tanımanın verdiği bir parıltı belirdi, gözlerini gezdirdikçe parıltı da yok oldu. Hanno Hath kendi kendine omuz silkti. O ve Maslo Inch tam olarak

aynı dönemdendiler. Okulda aynı sınıfta yer almışlardı. Ama bu çok uzun zaman önceydi.

Sınavlar tamamlandıkça notlar veriliyor ve notlar önde duran büyük karatahtaya yazılıyordu. Kısa süre sonra küçük çocuklar arasında bir sıralama oluşmaya başladı. Bleshlerin çocuğu en tepeye yakındı, 30 üzerinden 23 puan alarak 7,6'lık bir derece yapmıştı. B, H'den önce geldiğinden, Blesh ailesinin işi Hath'lere daha sıra gelmeden bitmişti. Bayan Blesh, deneyimlerinin faydalarını aktarmak için kollarında iftihar ettiği bebeğiyle sıraların arasından ilerledi.

"Akılsız çocuk beşi unuttu," diye açıklama yaptı. "Bir, iki, üç, dört, altı." Yalandan bir kızgınlıkla parmağını çocuğa doğru salladı. "Dört, beş, altı, seni sersem! Bunu biliyorsun! Eminim Pinto biliyordur."

"Aslında Pinpin bir milyona kadar sayabiliyor," dedi Kestrel.

"Demek küçük hikâyeler uydurmayı seviyoruz," dedi Bayan Blesh, Kestrel'in kafasını okşayarak. "İneği, kitabı ve fincanı bildi," diye devam etti. "Muzu bilemedi. Ama 7,6 iyi bir başlangıç. Hatırlıyorum da Rufy nin ilk derecesi 7,8'di, ona bir de şimdi bakın. Asla 9'un altına düşmüyor. Dereceleri o şekilde önemsediğimden değil tabii."

Müfettiş Pinpin için hazırdı. Kâğıtlarına bakarak sıraya yaklaştı.

"Pinto Hath," dedi. Sonra gözlerini kaldırdı, yüzünde sevecen bir gülümseme belirdi. Pinpin bu bakışa içgüdüsel bir şüpheyle yaklaştı.

"Sana ne diye hitap edeceğiz bakalım, küçük dostum?"

"İsmiyle," dedi Bayan Hath.

"Pekâlâ Pinto," dedi Müfettiş, neşeyle parıldamaya devam eden bir yüzle.

"Burada güzel resimler var. Bakalım bana onların neler olduğunu söyleyebilecek misin?"

Pinpin'in önüne üzerinde renkli şekiller olan bir kâğıt koydu. Pinpin baktı fakat hiçbir şey söylemedi. Müfettiş parmağıyla bir köpeğe işaret etti.

"Bu nedir?"

Pinpin'den hiç ses çıkmadı.

"Öyleyse bu nedir?"

Sessizlik.

"Oğlunuzun duyma sorunu var mı?"

"Hayır," dedi Bayan Hath. "Kızım sizi duyabiliyor."

"Ama oğlunuz konuşmuyor."

"Sanırım kızımın söylemek istediği fazla bir şey yok."

Bowman ve Kestrel nefeslerini tuttular. Müfettiş kaşlarını çattı, çok ciddi görünüyordu ve kâğıtlarına bir not aldı. Sonra resimlere geri döndü.

"Pekâlâ Pinto. Bana bir köpecik göster. Hani köpecik?"

Pinpin ona baktı ve ne konuştu ne de gösterdi.

"Öyleyse bir ev. Bana küçük bir ev göster."

Hiçbir şey. Müfettiş sonunda daha da ciddi bir yüz ifadesiyle resimlerini bir kenara bırakana değin bu şekilde devam etti.

"Biraz da saymayı deneyelim, ne dersin küçük dostum?"

Pinpin'in devam ettirmesi için saymaya başladı, ama onun tüm yaptığı bakmaktı. Müfettiş bir not daha aldı.

"Sınavın son bölümü," dedi Bayan Hath'e dönerek, "çocuğun konuşma becerisini ölçmek için tasarlanmıştır. Dinleme, anlama ve karşılık verme. Bu bölümde çocukların kucağa alındıklarında daha rahat olduklarını düşünüyoruz."

"Onu kucağınıza mı almak istiyorsunuz?"

"Eğer bir itirazınız yoksa."

"Emin misiniz?"

"Bunu daha önce de yaptım Bayan Hath. Küçük adam benimle güvende olacaktır."

Ira Hath gözlerini yere çevirdi ve burnu hafifçe oynadı. Bowman bunu gördü ve Kestrel'e hızla bir düşünce gönderdi.

Annem çatlayacak.

Ama onun tüm yaptığı Pinpin'i oturduğu yerden kaldırıp Müfettiş'in bekleyen kollarına vermek oldu. Bowman ve Kestrel ilgiyle izlediler. Babaları, her şeyin gidebileceği en kötü şekilde gittiğinin ve yapabileceği hiçbir şey olmadığının farkında, gözleri kapalı bir şekilde oturuyordu.

"Evet Pinto, sen iyi bir çocuksun, değil mi?" Müfettiş, Pinpin'in çenesinin altını gıdıkladı ve burnuna dokundu. "Bu nedir peki? Bu senin burnun mu?"

Pinpin sessiz kaldı. Müfettiş boynundaki zincire asılı duran büyük altın madalyonu çıkarıp Pinpin'in gözlerinin önünde salladı. Madalyon sabah güneşinde parıldadı.

"Cici, cici. Tutmak ister misin?"

Pinpin bir şey söylemedi. Müfettiş sıkıntılı bir ifadeyle Bayan Hath'e baktı.

"Farkında mısınız bilmiyorum," dedi. "Şu anki duruma bakılırsa, çocuğunuza sıfır puan vermek zorunda kalacağım."

“Durum o kadar kötü mü?” dedi Bayan Hath, gözleri parıldayarak.

“Ondan hiçbir yanıt alamıyorum, görüyorsunuz.”

“Hiçbir şey mi?”

“Sevdiği bir kelime oyunu ya da tekerleme var mı?”

“Durun bir düşüneyim.” Bayan Hath dudaklarını büzüp parmağıyla alnını ovuşturarak oldukça gösterişli bir düşünme taklidi yaptı.

Bowman Kestrel’e bir düşünce gönderdi.

Çatlıyor.

“Evet,” dedi Bayan Hath. “Sevdiği bir oyun var. Fış, fış, fış demeyi deneyin.”

“Fış, fış, fış mı?”

“Bu hoşuna gidecek.”

Bowman ve Kestrel aynı anda aynı düşünceyi gönderdiler.

Çatladı!

Müfettiş, Pinpin’e, “Fış, fış, fış,” dedi. “Fış, fış, fış, küçük adam.”

Pinpin şaşkınlık içinde Müfettiş’e baktı ve sanki daha rahat bir şekilde yerleşmeye çalışıyormuş gibi kollarında kıpırdandı.

Bayan Hath izliyordu, burnunun oynaması artık kontrolden çıkmıştı. Bowman ve Kestrel yürekleri ağızlarında izlediler.

Her an olabilir, diye karşılıklı düşündüler.

“Fış, fış, fış,” dedi Müfettiş.

“Her an olabilir,” dedi Bayan Hath.

Bowman ve Kestrel içlerinden, *Haydi Pinpin, haydi,* diye geçiriyorlardı. Yap şunu.

Bay Hath gözlerini açtı ve ötekilerin yüzlerindeki ifadeleri gördü. Bir anda olanların farkına vararak banktan kalktı ve kollarını uzattı.

“Verin onu ben alayım...”

Çok geç kalmıştı.

Aferin sana Pinpin! dediler Bo ve Kess coşkuyla, düşüncelerinin neşe dolu sessizliği içinde. *Aferin Pinpin, aferin!*

Pinpin yuvarlak yüzünde bir memnuniyet ifadesiyle çişini, Müfettişin kollarından aşağı doğru durmadan akan uzun bir dere gibi bırakıyordu. Müfettiş, ilk başta ne olduğunu anlayamadan üzerine yayılan hafif ılıklığı hissetti. Sonra, Bayan Hath ve çocuklarının yüzlerinde takılı kalmış şaşkın bakışları görünce gözlerini aşağı doğru çevirdi. Islaklık kırmızı cübbesine sızıyordu. Tam bir sessizlik içerisinde Pinpin’i alması için Bay Hath’e uzattı ve arkasını dönüp sıraların arasından ağır adımlarla uzaklaştı.

Bayan Hath Pinpin'i kocasından aldı ve onu öpücüklere boğdu. Bowman ve Kestrel yere yıkılmış, sessizce kahkahalar atarak yuvarlanıyorlardı. Hanno Hath, olayı Maslo Inch'e anlatan Müfettiş'i izledi ve kimseye fark ettirmeden içini çekti. Karısı ve çocuklarının bilmediği bir şeyi biliyordu, bu sabah iyi bir derece almaya ihtiyaçları vardı. Şimdi sıfır puanla, büyük ihtimalle Turuncu Bölge'deki evlerinden ayrılıp daha mütevazı bir yerle idare etmek zorunda kalacaklardı. Eğer şanslılarsa iki oda, daha büyük bir olasılıkla bir oda ve ortak mutfak ve banyo. Hanno Hath kibirli bir adam değildi. Başkalarının onun hakkında ne düşündüğüne pek aldırış etmezdi. Ama ailesini çok seviyordu ve onları hayal kırıklığına uğratma düşüncesi onu derinden yaralıyordu.

Ira Hath, Pinpin'e sımsıkı sarıldı ve gelecek hakkında düşünmeyi reddetti.

"Fış, fış, fış," diye mırıldandı Pinpin neşeyle.

2

Kestrel Korkunç Bir Arkadaş Ediniyor

Okula vardıklarında, Bowman ve Kestrel ev ödevlerini getirmeyi unuttuklarını fark ettiler.

“Unuttunuz mu?” diye kükredi Dr. Batch. “Unuttunuz mu?”

İkizler sınıfın önünde yan yana durarak öğretmenlerine baktılar. Dr. Batch koca göbeğini sıvazladı, dilini iri dudaklarında gezdirdi ve ibret olsun diye onları cezalandırmaya karar verdi. Dr. Batch öğrencilerine ibret dersi vermekten hoşlanıyor, bunu öğretmenlik görevlerinden biri olarak görüyordu.

“Baştan başlayalım. Niçin unuttunuz?”

“Bugün küçük kız kardeşimiz ilk sınavını oldu,” dedi Bowman. “Evden erken çıktık, bu yüzden de unuttuk.”

“Demek bu yüzden unuttunuz. Vay, vay, vay.”

Dr. Batch sudan bahaneleri severdi.

“Ellerinizi kaldırın,” dedi sınıfa dönerek. “Bu sabah küçüklerin sınavına giden herkes ellerini kaldırsın.”

Sıkışık bir şekilde dizilmiş sıralardan bir düzine el havaya kalktı, aralarında Rufy Blesh’inki de vardı.

“Başka kim ödevini unuttu, elini kaldırsın.”

Bütün eller tekrar aşağı indi. Dr. Batch Bowman’a döndü, gözleri dostane bir ilgiyle parlıyordu.

“Öyle görünüyor ki sizden başka ödevini unutan yok.”

“Evet efendim.”

Kestrel bütün bu konuşma sırasında sessiz kalmıştı. Fakat Bowman onun içten içe kaynamakta olan öfke dolu düşüncelerini duyabiliyor ve onun vahşi ruh hallerinden birinde olduğunu biliyordu. Bu durumun farkında olmayan Dr. Batch önlerinde bir aşağı bir yukarı salına salına yürüyerek tüm sınıfla çok sık yaptığı bir soru-cevap ayinine başladı.

“Sınıf! Çalışmazsanız ne olur?”

Elli bir kişilik sınıf hep bir ağızdan tanıdık bir cevap verdi.

"Çalışmazsak ilerleyemeyiz."

"İlerleyemezseniz ne olur?"

"İlerleyemezsek puan alamayız."

"Peki ya puan alamazsanız ne olur?"

"Puan alamayan sonuncu olur."

"Sonuncu." Dr. Batch kelimenin keyfini çıkardı. "Sonuncu! So-nun-cu!"

Tüm sınıf ürperdi. Sonuncu! Okuldaki en aptal çocuk Mumpo gibi. Bazıları gizlice dönüp ona baktı; titreyerek ve etrafına öfkeli bakışlar fırlatarak en arka sıradaki utanç köşesinde oturuyordu. Burnunu silmesini söyleyecek bir annesi olmadığı için akan sümükleri yüzünden üst dudağı her zaman parlayan Deli Mumpo. Yıkanmasını söyleyecek bir babası olmadığı için çok kötü kokan, bu yüzden kimsenin yanına yaklaşmadığı Pis Kokulu Mumpo.

Dr. Batch her öğrencinin adının sınıf düzenine göre yazıldığı puan tahtasına doğru salına salına yürüdü. Her günün sonunda yeni dereceler hesaplanır ve yeni sınıf düzeni tahtaya yazılırdı.

"Her ikinizden de beşer puan düşeceğim," dedi Dr. Batch ve hemen orada sınıf düzenini yeniden hesapladı. Bowman ve Kestrel sınıfın gözleri önünde iki sıra arkaya, yirmi beşinci ve yirmi altıncı sıralara düştüler.

"Kayıyor, kayıyor, kayıyor," dedi Dr. Batch değişiklikleri yaparken. "Aşağı kaydığımızı fark ettiğimizde ne yapmamız gerekir?"

Sınıf hep bir ağızdan cevap verdi.

"Yarının bugünden daha iyi olması için daha fazla çalışır, daha yükseğe ulaşırız."

"Daha fazla. Daha yükseğe. Daha iyiye." Bowman ve Kestrel'e döndü. "Bir daha ödevlerinizi unutmazsınız sanıyorum. Yerlerinize oturun."

Bowman sıraların arasından arkaya doğru ilerlerken Kestrel'in içinde Dr. Batch'e, büyük puan tahtasına, okula ve tüm Aramanth'a karşı büyük bir nefretin kabardığını hissedebiliyordu.

Önemli değil, diye düşündü Bowman Kestrel'e. *Yükseliriz.*

İstemiyorum, diye yanıtladı Kestrel. *Umurumda bile değil.*

Bowman bundan sonra oturacakları sıranın önünde durdu, eski yerlerinin iki sıra arkasındaydı. Ama Kestrel en arkaya, Mumpo'nun oturduğu yere doğru ilerlemeye devam etti. Her zaman sınıfın sonuncusu olduğundan Mumpo'nun yanında boş bir yer vardı. Kestrel oraya oturdu.

Dr. Batch şaşkın gözlerle ona baktı. Mumpo da aynı şekilde.

"Merhaba," dedi pis kokulu nefesini üzerine üfleyerek.

Kestrel elleriyle yüzünü kapatarak arkasını döndü.

"Benden hoşlanıyor musun?" dedi Mumpo ona doğru eğilerek.

"Git başımdan," dedi Kestrel. "İğrenç kokuyorsun."

Dr. Batch sınıfın diğer ucundan sert bir şekilde bağırdı.

"Kestrel Hath! Derhal yerine geç!"

"Hayır," dedi Kestrel.

Tüm sınıf donakaldı.

"Hayır mı?" dedi Dr. Batch. "Hayır mı dedin?"

"Evet," dedi Kestrel.

"İtaatsizlikten beş puan daha kırmamı ister misin?"

"İstiyorsanız kırın," dedi Kestrel. "Umurumda değil."

"Umurunda değil öyle mi?" Dr. Batch kıpkırmızı kesildi. "Öyleyse sana umursamayı öğreteceğim. Denileni yapacaksın, yoksa..."

"Yoksa ne olur?" dedi Kestrel.

Dr. Batch ne diyeceğini bilemez bir şekilde bakakaldı.

"Zaten sınıfın sonundayım," dedi Kestrel. "Daha ne yapabilirsiniz?"

Dr. Batch en iyi nasıl cevap verebileceğini düşünerek bir an için sessizce kendisiyle mücadele etti. Bütün sınıfın nefesini tuttuğu bu anda Mumpo Kestrel'e biraz daha yaklaştı ve Kestrel tiksintiyle yüzünü buruşturarak biraz daha uzaklaştı. Dr. Batch bunu gördü ve yüzündeki şaşkınlık ifadesi yerini kinci bir gülümsemeye bıraktı. Yavaş yavaş sınıfı adımlamaya başladı.

"Sınıf," dedi, ses tonunu yeniden kontrol altına almıştı. "Sınıf, dönün ve Kestrel Hath'e bakın."

Tüm gözler o yöne çevrildi.

"Kestrel kendisine yeni bir arkadaş buldu. Gördüğünüz gibi Kestrel'in yeni arkadaşı bizim Mumpo. Kestrel ve Mumpo yan yana. Yeni arkadaşın hakkında ne düşünüyorsun Mumpo?

Mumpo kafasını sallayarak gülümsedi. "Kess'ten hoşlanıyorum," dedi.

"Senden hoşlanıyor Kestrel," dedi Dr. Batch. "Neden ona daha yakın oturmuyorsun? Kollarını boynuna dolayabilirsin. Ona sarılabilirsin. O senin yeni arkadaşın. Kimbilir, belki ilerde evlenirsiniz ve sen Bayan Mumpo olabilirsin ve bir sürü küçük Mumpo bebekleri yapabilirsiniz. Bu hoşuna gider mi? Yıkayıp temizleyecek 3-4 tane küçük Mumpo bebeği hoşuna gider mi?"

Sınıftan kıkırtılar yükseldi. Dr. Batch kendisinden memnundu. Galibiyetin kendisinde olduğunu hissediyordu. Kestrel kaskatı kesilmiş, utanç ve öfkeyle için için yanıyor ve hiçbir şey söylemiyordu.

“Belki de bir hata yapıyorumdur. Belki de Kestrel bir hata yapıyordur. Belki de yalnızca kazayla yanlış yere oturmuştur.”

Şimdi Kestrel’in yakınındaydı, Kestrel’e bakarak sessiz bir şekilde duruyordu. Kestrel, onun kendisine bir anlaşma önerdiğini biliyordu: İtaatinin bedeli gururuydu.

“Belki de Kestrel kalkıp yerine gidecektir.”

Kestrel titredi ama yerinden kalkmadı. Dr. Batch kısa bir süre daha bekledi, sonra öfkeyle seslendi:

“Demek öyle. Kestrel ve Mumpo. Ne tatlı bir çift.”

• • •

Sabah boyunca saldırılarını sürdürdü. Dilbilgisi dersinde tahtaya şunları yazdı:

AŞAĞIDAKİ FİİLLERİN ZAMANLARINI YAZIN
Kestrel Mumpo’yu seviyor
Kestrel Mumpo tarafından seviliyor
Kestrel Mumpo’yu sevecek
Kestrel Mumpo’yu sevdi
Kestrel Mumpo’yu sevmiş olacak

Matematik dersinde ise tahtaya şunları yazdı:

Eğer Kestrel Mumpo’ya 392 öpücük verir ve 98 kez sarılırsa ve sarılmalarının yarısı öpücüklü ve bu öpücüklerinin sekizde biri salyalı olursa, Kestrel Mumpo’ya sarılmalı, salyalı kaç öpücük verebilir?

Bu şekilde devam etti ve Dr. Batch’in de istediği gibi tüm sınıf kıs kıs güldü. Bowman birçok kez dönüp Kestrel’e baktı ama o, orada durup tek bir kelime bile söylemeden alıştırmaları yapmayı sürdürdü.

Öğle yemeği vakti geldiğinde Kestrel sessiz bir şekilde sınıftan çıkarken Bowman onun yanına gitti. Mumpo’nun da salyaları aka aka yanından ayrılmayarak Kestrel’le birlikte geldiğini fark ederek öfkelendi.

“Kaybol Mumpo,” dedi Kestrel.

Ama Mumpo gitmemekte ısrarlıydı. Gözlerini Kestrel’den ayırmadan yanında yürümeyi sürdürdü. Ara sırada durup, “Kess’ten hoşlanıyorum,” diye mırıldanıyor, sonra da sümüklerini gömleğinin koluna siliyordu.

Kestrel dışarıya giden yola doğru yönelmişti.

“Nereye gidiyorsun Kess?”

“Dışarı,” dedi Kestrel. “Okuldan nefret ediyorum.”

“Evet ama Kess...” Bowman ne diyeceğini bilmiyordu. Tabii ki okuldan nefret ediyordu. Herkes okuldan nefret ediyordu. Ama gitmek zorundaydın.

“Aile derecemiz ne olacak?”

“Bilmiyorum,” dedi Kestrel. Daha da hızlı yürümeye ve ağlamaya başladı. Mumpo bunu görünce çok üzüldü. Etrafında zıplayarak kirli ellerini Kestrel’in üzerine sürüyor, bir yandan da onu rahatlatacağını düşündüğü kısa inlemeler çıkarıyordu.

“Ağlama Kess. Ben senin arkadaşın olurum Kess. Ağlama.”

Kestrel öfkeyle onu üzerinden silkeledi.

“Kaybol Mumpo. Pis kokuyorsun.”

“Evet, biliyorum,” dedi Mumpo tevazuyla.

“Kess,” dedi Bowman, “okula geri dön ve kendi yerine otur, Batch seni rahat bırakacaktır.”

“Asla geri dönmeyeceğim,” dedi Kestrel.

“Ama dönmek zorundasın.”

“Babama anlatırım. O anlar.”

“Ben de,” dedi Mumpo.

Kestrel Mumpo’nun suratına, “Git buradan Mumpo!” diye bağırdı. “Git buradan yoksa bir yumruk yiyeceksin!”

Onu korkutmak için yumruğunu havaya kaldırdı. Mumpo inleyerek dizlerinin üzerine çöktü.

“Canımı yakmak istiyorsan durma. Önemli değil.”

Kestrel’in yumruğu havada asılı kaldı. Mumpo’ya baktı. Bowman da Mumpo’yu izliyordu. Birden Mumpo’nun yerinde olmanın nasıl bir şey olacağını düşündü. Korkuyla ve yakıcı bir yalnızlık hissiyle bütün vücudu ürperdi. Ona öyle acımıştı ki neredeyse avazı çıktığı kadar bağıracaktı.

“Öyle demek istemedi,” dedi. “Sana vurmayacak.”

“Eğer isterse vurabilir.”

Taparcasına Kestrel’e baktı, yaşlarla dolan gözleri üst dudağı gibi parlıyordu.

“Ona vurmayacağını söyle Kess.”

“Sana vurmayacağım,” dedi Kestrel yumruğunu indirerek. “Öyle pis kokuyorsun ki sana dokunamam.”

Arkasını dönüp hızla yürüdü, Bowman yanındaydı. Mumpo birkaç adım geriden onları izliyordu. Kestrel, Mumpo’nun duymaması için kafasında Bowman’la konuştu.

Bu şekilde devam edemem, edemem.

Başka ne yapabiliriz ki?

Bilmiyorum, dedi. *Bir şey. Yakında bir şey yapmazsam patlayacağım.*

3

Yüksek Sesle Söylenen Kötü Sözler

Onu izleyen Bowman ve Mumpo'yla birlikte Turuncu Bölge'den ayrılırken Kestrel'in aklında nefret ettiği okuldan uzaklaşmaktan başka bir düşünce yoktu ama farkında olmadan rüzgâr çalgısının durduğu arenaya giden dört ana yoldan birine sapmıştı.

Aramanth şehri daire şeklinde inşa edilmişti, daha doğrusu, düzlüklerdeki savaşçı kabilelerden korunmak için uzun yıllar önce inşa edilen yüksek duvarlarla çevrili olduğu düşünülürse bir davul şeklindeydi. Pek çok kuşaktır hiç kimse güçlü Aramanth'a saldırmaya cesaret edememişti ama büyük duvarlar yerinde duruyordu ve şehirden dışarı çıkmayı göze alan çok az sayıda insan vardı. Duvarların ardındaki dünyaya kim neden gitmek istesindi ki? Güneyde, büyük gri okyanusun fırtınalar estirdiği, kayalıklarla çevrili kıyılar, kuzeyde ise uzaktaki dağlara kadar uzanan verimsiz çöl vardı. Dışarıda yiyecek, rahatlık ve güvenlik yoktu. Duvarların içinde ise yaşam için, dahası iyi bir yaşam için gerekli her şey mevcuttu. Aramanth vatandaşları huzurun, bolluğun ve herkes için fırsat eşitliğinin olduğu bu sığınakta yaşadıkları için ne kadar şanslı olduklarını bilirlerdi.

Şehrin bölgeleri iç içe geçmiş halkalar şeklinde birbirinden ayrılıyordu. Duvarların gölgesinde yer alan en dıştaki halkada, Gri Bölge'nin büyük, küp şeklindeki apartmanları yükseliyordu. Ardından Kahverengi Bölge'yi oluşturan birkaç katlı apartmanlar ve Hath Ailesi'nin yaşadığı Turuncu Bölge'nin yarım ay şeklindeki küçük, bitişik nizam evleri geliyordu. Şehir merkezinin en yakınında, bahçeli, geniş, müstakil evleriyle Kırmızı Bölge'nin geniş halkası yer alıyordu. Önlerinde kendilerine ait dar yolları olan evler hoş bir labirent şeklinde düzenlenmişti; böylece aslında hepsi kırmızıya boyalı olsa da her biri kendisini özel ve farklı hissediyordu. Son olarak şehrin kalbinde muhteşem Beyaz Bölge yer alıyordu. Aramanth'ın babası İmparator Altıncı Creoth'un tüm vatandaş-çocuklarını gözettiği

İmparatorluk Sarayı bu bölgedeydi. Şehir liderlerinin mermerden ya da cilalı kireç taşından yapılmış muhteşem güzellik ve sadelikteki evleri, aile derecelerinin sergilendiği dev sütunlu Başarı Binası buradaydı. Onun tam karşısında, İmparator Birinci Creoth'un heykelinin durduğu meydanın diğer ucunda ise Aramanth'ın en yüksek idari organı Müfettiş Kurulu'nun da yer aldığı, çok sayıda pencereyle kaplı olan Müfettiş Koleji duruyordu.

Meydanın yanında, İmparatorluk Sarayı'nın yüksek duvarlarının altında, dört ana caddenin birleştiği yerde arena yer alıyordu. Daire şeklindeki bu büyük amfi, derecelendirme sistemi öncesinde gerekli olan oturum ve seçimler için tüm Aramanth halkını bir araya toplamak amacıyla tasarlanmıştı. Bugün arenanın dokuz sıra mermer basamaklarına sığmayacak kadar çok vatandaş vardı, arena artık konser ve resitaller için kullanılıyordu ve bir de tabii ki burası, her yıl tüm hanelerin aile reislerinin sınandığı ve aile derecelerinin bir sonraki yıl için yeniden düzenlendiği Büyük Sınavın yapıldığı yerdi.

Arenanın ortasında, daire şeklindeki beyaz mermer döşeli sahnede rüzgâr çalgısı denen tuhaf ahşap kule yer alıyordu. Rüzgâr çalgısı buraya hiç uymuyordu. Beyaz değildi. Simetrik değildi. Beyaz Bölge'nin en belirgin özellikleri olan sadelik ve dinginlikten yoksundu. En ufak bir esintide sağa sola dönerek gıcırdıyor ve rüzgâr daha sert estiğinde kasvetli bir inilti çıkarıyordu. Her yıl Müfettiş Kurulu toplantısında, onu kaldırıp yerine şehrin asaletine yakışan başka bir amblem konulması teklif edilir ancak teklif her yıl, söylentiye göre İmparator tarafından, geri çevrilirdi. Aslına bakılırsa halk rüzgâr çalgısına karşı bir sevgi besliyordu çünkü çok eskiydi ve her zaman orada olmuştu ve efsaneye göre bir gün yeniden şarkı söylemeye başlayacaktı.

Kestrel Hath rüzgâr çalgısını hayatı boyunca sevmişti. Önceden tahmin edilemez olduğu, hiçbir amaca hizmet etmediği ve hüzünlü sesiyle Aramanth'ın düzenli dünyasından hoşlanmıyor gibi göründüğü için onu seviyordu. Bazen, var olmanın verdiği düş kırıklığı dayanılmaz boyutlara ulaştığında arenanın dokuz sıra basamağından aşağı koşarak iner ve beyaz kaldırım taşlarının üzerine oturarak uzun süre rüzgâr çalgısıyla konuşurdu. Tabii ki onu anlamıyordu ve karşılık olarak çıkardığı gıcırtılı ve iniltili sesler kelime değildi ama o bunu çok dinlendirici buluyordu. Tek istediği öfkesini ve güçsüzlüğünü dışarıya vurmak ve yalnızlıktan biraz olsun uzaklaşmaktı.

Bugün, şimdiye kadar yaşadığı en kötü gündü ve Kestrel içgüdüsel olarak arenaya yönelmişti. Babası kütüphaneden henüz dönmemişti ve annesi hâlâ Pinpin'i iki yaşındakilere uygulanan fiziksel değerlendirme için götürdüğü klinikte olmalıydı. Bu durumda başka nereye gidebilirdi? Sonradan utanç verici davranışlarını önceden planlamakla suçlanmıştı ama, Kestrel bir entrikacı değildi. Düşünmeden, ani bir istekle hareket ediyor, bir sonraki adımının ne olacağını çoğunlukla kendisi de bilmiyordu. Onu izleyen Bowman'ın, başını belaya sokacağını önceden sezdiğini söylemek doğru olur. Mumpo'ya gelince, onu takip etmesinin tek nedeni onu sevmesiydi.

Şehir merkezine giden ana yol Dokumacılar Şirketi'nin avlusunun önünden geçiyordu. Öğle saati olduğundan tüm dokumacılar bahçede egzersizlerini yapıyorlardı.

Eğitmenleri, "Yere dokunun! Gökyüzüne dokunun!" diye bağırıyordu. "Eğer isterseniz yapabilirsiniz!"

Dokumacıların hepsi aynı anda eğilip geriniyor, eğilip geriniyordu.

Biraz ileride el arabasının yanına oturmuş öğle yemeğini yiyen bir sokak temizlikçisine rastladılar.

"Atabileceğiniz bir çöpünüz yoktur sanırım," dedi.

Çocuklar ceplerini aradılar. Bowman, annesinin duygularını incitmemek için cebine koyduğu yanık ekmek parçasını çıkardı.

"Yere at," dedi sokak temizlikçisi, gözleri parıldayarak.

"El arabana koyacağım," dedi Bowman.

"Öyle ya, benim yerime işimi siz yapın," dedi acıklı bir şekilde. "Eğer hiç kimse yere çöp atmazsa, geçmeyi bırak, hedefime nasıl ulaşacağımı hiç düşünüyor musun? Hayatımı nasıl sürdüreceğim umurunuzda bile değil, siz Turuncu Bölge'densiniz, keyfiniz yerinde. Herkes gibi benim de kendimi geliştirmek isteyebileceğim aklınızın ucundan bile geçmiyor. Gri Bölge'de yaşamayı denesenize. Karım Kahverengi Bölge'deki küçük balkonlu apartmanlardan birine göz koymuş."

Bowman elindeki ekmek parçasını yere attı.

"Hah, şöyle," dedi sokak temizlikçisi. "Süpürmeden önce bir süre onu seyredeceğim."

Kestrel onu izleyen Mumpo'yla birlikte çoktan uzaklaşmıştı. Bowman onlara yetişebilmek için arkalarından koştu.

"Ne zaman öğle yemeği yiyeceğiz?" dedi Mumpo.

"Kes sesini," dedi Kestrel.

Meydandan geçtikleri sırada sarayın yüksek kulelerinden birindeki çan iki kez çaldı. *Dong! Dong!* Şimdi sınıf arkadaşlarının hepsi sıralarına geri dönüyor ve Dr. Batch izin almadan giden üç okul kaçağının isimlerinin yanına işaret koyuyor olmalıydı. Bu da daha fazla puan kaybettikleri anlamına geliyordu.

Arenanın en üst basamağını çevreleyen çift sıra mermer sütunların arasından geçtiler ve merdivenlerden aşağı doğru inmeye koyuldular.

Mumpo beşinci basamağa gelince birden durdu ve beyaz mermer basamağa oturdu.

"Ben açım," dedi.

Kestrel hiç ilgi göstermedi. Aşağıya inmeye devam etti ve Bowman onu izledi. Mumpo da onu izlemek istiyordu ama açlığının farkına varmıştı ve başka hiçbir şey düşünemiyordu. Basamağa oturup dizlerine sarıldı ve tüm kalbiyle yemek yemeyi arzuladı.

Kestrel sonunda rüzgâr çalgısının dibinde durdu. Pinpin'in sınavına, Dr. Batch'in sataşmalarına ve Aramanth'ın boğucu düzenine karşı öfkesi, içinde çılgınca bir –kimi, neyi ya da nasıl, bilmeden– tersine çevirme, karıştırma, sarsma, dünyanın o düzgün, pürüzsüz akışını bir an için bile olsa durdurma arzusuna dönüşmüştü. Rüzgâr çalgısına gelmişti, çünkü o onun dostu ve müttefikiydi ama ne yapacağına yanına geldiğinde karar verdi.

Tırmanmaya başladı.

Aşağıya in, dedi Bowman dehşet içinde. *Seni cezalandırırlar. Düşeceksin. Kendine zarar vereceksin.*

Umurumda bile değil.

Kendisini platformun üzerine çekti ve kuleye tırmanmaya başladı. Kule rüzgârda sallandığı ve boruların arasındaki ayak basma yerleri kaygan olduğu için tırmanmak kolay değildi. Ama Kestrel ince ve çevikti ve tırmanırken sımsıkı tutunuyordu.

Arenanın en üst basamağından keskin bir çığlık duyuldu.

"Hey! Sen! Çabuk aşağıya in!"

Kırmızı cübbeli bir memur onu görmüş, hızla merdivenlerden aşağı doğru iniyordu. Beşinci basamakta iki büklüm olmuş oturan Mumpo'yu görünce onu sorgulamak için durdu.

"Ne yaptığını sanıyorsun? Neden okulda değilsin?"

"Karnım aç," dedi Mumpo.

"Aç mı? Daha yeni öğle yemeği yedin."

"Hayır yemedim."

“Bütün çocuklar saat birde okulda öğle yemeği yer. Yemeğini yememiş olman senin suçun.”

“Evet, biliyorum,” dedi Mumpo mutsuz bir şekilde. “Ama açım.”

O sırada Kestrel rüzgâr çalgısının boynuna ulaşmış, ilginç bir keşifte bulunuyordu. Geniş, metal borunun içerisinde bir yuva ve yuvanın tam üzerinde yuvayı işaret eden bir ok, okun üzerinde de tuhaf bir şekil vardı. Şekil S harfine benziyordu, S’nin kuyruğu yukarı doğru kıvrıktı.

Kırmızı cübbeli memur rüzgâr çalgısının yanına vardı.

“Hey, sen,” dedi Bowman’a sertçe. “O ne yapıyor? Kim o?”

“Kız kardeşim,” dedi Bowman.

“Ya sen kimsin?”

“Onun erkek kardeşi.”

Öfkeli memur Bowman’ı heyecanlandırmıştı ve Bowman heyecanlandığında çok mantıklı davranırdı. Memur bir anlık şaşkınlığın ardından yukarı baktı ve Kestrel’e seslendi:

“Aşağı in! Derhal aşağı in! Orada ne yaptığını sanıyorsun?”

Kestrel cevap olarak, “Nanik!” diye bağırıp daha da yukarı tırmandı.

“Ne?” dedi memur. “Ne dedi?”

“Nanik,” dedi Bowman.

“Bana nanik mi dedi?”

“Emin değilim,” dedi Bowman. “Bana da demiş olabilir.”

“Ama onunla ben konuştum. Ona aşağı inmesini söyleyen bendim ve cevap olarak bana nanik dedi.”

“Belki de isminizin bu olduğunu sanıyordur.”

“İsmim nanik değil. Nanik diye bir isim yoktur.”

“Bunu bilmiyordum. Sanırım o da bilmiyor.”

Bowman’ın ürkek ama makul tavrından kafası karışan memur, neredeyse en tepeye varmak üzere olan Kestrel’e döndü yeniden ve,

“Bana nanik mi dedin?” diye seslendi.

Kestrel cevap olarak, “Nanik nanik sersem tavuk!” diye seslendi.

Memur Bowman’a döndü, yüzü, haklıymışım, dercesine kaskatı kesilmişti.

“Gördün mü! Onu duydun! Bu utanç verici bir şey!” Kestrel’e dönerek, “Eğer aşağı inmezsen seni şikâyet edeceğim!” diye bağırdı.

“Aşağı inse de onu şikâyet edeceksiniz,” dedi Bowman.

“Elbette edeceğim,” dedi memur, “ama inmezse daha çok şikâyet edeceğim.” Kestrel’e bağırdı, “Aile derecenizin düşürülmesi için tavsiyede

bulunacağım!”

“Turp beyinli!” dedi Kestrel. Bu terbiyesizce kelimeyi söylediğinde geniş, deri kepçelerden biriyle aynı hizada duruyordu ve ses borulardan aşağı inerek birkaç saniye sonra tuhaf bir şekilde borazanlardan dışarı çıktı.

“Turp-urp-urp- beyinli-li-li!”

Bunun üzerine Kestrel kafasını deri kepçenin içerisine sokup bağırdı:

“Kazkafa!”

Sesi borazanlardan dışarıya çıkarak yankılandı:

“KAZ-KAZ-AZ-KAFA-FA-FA!”

Memur dehşet içerisinde kalmıştı.

“Öğleden sonraki çalışma huzurunu bozuyor,” dedi. “Kolejden duyacaklar.”

“Sersem-sersem-sersem tavuk!” dedi Kestrel.

“SER-SEM-EM SER-SEM-EM SER-SEM-EM TA-VUK-VUK!” Ses rüzgâr çalgısından tüm arenaya yayıldı.

Şehrin yüksek memurları, öğleden sonralarını bölen şeyin ne olduğunu görmek için beyaz cübbelerinin etekleri uçuşarak Müfettiş Koleji’nden dışarıya fırladılar.

“OO-KUUL-DAAN NEFF-REET EDİYO-RUUM!” diye bağırdı Kestrel’in yankılanan sesi. “DERECE-LER-DEN-DEN NEFF-REET EDİYO-RUUM!”

Müfettişler dehşet içerisinde kaldılar.

“Kriz geçiriyor,” dediler. “Aklını oynatmış.”

“Onu aşağı indirin! Muhafızları çağırın!”

“Daha çok ça-lış-ma-ya-cağıım!” diye bağırdı Kestrel. “Daha yükseğe çık-ma-ya-ca-ğıım! Ya-rı-nıın bu-günn-deen daha iyi olması için çalış-ma-ya-ca-ğıım!”

Sesi duydukça daha fazla sayıda kişi toplanıyordu. Kahverengi Bölge’den Başarı Binası’nı görmeye gelen bir sınıf dolusu çocuk çift sıra sütunların arasında belirmiş, Kestrel’i dinliyorlardı.

“İmmm-pa-ra-to-ru-mu sevmiyorumm!” diye bağırmaya başlamıştı Kestrel. “Aramanth-anth-anth’da gurur duyulacak bir şey yok!”

Çocuklar nefeslerini tuttular. Öğretmenleri konuşamayacak kadar şaşkındı. Gri paltolu bir grup muhafız ellerinde coplarla merdivenlerden aşağı koşarak indiler.

“Onu aşağı indirin!” diye bağırdı kırmızı cübbeli memur.

Muhafızlar rüzgâr çalgısının etrafını çevirdiler, şefleri Kestrel’e seslendi:

“Etrafın çevrili! Kaçamazsın!”

“Kaçmak istemiyorum,” diye yanıtladı Kestrel ve kafasını yeniden deri kepçenin içerisine sokarak bağırdı:

“SI-NAAV-LAA-RAA NA-NİK!”

Kahverengi Bölge’nin çocukları kıkırdamaya başladılar.

“Kötü çocuk!” dedi öğretmenleri ve sınıfını Başarı Binası’ndan içeri soktu. “Haydi çocuklar. Onu dinlemeyin. O yabani bir kız.”

“Aşağı in!” diye kükredi muhafızların şefi. “Aşağı in yoksa pişman olacaksın!”

“Ben zaten pişmanım,” diye seslendi Kestrel. Kendim için, sizin için ve bu üzgün şehir için üzgünüm!”

Kafasını kepçenin içerisine soktu ve arenaya seslendi:

“DAHA ÇOK ÇA-LIŞ-MA-MA-YA-CAĞIIM! DAHA YÜKSEĞE ÇIK-MA-YA-CA-ĞIIM! YA-RI-NIIN BU-GÜN-DEEN DAHA İYİ OLMASI İÇİN ÇALIŞ-MA-YA-CA-ĞIIM!”

Bowman kız kardeşini kontrol etmek için başka bir girişimde bulunmadı. Onu çok iyi tanıyor, öfke nöbetlerinden birine tutulduğunda yorgun düşene kadar onu ikna etmenin mümkün olmadığını biliyordu. Öğretmen haklıydı, Kestrel yabani bir şey olmuştu. Yabanilik damarlarında dolaşıyordu. Rüzgâr çalgısının tepesinde sallandıkça ve uzun zamandır içinde biriktirdiği korkunç düşünceleri bağırarak söyledikçe kendisini muhteşem ve özgür hissediyordu. O kadar ileri gitmiş, o kadar çok kuralı ihlal etmiş ve öyle kötü şeyler söylemişti ki en ağır cezaya çarptırılacağını biliyordu; yapılan şeylerin geri dönüşü olmadığına göre istediği kadar kötü olmakta serbestti.

“İmparator’a nanik!” diye bağırdı. “Hem o nerede ki? Onu hiç görmedim! İmparator diye biri yok!”

Muhafızlar onu zorla aşağı indirmek için rüzgâr çalgısına tırmanmaya başladılar. Onu inciteceklerinden korkan Bowman, kimseye fark ettirmeden babasını çağırmaya onun çalıştığı yere, Turuncu Bölge’deki kütüphaneye gitmek için oradan ayrıldı. O arenadan ayrılırken, Başmüfettiş de diğer taraftan arenaya giriyordu, yüzünde ciddi bir ifadeyle durup sessizce bu karmakarışık sahneye baktı.

Kestrel’in sesi yankılandı: “SERSEM-SEM SER-SEM TAVUK-UK-UK İMPARATOR-TOR-OR!”

Maslo Inch derin bir nefes aldı ve sağlam adımlarla merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Beşinci basamakta minik bir elin temiz beyaz cübbesinin eteğine tutunduğunu hissetti.

“Lütfen efendim,” dedi küçük bir ses. “Yiyecek bir şeyiniz var mı?”

Başmüfettiş aşağı baktı ve burnu akan, kirli suratlı Mumpo’yu ıslak gözleriyle aptal aptal ona bakarken gördü ve ani bir öfkeyle cübbesini çekti.

“Sakın bana dokunma, seni arsız velet!” diye tısladı.

Mumpo terslenmeye ya da alay edilmeye alışıktı ama Başmüfettiş’in ses tonunda duyduğu nefret onu şaşkına çevirmişti.

“Ben yalnızca...”

Maslo Inch dinlemek için durmadı. Arenanın sahnesine doğru merdivenlerden indi.

Gelişi memurlar ve muhafızlar arasında paniğe yol açtı.

“Aşağı inmesini emrettik –elimizden geleni yapıyoruz- sarhoş olmalı –onu duydunuz mu?- bizi dinlemiyor...”

“Susun,” dedi Başmüfettiş. “Birisi yukarıdaki kirli çocuğu oradan alıp temizlesin.” Omzunun üzerinden Mumpo’yu gösterdi.

Muhafızlardan biri merdivenlerden yukarı koşup Mumpo’yu bileğinden tuttu. Mumpo pek çok kez arkasına dönüp rüzgâr çalgısının tepesindeki Kestrel’e bakarak gitti. Şikâyet etmedi çünkü yetkililer tarafından oraya buraya sürüklenmeye alışkındı. Muhafız onu Birinci Creoth’un heykelinin yanındaki çeşmeye götürdü ve kafasını soğuk suyun altına soktu. Mumpo bağırarak ondan kurtulmaya çalıştı.

Muhafız ıslandığı için aksi bir şekilde, “Dikkat etsen iyi olur,” dedi. “Aramanth’da senin gibileri istemiyoruz.”

Mumpo’yu bırakıp çeşmede ellerini yıkadı.

“Aramanth’da olmak istemiyorum,” dedi Mumpo titreyerek. “Ama başka nereye gidebileceğimi bilmiyorum.”

Maslo Inch, arenadaki rüzgâr çalgısına tırmanarak kendilerinden çok daha hafif ve çevik çocuğu yakalamaya çalışan muhafızların çabalarını izledi.

“Aşağı inin,” diye emretti muhafızlara.

“Sonunda onu indirecekler, efendim,” dedi muhafızların şefi.

“Aşağı inin dedim.”

“Peki efendim.”

Muhafızlar nefes nefese ve kıpkırmızı suratlarla aşağı indiler. Maslo Inch küçümseyici bakışlarla toplanan kalabalığı süzdü.

“Bu öğleden sonra kimsenin yapacak bir işi yok mu?”

“O kötü sözleri söylemesine izin veremezdik.

“Siz onun seyircilerisiniz. Siz gidince susacaktır. Şef, arenayı boşalt.”

Böylece memurlar ve muhafızlar, omuzlarının üzerinden Başmüfettiş’in bundan sonra ne yapacağına bakarak yavaş yavaş oradan uzaklaştılar.

Kestrel susmadı. Bildiği bütün kötü sözlerden oluşan bir şarkı yapıp rüzgâr çalgısının içerisine söyledi.

“Kaşalot, kaşalot, sersem tavuk!

Turp-turp-turp beyinli!

Kazkafa kazkafa, sersem tavuk!

Pire torbası, nanik, nanik!”

Maslo Inch yüzünü aklına kazımaya çalışırcasına bir süre ona baktı. Hiçbir şey söylemedi. Bu kız Aramanth’ın saygı gösterdiği ne varsa hepsiyle alay etmiş ve hakaret etmişti. Cezalandırılacağına hiç şüphe yoktu; ama bu durum cezadan daha fazlasını gerektiriyordu. Yola getirilmeliydi. Maslo Inch zor kararlar almaktan çekinen bir insan değildi. O henüz bir çocuktu ama bu yapılması gereken bir şeydi ve bu iş bir seferde tam olarak halledilmeliydi. Kafasını bir kez salladı ve arkasını dönüp sakin bir şekilde oradan uzaklaştı.

4

Kahverengi Bölge'ye Hazırlık

Bowman babasıyla birlikte geri döndüğünde arena boşalmıştı ve rüzgâr çalgısı sessizdi. Çevreyi koruyan muhafızlar içeri girmelerine izin vermediler. Hanno Hath onlara vahşi çocuğun babası olduğunu ve onu eve götürmeye geldiğini söyledi. Muhafızlar şeflerini çağırdılar ve şefleri Müfettiş Koleji'ne birini gönderip ne yapması gerektiğini sordu. Tek bir emir geldi:

"Onu evine yollayın. Onunla daha sonra ilgilenilecek."

Baba oğul arenanın basamaklarından aşağı inerken Bowman kısık sesle sordu:

"Ona ne yapacaklar?"

"Bilmiyorum," dedi Hanno.

"Aile derecemizin düşürüleceğini söylüyorlardı."

"Evet, sanırım bunu yapacaklardır."

"İmparator'a sersem tavuk dedi. İmparator diye birinin olmadığını söyledi."

"Öyle mi söyledi?" dedi babası kendi kendine gülümseyerek.

"İmparator diye biri var mı baba?"

"Kimbilir? Onu hiç görmedim ve gören birine de rastlamadım. Belki de şu malum faydalı fikirlerden biridir."

"Kess'e kızgın mısın?"

"Hayır, tabii ki değilim. Ama bunu yapmasaydı daha iyi olurdu."

Rüzgâr çalgısına vardılar ve Hanno Hath yukarıda deri kepçelerin arasına kıvrılmış Kestrel'e seslendi.

"Kestrel! Artık aşağı gel canım."

Kestrel aşağı doğru baktı ve babasını gördü.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu alçak sesle.

"Hayır," diye cevap verdi babası nazikçe. "Seni seviyorum."

Böylece Kestrel aşağı indi, yere indiğinde cesaretini kaybetti ve titreyerek ağlamaya başladı. Hanno Hath onu kollarının arasına aldı ve arenanın en alt basamağına oturup ona sımsıkı sarıldı. Kestrel babasına sarılıp ağlayarak içindeki öfke ve utancı boşalttı.

Defalarca, “Biliyorum, biliyorum,” dedi babası.

Bowman yanlarına oturarak kız kardeşinin sakinleşmesini bekledi, ürpererek o da babasına sarılmak istedi. Yaklaşıp kafasını babasının tüylü koluna yasladı. Babam bize yardım edemez, diye düşündü. Yardım etmek istiyor ama elinden bir şey gelmez. İlk defa açık ve net bir şekilde böyle bir şey düşünüyordu. Bunu kafasında Kestrel’e söyledi.

Babam bize yardım edemez.

Kestrel yanıtladı, *Biliyorum. Ama bizi seviyor.*

Ardından her ikisi de aynı anda babalarını ne kadar çok sevdiklerini düşünüp kulaklarını, gözlerini, kırışık yanaklarını öpücüklere boğdular.

“Böylesi daha iyi,” dedi babaları. “Benim tatlı kuşlarım.”

Üçü kol kola girip sessizce eve yürüdüler, kimse onları rahatsız etmedi. Ira Hath, kollarında Pinpin’le onları bekliyordu, olanları kısaca ona da anlattılar.

“Ah, keşke seni duyabilseydim!” diye bağırdı.

Kestrel’in anne-babası onu suçlamadı ya da yanlış bir şey yaptığını söylemedi. Ama hepsi bunun bir bedeli olduğunu biliyordu.

“Bizim için kötü olacak, değil mi?” dedi Kestrel, babasının gözlerinin içine bakarak.

“Evet, sanırım ibret olsun diye bizi bir şekilde cezalandıracaklardır,” dedi Hanno iç çekerek.

“Kahverengi Bölge’ye mi gitmek zorunda kalacağız?”

“Evet, sanırım öyle. Tabii eğer bir sonraki Büyük Sınav’da göstereceğim parlak başarıyla herkesi şaşırtmazsam.”

“Sen zaten çok başarılısın baba.”

“Teşekkür ederim, canım. Ne yazık ki ne kadar parlak olduğum sınavlarda anlaşılamıyor.”

Suratını astı. Sınavlardan ne kadar nefret ettiğini hepsi biliyordu.

O gece muhafızlar eve gelmediler. Sanki hiçbir şey olmamış gibi birlikte akşam yemeği yediler ve Pinpin’e banyo yaptırdılar. Ardından Pinpin’in yatma vakti gelip batan güneş gökyüzünü toz pembe bulutlarla kapladığında tüm aile her zaman olduğu gibi dilek sarılışı için bir araya

toplandı. Hanno Hath yere diz çöktü ve kollarını uzattı. Bowman ve Kestrel kollarının altına girdiler. Pinpin yüzünü babasının göğsüne dayayarak minik kollarıyla ona sarıldı. Ira Hath Pinpin'in arkasında diz çöktü ve Bowman ve Kestrel'e sarılarak bir halka oluşturdu. Sonra birbirine değene kadar kafalarını eğip sırayla o geceki dileklerini dilediler. Çoğunlukla komik şeyler diliyorlardı, özellikle de anneleri, bir defasında beş gece üst üste Blesh ailesinin çıban çıkarmasını dilemişti. Ama bu gece ciddi bir hava esiyordu.

"Dilerim bir daha hiç sınav olmaz," dedi Kestrel.

"Dilerim Kess'e kötü bir şey olmaz," dedi Bowman.

"Dilerim benim sevgili çocuklarım sonsuza dek mutlu ve güvende olurlar," dedi anneleri. Endişeli olduğunda hep bu dileği dilerdi.

"Dilerim rüzgâr çalgısı yeniden şarkı söylemeye başlar," dedi babaları.

Bowman Pinpin'i dürttü ve o da, "Dilek, dilek," dedi. Ardından birbirlerini öptüler, belirli bir öpüşme sırası olmadığından her zamanki gibi burunlarını birbirine çarptılar. Sonra Pinpin'i yatırdılar.

"Bir daha olur mu dersin baba?" dedi Bowman. "Rüzgâr çalgısı yeniden şarkı söylemeye başlar mı?"

"Bu yalnızca eski bir hikâye," dedi Hanno Hath. "Artık kimse buna inanmıyor."

"Ben inanıyorum," dedi Kestrel.

"İnanamazsın," diye itiraz etti erkek kardeşi. "Herkes gibi sen de bu konuda bir şey bilmiyorsun."

"Hiç kimse inanmadığı için ona inanıyorum," diye sertçe karşılık verdi Kestrel.

Babası buna gülümsedi.

"Ben de aşağı yukarı senin gibi hissediyorum," dedi.

Bu eski hikâyeyi onlara pek çok kez anlatmıştı ama Kestrel yeniden duymak istedi. Onu sakinleştirmek için çok eskilere, rüzgâr çalgısının şarkı söylediği zamanlara dayanan bu hikâyeyi yeniden anlattı. Şarkısı öyle tatlıymış ki onu duyan herkes mutlu olurmuş. Aramanth halkının mutluluğu Morah adındaki ruhu öfkelendirmiş...

"Ama Morah gerçek değil," dedi Bowman.

"Evet, artık kimse Morah'a inanmıyor," dedi babası.

"Ben inanıyorum," dedi Kestrel.

Hikâyeye göre, Morah çok öfkelenmiş ve Aramanth'ı yok etmek için üzerlerine korkunç Zar ordusunu göndermiş. Bunun üzerine insanlar çok

korkmuş ve rüzgâr çalgısının anahtarını çıkarıp Morah'a vermişler. Morah bunu kabul etmiş ve Zar ordusu Aramanth'ı yok etmeden geri çekilmiş ve rüzgâr çalgısı bir daha hiç şarkı söylememiş.

Kestrel bunu duyunca çok heyecanlandı.

"Bu doğru!" diye bağırdı. "Rüzgâr çalgısının boynunda anahtarın girebileceği bir yer vardı. Onu gördüm!"

"Evet," dedi Hanno. "Ben de gördüm."

"Öyleyse hikâye doğru olmalı."

"Kimbilir?" dedi Hanno sessizce. "Kimbilir?"

Kestrel'in sözleri hepsinin aklına bugünkü meydan okuyuşunu getirdi ve sessizleştiler.

"Belki de unuturlar," dedi Ira Hath umutla.

"Hayır," dedi Hanno. "Unutmazlar."

"Kahverengi Bölge'ye gitmemiz gerekecek," dedi Bowman. "Bunun neden bu kadar kötü olduğunu anlamıyorum."

"Apartmanlar oldukça küçük. Hepimiz aynı odada uyumak zorunda kalacağız."

"Ne güzel," dedi Bowman. "Her zaman hep birlikte aynı odada uyumak istemişimdir."

Kestrel bakışlarıyla ona teşekkür etti ve annesi onu öperek, "Sen çok tatlı bir çocuksun. Ama baban horluyor, haberin olsun," dedi.

"Horluyor muyum?" dedi Hanno şaşkınlıkla.

"Ben alışkınım," dedi karısı, "ama çocuklar bir süre uyumakta zorlanabilirler."

"Neden denemiyoruz?" dedi Bowman. "Neden Kahverengi Bölge için bu geceden alıştırma yapmıyoruz?"

İkizlerin şiltelerini yataklarından alıp anne-babalarının odasına götürdüler. Burada, rengârenk çizgili yatak örtüsüyle büyük bir yatak duruyordu: pembe, sarı, mavi ve yeşil. Aramanth'da pek rastlanmayan renklerdi bunlar. Ira Hath küçük bir başkaldırı olarak örtüyü kendisi yapmıştı ve çocuklar ona bayılıyordu.

Büyük yatağı duvara doğru iterek diğer iki şilteyi de yan yana odaya sığdırdılar ama odada basacak yer kalmamıştı ve Pinpin'in karyolasını koyacak yer yoktu. Bu yüzden Pinpin'in Bowman ve Kestrel'in arasında, şiltelerin birleştiği yerde yatmasına karar verildi.

Hepsi yatmaya hazır olduğunda ikizler uzandı ve babaları karyolasında uyumakta olan Pinpin’i alıp aralarına yatırdı. Pinpin yarı uyanıp bir yanında ablasını diğer yanında da ağabeyini görünce, küçük yuvarlak yüzüne bir gülümseme yayıldı. Yattığı yerde kıpırdandı, önce bir yana sonra diğer yana dönerek, “Bo’yu seviyorum, Kess’i seviyorum,” diye mırıldandıktan sonra uyumaya devam etti.

Ardından anne-babaları da yatağa girdiler. Bir süre hepsi karanlıkta yan yana uzanıp birbirlerinin burun çekişlerini dinlediler. Sonra Ira Hath, peygamber edasıyla,

“Ey mutsuz insanlar! Yarın kederli bir gün!” dedi.

Her zaman olduğu gibi annelerinin peygamber gibi konuşmasına sessizce güldüler; ama söylediklerinin doğru olduğunu biliyorlardı. Ürpererek iyice yatak örtülerinin içerisine sokuldular. Aynı odada uyumak öyle sıcacık, güvenli ve ailelere özgüydü ki bunu daha önce neden yapmadıklarını ve bir daha ne zaman yapabileceklerini düşündüler.

5

Başmüfettişten Bir Uyarı

Resmi çağrı erken bir saatte, henüz kahvaltı sofrasında otururlarken geldi. Kapı çaldı, dışarıda Müfettiş Koleji’nden bir haberci duruyordu. Başmüfettiş, kızı Kestrel’le birlikte Hanno Hath’i derhal ofisinde görmek istiyordu.

Hanno ayağa kalktı.

“Haydi, Kess. Şu işi bitirelim.”

Kestrel masadan kalkmadı, yüzünde inatçı bir karşı koyuş ifadesi vardı.

“Gitmek zorunda değiliz.”

“Eğer gitmezsek bizi alıp götürmeleri için muhafızları gönderirler.”

Kestrel haberciye büyük bir düşmanlıkla bakarak yavaşça ayağa kalktı.

“Bana istediğinizi yapın,” dedi. “Umurumda bile değil.”

“Ben mi?” dedi haberci incinmiş bir ses tonuyla. “Benimle ne alakası var? Tek yaptığım haber taşımak. Bana bir açıklama yaptıklarını mı sanıyorsunuz?”

“Bunu yapmak zorunda değilsiniz.”

“Ya, öyle mi? Biz Gri Bölge’de yaşıyoruz. Bir tuvaleti altı aileyle paylaşmayı denesenize. Hasta bir eş ve iki gürültücü erkek çocukla tek odada yaşamayı deneyin. Yo, hayır, ben işimi iyi yapacağım, hem de fazlasıyla ve bir gün gelecek bizi Kahverengi Bölge’ye taşıyacaklar, işte bu hoşuma gidecek.”

• • •

Maslo Inch geniş ofisindeki büyük masasına oturmuş bekliyordu. Hanno ve Kestrel içeri girdiklerinde tüm heybetiyle ayağa kalktı ve şaşkınlıklarına aldırmaksızın onları görkemli bir gülümsemeyle karşıladı. Büyük bir kaleyi andıran masasının ardından çıkarak ellerini sıktı ve yüksek arkalıklı büyük sandalyeleri göstererek oturmalarını söyledi.

“Baban ve ben senin yaşındayken birlikte oynardık,” dedi Kestrel’e dönerek. “Bir süreliğine aynı sıralarda da oturmuştuk. Hatırlıyor musun Hanno?”

“Evet,” dedi Hanno. “Hatırlıyorum.”

Maslo Inch’in herkesten çok daha büyük olduğunu ve hepsini önünde diz çökmeye zorlayışını hatırlıyordu. Ama bundan söz etmedi. Tek istediği görüşmenin bir an önce bitmesiydi. Maslo Inch’in beyaz giysileri öyle beyazdı ki ona uzun süre bakmak mümkün değildi; bu ve bir de gülümsemesi...

“Seni şaşırtacağını düşündüğüm bir şey söyleyeceğim,” dedi Başmüfettiş Kestrel’e. “Baban okuldayken benden daha akıllıydı.”

“Bu beni şaşırtmıyor,” dedi Kestrel.

“Öyle mi?” dedi Maslo Inch soğukkanlı bir şekilde. “Öyleyse neden ben Aramanth’ın Başmüfettişi’yken baban bölge kütüphanecisi?”

“Çünkü o sınavları sevmiyor,” dedi Kestrel. “Kitapları seviyor.”

Hanno Hath Başmüfettiş’in yüzünde bir anlık bir kızgınlık ifadesi belirdiğini gördü.

“Bunun dün olanlarla ilgili olduğunu biliyoruz,” dedi sessizce. “Söyleyeceklerinizi söyleyin.”

“Ah, evet. Dün.” Gülümsemesi Hanno’nun olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. “Kızın bize tam bir gösteri sergiledi. Ona da sıra gelecek.”

Hanno Hath Başmüfettiş’in pürüzsüz yüzüne baktı ve parıldayan gözlerinde derin bir nefret gördü. Neden? diye düşündü. Bu güçlü adamın benden korkması için hiçbir neden yok. Benden neden bu kadar nefret ediyor?

Maslo Inch ayağa kalktı.

“İkiniz de beni takip edin lütfen.”

Arkasına bakmadan yürümeye başladı. Hanno Hath ve Kestrel el ele tutuşarak onu izlediler. Başmüfettiş onları, her iki tarafı da üzerine altın harflerle isimler yazılmış sütunlarla çevrili uzun ve boş bir koridordan aşağı götürdü. Bu, Aramanth’da o kadar alışıldık bir görüntüydü ki baba-kız her ikisi de dönüp ikinci kez bakmadılar bile. Dikkate değer bir şey başarmış herkesin ismi bir yerlerde bir duvara yazılırdı ve bu uygulama o kadar uzun zamandır sürüyordu ki neredeyse hiç boş duvar kalmamıştı.

Koridor Müfettiş Koleji’ni İmparatorluk Sarayı’na bağlıyor ve sarayın ortasında, o sırada gri giysili bir görevlinin yerleri süpürdüğü bir avluya

çıkıyordu. Maslo Inch önceden provasını yaptığı açıkça belli olan konuşmasına başladı.

“Kestrel,” dedi, “bugün sana söyleyeceklerimi dinlemeni, sana göstereceklerime bakmanı ve bunları hayatının sonuna kadar hatırlamanı istiyorum.”

Kestrel hiçbir şey söylemeyerek görevlinin süpürgesini izledi: hırş, hırş, hırş.

“Seninle ilgili bir araştırma yaptım,” dedi Başmüfettiş. “Bana, dün sınıfın sonundaki sıraya oturduğun söylendi.”

“Oturmuşsam ne olmuş?” Görevliyi izlemeyi sürdürdü. Adam çalışırken yüzünde dalgın bir ifadeyle yere bakıyordu.

Acaba ne düşünüyor? Bo burda olsa bilirdi.

“Öğretmenine, bana daha ne yapabilirsiniz, demişsin.”

“Demişsem ne olmuş?”

Neden süpürmeye devam ediyor? Süpürülecek bir şey yok ki.

“Sonra da halka açık bir yerde çocukça bağırıp çağırdın.”

“Bağırmışsam ne olmuş?”

“Derecenin aile derecenizi de etkilediğini biliyor olmalısın.”

“Ne olmuş yani?”

Hırş, hırş, hırş, görevli süpürmeye devam ediyordu.

“Bunu birazdan göreceğiz.”

Taş duvardaki bir kapının önünde durdu. Ağır bir kapıydı ve büyük, demir bir sürgüsü vardı. Elini sürgünün üzerine koyup bir kez daha Kestrel’e döndü.

“Bana daha ne yapabilirsiniz? İlginç fakat yanlış bir soru. Şöyle demeliydin, kendime ve sevdiklerime daha ne yapabilirim?”

Başmüfettiş demir sürgüyü çekip ağır kapıyı iterek açtı. Kapının ardında karanlıkta kıvrılarak aşağı doğru inen rutubetli taş bir tünel vardı.

“Sizi tuz mağaralarını görmeye götürüyorum. Bu bir tür ayrıcalık sayılır. Çok yakında anlayacağınız bir nedenden dolayı vatandaşlarımızın çok azı tuz mağaralarını görmüştür.”

Tünelden aşağı doğru onu izlediler, ayak sesleri kemerli tavanda yankılanıyordu. Kestrel şimdi tünelin yan duvarlarının loş ışıkta parıldayan beyaz bir taştan yapıldığını görebiliyordu: tuz. Tarih dersinden, Aramanth’ın, tuz kayalarının üzerine inşa edildiğini biliyordu. Kendilerine bir yurt arayan göçebe Manth halkı mineralin izlerini bulmuş ve madeni çıkarmak için oraya yerleşmişti. Dev yeraltı hâzinesini kazdıkça izler

yataklara, yataklar mağaralara dönüşmüştü. Tuz, Manth halkını zengin etmiş ve onlar da servetleriyle bir şehir inşa etmişlerdi.

"Tuz mağaralarına ne olduğunu kendinize hiç sordunuz mu?" dedi Maslo Inch uzun, kıvrımlı tünelden aşağı inerlerken. "Bütün tuz çıkarıldıktan sonra geriye yalnızca büyük bir alan kaldı. Büyük bir hiçlik. Bir boşluk. Bir boşluk ne işe yarar dersiniz?"

Yavaş hareket eden bir su sesi, derinlerden gelen boğuk bir çağıltı duymaya başladılar. Rutubetli havadaki keskin gaz kokusunu duyabiliyorlardı.

"Yüz yıl boyunca topraktan en çok istediğimiz şeyi aldık ve ondan sonraki yüz yıl boyunca istemediğimiz şeyleri toprağa geri attık."

Kıvrımlı tünel birdenbire geniş bir yeraltı bölmesine açıldı, karaltı ve gölgelerle dolu, sanki yüzlerce dere burada bir yeraltı denizine ulaşıyormuş gibi gürültülü bir yerdi. Keskin ve mide bulandırıcı koku burada çok belirginleşiyordu.

Maslo Inch onları uzun parmaklıklara doğru götürdü. Parmaklıkların ardında, biraz aşağıda, geniş, yavaş yavaş kıvrılarak dönen, kaynayan dev bir kazan gibi bazı yerlerinde kocaman kabarcıklar oluşan koyu renk bir çamur gölü uzanıyordu. Gölün yukarısında salonun duvarları sanki terliyormuşçasına parıldayıp ışık saçıyordu. Duvarlar belirli aralıklarla büyük demirden borularla delinmişti ve bu borulardan bazen damla damla, bazen fışkırarak gri bir su akıyordu.

"Kanalizasyon," dedi Başmüfettiş. "Lağım. Güzel değil ama gerekli."

Kestrel ve babası içgüdüsel olarak kokudan korunmak için elleriyle burunlarını kapattılar.

"Evet genç bayan, eğer canının istediğini yapar, okulda çalışmazsan sen ve ailenin Turuncu'dan Kahverengi'ye düşeceğinizi ve bunun önemli olmadığını düşünüyorsun. Kahverengi'den Gri'ye belki bir basamak daha düşebilirsiniz. Bunun da çok önemli olmadığını düşünüyorsun. Gri Bölge güzel ya da rahat olmayabilir ama orası alt bölge ve en azından bundan sonra artık sizi rahat bırakacaklarını düşünüyorsun. Düşündüğün buydu, değil mi? En kötü ihtimalle en dibe, Gri'ye düşeriz."

"Hayır," dedi Kestrel, tam da böyle düşünmüş olmasına rağmen.

"Hayır mı? Daha kötüsünün olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Kestrel bir şey söylemedi.

"Çok haklısın. Çok, çok daha kötü olabilir. Sonuçta, fakir de olsa Gri Bölge Aramanth'ın bir parçası. Ama Aramanth'ın altında başka bir dünya

daha var.”

Kestrel gölün karanlık yüzeyine baktı, çok ilerilere, görebildiğinden çok öteye doğru uzanıyordu. Bir an için çok, çok uzakta bir parıltı, bazen bulutların arasından sızarak uzak tepelere vuran ışığa benzer bir ışık huzmesi gördüğünü sandı. Parıltıya doğru dikkatlice baktı ve bu pis kokulu göl neredeyse gözüne güzel göründü.

“Bu gördüğün Yeraltı Gölü, atık maddelerden oluşan, tüm Aramanth’dan daha büyük bir göl. Gölün üzerinde çamurdan adalar var. Onları görebiliyor musun?”

İşaret eden parmağını izlediler ve uzakta, kayıp giden gri-kahve renkteki yüzeyin karşı tarafında bir grup alçak tepeciği belli belirsiz seçebildiler. İzlerken, tepeciklerin yakınında bir hareket gördüler ve kuşkuyla dikkatlice baktıklarında uzakta, çamurun üzerinde ilerleyen ve sonra birdenbire gözden kaybolan bir şekil gördüler. Karanlığa alışan gözleri gölgelerin içerisine girip çıkan başka şekiller de seçmeye başladı, hepsi de üzerinde hareket ettikleri çamur kadar koyu renkliydi.

“Burada yaşayan insanlar mı var?” diye sordu Hanno.

“Evet var. Binlerce erkek, kadın ve çocuk. İlkel, aşağılık, hayvanlardan biraz daha iyi durumda olan insanlar.”

Parmaklığa yaklaşmalarını işaret etti. Tam karşılarında parmaklıkların arasındaki bir kapıdan dar bir iskele uzanıyordu. Altmış santim kadar aşağıda, iskelenin tahtalarına iple bağlanmış uzun, düz altlı, yarıya kadar her tür çöple doldurulmuş dubalar vardı.

“Bizim attıklarımızla yaşıyorlar. Çöpün içinde çöple beslenerek yaşıyorlar.” Kestrel’e döndü. “Bana daha ne yapabilirsiniz diye sormuştun. İşte cevabı. Neden daha çok çalışıyoruz? Neden daha yükseğe çıkmaya çalışıyoruz? Çünkü böyle yaşamak istemiyoruz.”

Kestrel omuz silkti. “Umurumda değil,” dedi.

Başmüfettiş dikkatle onu izledi.

“Umurunda değil, öyle mi?” dedi yavaşça.

“Hayır.”

“Sana inanmıyorum.”

“Öyleyse inanmayın.”

“Umursamadığını kanıtla.”

Parmaklıktaki kapıyı sonuna kadar açarak onu kapıdan geçmeye davet etti. Kestrel kaygan tahtalara doğru baktı.

“Haydi. Eğer gerçekten umursamıyorsan sonuna kadar yürü.”

Kestrel dar iskeleye doğru bir adım attı ve durdu. Gerçekte Yeraltı Gölü'nden korkuyordu ama gururu ve öfkesi ağır basıyordu ve Başmüfettiş'in suratındaki gülümsemeyi yok etmek için her şeyi yapabilirdi. Böylece bir adım daha attı.

"Bu kadarı yeter Kess," dedi babası. Başmüfettiş'e dönerek, "Demek istediğini anlattın, Maslo. Onu bana bırak."

"Çocuklarını çok uzun bir süre sana bıraktık, Hanno." Her zamanki gibi soğukkanlı bir şekilde konuşmuştu ama şimdi ses tonunda keskin bir hoşnutsuzluk seziliyordu. "Çocuklar anne-babalarından gördükleri gibi davranırlar. Senin içinde kopmuş bir şeyler var, dostum. İçinde hiç mücadele kalmamış. Başarmak için bir istek yok."

Kestrel bunu duydu ve öfkeden kaskatı kesildi. Bir anda hızla iskeleden aşağı doğru yürümeye başladı. Dosdoğru karşıya baktı, bakışlarını uzaktaki ışığın gölün karanlık yüzeyine sızdığı yere sabitledi ve yavaş adımlarla yürüdü.

"Kess! Geri dön!" diye bağırdı babası.

Arkasından gitmeye çalıştı ama Maslo Inch bir eliyle kolunu yakalayıp sımsıkı tuttu.

"Bırak gitsin," dedi. "Öğrenmesi gerekiyor."

Diğer eliyle iskele kapısının yanındaki uzun kaldıracı hareket ettirdi ve iskelenin diğer ucunu tutan kazıklar gürültüyle gölün içerisine batmaya başladı. İskele aşağı doğru eğimli bir hal almış, süratle çamurun içine batıyordu. Kestrel korkuyla bir çığlık attı ve geri dönüp tahtalardan yukarıya doğru tırmanmaya çalıştı ama çamurla kaplı olduklarından tutunamadı ve geriye doğru kaymaya başladı.

"Baba!" diye bağırdı. "Yardım et!"

Hanno kızgınlıkla Başmüfettiş'in elinden kurtulmaya çalışarak ona doğru atıldı ama kendisini kurtaramadı.

"Bırak beni! Ona ne yapıyorsun? Sen delirdin mi?"

Maslo Inch'in bakışları, boş yere aşağı doğru kayışını durdurmaya çabalayan Kestrel'e sabitlenmişti.

"Kayıyor, kayıyor, kayıyor," diye bağırdı. "Pekâlâ, Kestrel, şimdi umursuyor musun?"

"Baba! Yardım et!"

"Çıkar onu oradan! Boğulacak!"

"Artık umursuyor musun? Şimdi daha fazla çalışacak mısın? Söyle! Duymak istiyorum!"

Kestrel yatık iskelenin ucundan aşağı, gölün içine doğru kayarken “Baba!” diye çığlık attı. Ayakları kahverengi suya değdi ve korkunç bir çekilme sesiyle sıvı çamurun içinde gözden kayboldular.

“Batıyorum!”

“Umursadığını söyle!” diye bağırdı Maslo Inch. Hanno’nun kolunu sımsıkı kavramaktan parmakları beyazlaşmıştı. “Duymak istiyorum!”

“Sen delisin!” dedi Hanno. “Delirmişsin!”

Umutsuzlukla boşta olan kolunu savurarak Başmüfettiş’in suratına sıkı bir yumruk attı.

Maslo Inch ona doğru döndü ve birden tüm kontrolünü kaybetti. Hanno’yu bir oyuncak gibi sarstı.

“Sakın bana dokunayım deme!” diye bağırdı. “Seni solucan! Seni parazit! Seni asalak! Seni başarısız! Sınavlarında başarısızsın, ailen konusunda başarısızsın, ülkeni küçük düşürüyorsun!”

Aynı anda Kestrel artık batmadığının farkına vardı. Yüzeyin altında bir yerde sert bir zemin vardı ve yalnızca dizlerine kadar batmıştı. Bunun üzerine iki eliyle dar iskelenin kenarlarına tutunarak yukarıya doğru tırmanmaya başladı. Artık yardım istemiyordu. Gözlerini Başmüfettiş’e dikti ve azimle kendisini yukarı doğru çekti.

Maslo Inch babasına bağırmakla o kadar meşguldü ki hiçbir şeyin farkında değildi.

“Sen ne işe yararsın? Sen bir hiçsin. Hiçbir şey yapmıyorsun, çabalamıyorsun, her şeyi senin için başkalarının yapmasını bekliyorsun, tek yaptığın işe yaramaz kitaplarını okumak! Sen bir parazitsin! Bir mikropsun! Hastalıklı tembelliğini ve başarısızlığını etrafındaki herkese bulaştırıyorsun! Midemi bulandırıyorsun!”

Kestrel iskelenin tepesine vardı, derin bir nefes aldı ve insanın kanını donduran öfke dolu bir haykırışla Başmüfettiş’in sırtına atladı.

“Kaşalot!”

Kollarını Başmüfettiş’in boynuna, bacaklarını beline doladı ve babasını bırakması için var gücüyle sıktı.

“Kazkafa! Pis domuz! Sersem tavuk! Kaşalot! Pire torbası!”

Gafil avlanan Başmüfettiş, Hanno Hath’in kolunu bıraktı ve Kestrel’i üzerinden atabilmek için arkasını döndü. Ama ne yana dönerse dönsün Kestrel hep arkasındaydı, incecik kollarıyla boğazını sıkıyor, çamurlu ayaklarıyla göğsünü tekmeliyordu.

Mücadele kısa sürdü ama oldukça şiddetliydi. Mücadele sırasında Kestrel’in bacaklarındaki çamurun büyük bir kısmı Başmüfettiş’in giysilerine bulaşmıştı. Sonunda onu yakalayıp sırtından atabildiğinde Kestrel ellerini bıraktı, bu yüzden müfettişin planladığından çok daha uzakta bir yere düştü. Bir çırpıda ayağa kalktı ve koşmaya başladı.

Çamurlu giysileri müfettişi öyle şaşkına çevirmişti ki onu yakalamaya teşebbüs bile etmedi.

“Beyazlarım!” dedi. “Seni küçük cadı!”

Kestrel gözden kaybolmuştu, tünelin ucundaki kapıya doğru var gücüyle koşuyordu.

Maslo Inch üzerini silkeledi ve iskeleyi kaldıran kaldıracı eski pozisyonuna getirerek Hanno Hath’e döndü.

“Pekâlâ eski dostum,” dedi buz gibi bir ses tonuyla. “Buna ne diyeceksin?”

“Ona bunu yapmamalıydın.”

“Hepsi bu mu?”

Hanno Hath sessiz bir şekilde duruyordu. Kızının davranışı için özür dilemeyecekti ama gerçekten ne hissettiğini, onunla müthiş gurur duyduğunu söylemek de akıllıca olmazdı. Bu yüzden yüzündeki tarafsız ifadeyi bozmadan Başmüfettiş’in bir zamanlar bembeyaz olan cübbesindeki çamur lekelerine içten içe büyük bir tatminle baktı.

“Bu kızla düşündüğümden çok daha ciddi bir sorunumuz olduğunu şimdi anlıyorum,” dedi Maslo Inch.

6

Özel Eğitim

Kestrel tünelden koşarak çıktı ve kendisini gri giysili görevlinin kollarında buldu. Geldiğini duymuş olmalıydı çünkü süpürgesini bırakmış ve kollarını sonuna kadar açmış bir şekilde onu bekliyordu. Onu sımsıkı yakaladı ve kaldırıp havada asılı vaziyette tuttu, Kestrel avazı çıktığı kadar bağırarak tekmeler savuruyordu. Ama o büyük bir adamdı, süpürürken göründüğünden çok daha büyük ve güçlüydü ve Kestrel'in çığlıkları onu hiç rahatsız etmiyora benziyordu.

İki görevli daha çıkardığı sesleri duyup geldiği sırada Maslo Inch, arkasında babasıyla avluya çıktı.

"Baba!" diye bağırdı. "Baba-a-a!"

"Onu yere bırak," dedi Hanno Hath.

Başmüfettiş öyle otoriter bir sesle, "Sessiz olun!" diye bağırdı ki Kestrel bile bağırmayı kesti.

"Bu adamı buradan çıkarın," dedi daha sakin bir sesle ve iki görevli Hanno Hath'i iterek oradan uzaklaştırmaya koyuldular.

"Kızı Özel Eğitim'e götürün."

"Hayır!" diye bağırdı Hanno Hath. "Yalvarıyorum, hayır!"

"Baba!" diye bağırdı Kestrel, tekmeler savurarak kurtulmaya çalışıyordu. "Baba-a-a!"

Ama onu çoktan aksi yöne doğru götürmeye başlamışlardı. Başmüfettiş yüzünde ciddi ve donuk bir ifadeyle her ikisinin de götürülüşünü izledi.

"Bana daha fazla ne yapabilirsiniz, ha?" diye mırıldandı kendi kendine ve üzerine temiz beyaz giysiler giymek için oradan uzaklaştı.

Özel Eğitim için ayrılmış bina eski saray kompleksinin içerisinde, küçük ve boş bir meydandaydı. Şehrin bu en görkemli bölgesinin diğer tüm binaları gibi taştan bir yapıydı, üç basamaklı bir girişi, yüksek ve güzel bir

kapısı vardı. Görevli, kollarında Kestrel'le birlikte yaklaştığı sırada kapı içeriden açıldı ve gri giysili bir kapıcı tarafından arkalarından kapandı.

"Başmüfettiş tarafından gönderildi," dedi görevli.

Kapıcı kafasını salladı ve içeride başka bir kapıyı açtı. Kestrel uzun, ince bir odaya itilerek sokuldu ve tek bir kelime bile edilmeden orada bırakıldı. Kapı arkasından bir tık sesiyle kapandı.

Yalnızdı.

Korku, öfke ve yorgunluk karışımı bir duyguyla şiddetli bir şekilde titrediğini fark etti. Titremesini durdurmak için derin derin nefes alarak etrafına bakındı. Oda bomboş ve penceresizdi.

Kapıyı açmanın bir yolunu bulmak umuduyla tüm dikkatini kapıya yöneltti. Kapının kolu yoktu, her yanını, kenarlarını elleriyle yokladı ama sımsıkı kapı kapalıydı ve onu içeriden açmanın bir yolu yok gibi görünüyordu. Bu nedenle odayı inceleme işine geri döndü.

Odanın bir duvarı boyunca tavandan yere kadar sarkan düz, gri bir perde asılıydı. Perdeyi çekti ve arkasında çok daha büyük bir iç odaya bakan bir pencere olduğunu gördü. Dikkatli bir şekilde perdenin tamamını açtı ve ardındaki tuhaf manzaraya bakakaldı. Burası bir sınıftı. Sıralarda, sırtları ona dönük vaziyette çok sayıda çocuk oturuyordu, belki yüz kadar vardılar. Hepsi de kitapların üzerine eğilmiş, sessizce çalışıyordu ya da o öyle tahmin ediyordu, çünkü camın diğer yanından, bulunduğu yere hiç ses gelmiyordu. Karşı duvarda bir öğretmen masası ve bir tahta vardı ama öğretmen yoktu.

Sınıfın arka tarafındaki çocuklar pencereye oldukça yakındı. Belki ona yardım edebilirlerdi. Yakınlarda bir öğretmen olabilir düşüncesiyle cama yavaşça vurdu. Çocuklarda hiçbir hareket olmadı. Önce daha sert bir şekilde, sonra da var gücüyle cama vurdu ama hiçbir şey duymuyor gibi görünüyorlardı. Onlarda bir tuhaflık olduğunun farkına varmaya başladı. Kafalarını kitaplarına o kadar çok eğmişlerdi ki yüzlerini göremiyordu ama elleri çok garip bir şekilde kırışıktı ve saçları gri ya da beyazdı ya da –şimdi fark ediyordu– bazıları keldi. Dikkatlice bakınca kendi kendine neden çocuk olduklarını düşündüğünü sordu. Ama çocuk boyutunda ve çocuk şeklindeydiler ve kesinlikle...

Bulunduğu odanın kapısı açıldı. Kestrel arkasını döndü, kalbi küt küt atıyordu. Kırmızı cübbeli bir müfettiş içeri girip kapıyı arkasından kapadı, müfettiş orta yaşlı bir kadındı. Elinde açık bir dosya tutuyordu, önce

dosyanın içindeki kâğıtlara sonra da Kestrel’e baktı. Cana yakın birine benziyordu.

“Kestrel Hath mi?”

“Evet,” dedi Kestrel. “Efendim.”

Ellerini birleştirip bakışlarını yere çevirerek alçak sesle konuştu. O anda cici bir kız olmaya karar vermişti.

Müfettiş ona biraz da şaşkınlıkla baktı.

“Ne yaptın çocuğum?”

“Korkmuştum,” dedi Kestrel cılız bir sesle. “Paniğe kapılmış olmalıyım.”

“Başmüfettiş seni Özel Eğitim’e gönderdi.” Konuşurken arkadaki sınıfta sessizce çalışan öğrencilere bir göz attı ve kafasını salladı. “Bu bana biraz fazla gibi görünüyor.”

Kestrel bir şey söylemedi ama üzgün ve iyi bir çocuk gibi görünmek için müthiş bir çaba harcıyordu.

“Bildiğin gibi Özel Eğitim en haylaz çocuklar içindir. Tamamen kontrolden çıkmış olanlar için ve çok, nasıl desem, daimidir,” dedi müfettiş.

Kestrel müfettişe yaklaştı ve ona güvendiğini hissettirmek için elini tuttu ve kocaman masum gözlerle ona baktı.

“Sizin de küçük bir kızınız var mı efendim?” diye sordu.

“Evet çocuğum. Evet, var.”

“Öyleyse benim için en iyi olanı yapacağınızdan eminim efendim. Tıpkı kendi küçük kızınız için yapacağınız gibi.”

Müfettiş Kestrel’e baktı ve içini çekerek elini okşadı.

“Pekâlâ,” dedi. “Sanırım gidip Başmüfettişi görsek iyi olur, ne dersin? Belki bir yanlışlık olmuştur.”

Kolsuz kapıya doğru yönelerek seslendi:

“Açın lütfen!”

Kapı diğer uçtaki görevli tarafından açıldı ve müfettiş ile Kestrel el ele meydana çıktılar.

Kestrel birisi tarafından taşınmadığı için şimdi İmparatorluk Sarayı’nın tam ortasındaki Büyük Kule’nin arka duvarının meydanın bir kenarını oluşturduğunu görebiliyordu. Aramanth’daki en yüksek yapı olan bu kule Turuncu Bölge’den bile görülebiliyordu. Yukarı doğru uzanan yapı bu yakınlıktan muazzam yükseklikte görünüyordu, şehri çevreleyen duvarlardan bile daha yüksekti.

Meydandan geçtikleri sırada kulenin dibinde küçük bir kapı açıldı ve beyaz cübbeli iki adam etekleri yerleri süpürerek dışarı çıktılar. Müfettişin Kestrel'in elini tuttuğunu gören diğer iki müfettişten yaşlıca olanı kaşlarını çatarak onlara seslendi.

"Turuncu Bölge'den bir çocuğun burada ne işi var?"

Müfettiş ona açıkladı. Beyaz giysili adam dosyayı inceledi.

"Demek Başmüfettiş bu kızı Özel Eğitim'e gönderdi," dedi sert bir şekilde. "Ve sen de onun bu kararını sorgulama işini üstüne aldın."

"Bir yanlışlık olabileceğini düşündüm."

"Bu vaka hakkında bir şey biliyor musun?"

"Şey, hayır," dedi müfettiş hafifçe kızararak. "Daha çok hislerime dayanarak hareket ettiğim söylenebilir."

"Hislerine dayanarak öyle mi?" dedi adam aşağılayıcı bir sesle. "Bu çocuğun hayatının geri kalanını etkileyecek bir kararın hislere dayanarak verilebileceğini mi sanıyorsun?"

Bu çocuğun hayatının geri kalanı! Kestrel ürperdi. Etrafına bakınarak bir kaçış yolu aradı. Arkasında az önce çıktıkları Özel Eğitim binası duruyordu. Önünde beyaz giysili adamlar vardı.

"Ben yalnızca isteklerini doğru anladığımdan emin olmak için Başmüfettiş'le konuşmak istemiştim."

"İstekleri burada yazılı. Oldukça açık, öyle değil mi?"

"Evet."

Kestrel kuleye giden kapının tam olarak kapatılmamış olduğunu gördü.

"Başmüfettiş'in bu emri verip imzalarken ne yaptığını bilmediğini mi söylemek istiyorsun?"

"Hayır."

"Öyleyse neden emirleri yerine getirmiyorsun?"

"Evet, elbette. Üzgünüm."

Kestrel bunun üzerine tek korunma kaynağını da kaybettiğini anladı. Müfettiş üzgün gözlerle ona baktı ve bir kez daha, bu defa Kestrel'e,

"Üzgünüm," dedi.

"Önemli değil," dedi Kestrel ve kadının elini hafifçe sıktı. "Denediğiniz için teşekkür ederim."

Sonra müfettişin elini bırakıp koşmaya başladı.

Kulenin kapısından içeri girdi ve onlar ne olduğunu anlayamadan kapıyı arkasından kapattı. İçerideki sürgüyü çekti. Ancak o zaman, kalbi hızlı hızlı atarken, nerede olduğunu anlamak için etrafına bakındı.

İki kapılı, yukarı doğru uzanan dar merdivenlerin bulunduğu küçük bir koridordaydı. İki kapı da kilitliydi. Dışarıdan bağrışmalar duyuluyor ve kapı, açılması için zorlandıkça tangırdıyordu. Ardından, dışarıdakiler sürgüyü kırmaya çalışırken çıkan daha yüksek sesli patırtıları ve sonra da birinin,

“Siz burada bekleyin. Ben diğer taraftan dolaşacağım,” dediğini duydu.

Başka şansı yoktu, bu yüzden merdivenlerden yukarı tırmanmaya başladı.

Tırmandıkça merdivenler daha da karanlıklaşıyordu. Aşağıdan kapı açılıp kapanma sesleri geliyordu, tüm hızıyla tırmanmayı sürdürdü. Döne döne yukarı çıktı, artık yukarıdan gelen ışığı görebiliyordu. Kulenin taş duvarlarına yerleştirilmiş parmaklıklı küçük bir pencereye vardı. Pencereden sarayın çatısını ve İmparator Creoth’un heykelinin durduğu meydanın küçük bir kısmını görebiliyordu.

Merdivenler önünde yükselmeye devam ediyordu, nefes nefese ve bacakları ağrıyarak tırmanmayı sürdürdü, küçük pencereden içeri sızan ışık şimdi aşağıda kalmıştı. Kulağına koşan ayak sesleri ve bağırışlar çalınıyordu. Yukarıya doğru tırmanmayı sürdürdü, yavaşlamıştı, merdivenlerin nereye çıktığını ve sonunda tepeye vardığında başka bir kilitli kapıyla karşılaşıp karşılaşmayacağını merak ediyordu.

İkinci bir pencere göründü. Bitkin vaziyette titreyerek, burada bir dakika dinlenmek için kendisine müsaade verip şehre bir göz attı. Sokaktan geçen insanları, Kırmızı Bölge’nin zarif mağaza ve evlerini görebiliyordu. Ardından merdivenleri tırmanan ayak seslerine çok benzeyen bir ses duydu ve korku, ayağa kalkıp tırmanmaya devam etmesi için ona yeniden güç verdi. Yorgunluktan başı dönüyordu, bacaklarında kalan son takatle sonu yokmuş gibi görünen merdivenleri tırmandı. Pat, pat, pat, ayak sesleri taş duvarlardan ona kadar ulaşıyordu. *Az kaldı*, dedi kendisine her adımda. *Az kaldı, az kaldı.* Gerçekte ise daha ne kadar tırmanması gerektiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sonunda, artık daha fazla devam edecek gücü kalmamıştı ki küçük bir sahanlığa vardı, tam önünde bir kapı duruyordu. Kapının koluna uzanan eli titriyordu. *Lütfen,* dedi içinden. *Lütfen kilitli olma.* Kolu döndürdü ve kilit açıldı. İtti ama kapı açılmıyordu. Bir anda, son umudunun da boşa çıkmasıyla içini müthiş bir korku kapladı. Gözyaşları içinde kapının önüne çöktü, dizlerine sarılarak ağlamaya başladı.

Pat, pat, pat. Merdivenden yukarı doğru yükselen ayak sesleri gitgide yaklaşıyordu. Kestrel sallanarak ağlıyor, ölmüş olmayı diliyordu.

Birden yeni bir ses duydu. Çok yakında birisi ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Bir sürgü çekildi.

Kapı açıldı.

“İçeri gir,” dedi sabırsız bir ses. “İçeri gir, çabuk.”

Kestrel kafasını kaldırdı ve kırmızı, kabarmış bir suratın kendisine bakmakta olduğunu gördü: Sulu, patlak gözleri ve kurşuni, gri bir sakalı vardı.

“Başardın,” dedi. “Burada olduğuna göre içeri girebilirsin.”

7

İmparator Ağlıyor

Sakallı adam kapıyı kapattı ve Kestrel'in ardından sürgüleyip ona sessiz olmasını işaret etti. Uzaktan merdivenleri tırmanan ayak seslerini şimdi çok net olarak duyabiliyorlardı. Ardından ayak seslerini duydukları kişi tepedeki sahanlığa çıktı ve orada durdu.

"Bu da ne demek oluyor!" dedi şaşkın bir ses. "Kız burada değil!"

Kapıyı açmaya çalışan kişinin kapı kolunu döndürdüğünü gördüler. Ardından merdivenlerden aşağı doğru seslendiğini duydular.

"Kız burada değil sizi aptal kaşalotlar! Bu lanet olası merdivenleri tırmandım ve lanet olası kız burada değil!"

Adam söylenerek uzun, döner merdivenlerden aşağı inmeye başladı. Sakallı adam neşeyle kıkırdadı.

"Kaşalot!" dedi. "Bunu duymayalı yıllar oldu. Eski küfürlerin hâlâ kullanıldığını duymak çok rahatlatıcı."

Kestrel'i elinden tutup, onu daha iyi görebilmek için pencerelerden birinin ışığına götürdü. Kestrel ise ona bakmayı sürdürüyordu. Kıyafetlerinin mavi oluşu onu çok şaşırtmıştı. Aramanth'da hiç kimse mavi giymiyordu.

"Pekâlâ," dedi adam. "İtiraf etmeliyim ki beklediğim gibi değilsin. Ama seninle idare edeceğiz."

Sonra da odanın ortasında üzerinde içi çikolata drajeleriyle dolu bir kâse duran masaya gitti ve üç çikolata drajesini birbiri ardına ağzına attı. O bunu yaparken Kestrel de merakla pencereden dışarıyı seyrediyordu. Oda kulenin en tepesinde değilse bile oraya yakın bir yerlerde olmalıydı çünkü şehrin duvarlarından daha yukarıdaydı. Bir yanda karanın bitiminde uzanan okyanusu, diğer yanda ise kuzeydeki sisli dağ sıralarına kadar uzanan çölü görebiliyordu.

"Ama bu çok büyük!" dedi.

"Evet büyüktür. Aslına bakarsan buradan görebildiğinden de büyüktür."

Kestrel bölgelere ayrılmış aşağıdaki şehre baktı, kırmızı ve beyaz, kendi turuncu bölgesinin sokakları, kahverengi ve gri tüm bölgeler şehrin dev duvarları tarafından çevrelenmişti. Bunun ne kadar tuhaf bir düzenleme olduğunun ilk kez farkına varıyordu.

“Neden duvarlarımız olmak zorunda?”

“Neden gerçekten?” dedi sakallı adam. “Neden farklı renklerde bölgelerimiz olmak zorunda? Sınavlar ve dereceler neden var? Neden daha çok çalışmamız, daha yükseğe çıkmamız ve yarının bugünden daha iyi olması için çabalamamız gerekiyor?”

Kestrel ona baktı. Bu adam, yalnızca kendisinin düşündüğünü sandığı şeyler söylüyordu.

“İmparatorum’a olan sevgim,” dedi Bağlılık Yemini’nin sözleriyle, “ve Aramanth’ın şerefi için.”

Sakallı adam kıkırdadı.

“Hah!” dedi. “İmparatorun benim.”

Ve üç çikolata drajesini daha ağzına attı.

“Sen mi?”

“Evet, biliyorum, inanması güç olmalı. Ama Aramanth İmparatoru Altıncı Creoth benim ve sen de uzun yıllardır beklediğim kişisin.”

“Ben mi?”

“Tabii sen olacağını bilmiyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, iriyarı bir genç adam olacağını sanıyordum. Cesur ve güçlü biri, bilirsin işte, yapılacak işi düşününce. Ama sen çıktın.”

“Yo, hayır,” dedi Kestrel. “Ben sizi aramıyordum. Sizin varlığınızdan bile haberim yoktu. Ben yalnızca kaçıyordum.”

“Saçmalama. Sen olmalısın. Başka hiç kimse beni bulamadı. Kimse bulamasın diye beni buraya kapattılar.”

“Buraya kapatılmış falan değilsin. Kapıyı kendin açtın.”

“Bu tamamen farklı bir konu. Önemli olan senin burada olman.”

Karşı çıkılmasına açıkça sinirlenmişti, bu yüzden Kestrel bir şey söylemedi ve o da çikolata drajelerini atıştırmaya devam etti. Onları yediğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu, karşısındakine de ikram etmenin kibarca bir davranış olabileceğindense tamamen habersiz gibiydi. Kestrel onun İmparator olduğuna inanıp inanmadığını bilmiyordu ama etrafına bakınınca odanın gerçekten de oldukça ihtişamlı bir şekilde döşenmiş olduğunu gördü. Odanın bir kenarında, etrafında bir çadır gibi perdeler bulunan gösterişli bir yatak duruyordu. Diğer tarafta çok güzel

oymaları olan bir yazı masası ve yanında kalın ciltli kitaplarla dolu bir kütüphane duruyordu. Bunlardan başka odada üzerinde cam kâse duran yuvarlak masa, birkaç geniş deri koltuk ve yüksek kenarlı kocaman bir küvet vardı. Yerlerde yumuşak halılar serili ve pencerelerde işlemeli perdeler asılıydı. Odanın her tarafında gömme pencereler ve her pencereden sonra da bir kapı vardı. Sekiz pencere ve sekiz kapı. İçlerinden biri onun girdiği kapıydı. Diğerlerinden ikisi açıktı ve Kestrel bunların dolaplara açıldığını görebiliyordu. Geriye beş tane kalıyordu. Beş kapıdan en azından biri onu kuleden dışarıya çıkarabilmeliydi.

Sakallı adam çikolata kâsesinden uzaklaşıp, yazı masasının başına geçti. Küçük çekmeceleri teker teker açmaya başladı, bir şey arıyor gibi görünüyordu.

“Lütfen efendim,” dedi Kestrel. “Artık eve gidebilir miyim?”

“Eve gitmek mi? Sen neden söz ediyorsun? Tabii ki gidemezsin. Morah’ın Sarayı’na gidip onu geri getirmen gerekiyor.”

“Neyi geri getirmem gerekiyor?”

“Talimatlar buralarda bir yerlerde olmalı. Evet, işte burada.”

Çekmecelerin birinden, eskilikten sararıp tozlanmış bir parşömen çıkarıp açtı.

“Tabii aslında ben gitmiş olmalıydım.”

Kâğıda bakıp iç çekti.

“İşte. Sanırım yeterince açıktır.”

Kestrel ona uzatılan parşömene baktı. Kâğıt kırışmış ve solmuştu ama bir harita olduğu belli oluyordu. Kestrel okyanus çizgisini ve Aramanth olduğu belli olan küçük bir çizimi seçebiliyordu. Aramanth’dan düzlüklere, oradan da bir dizi dağ resmine uzanan bir yol çizgisi vardı. Haritanın orasında burasında ve özellikle yol çizgisinin bitiminde bazı işaretler, Kestrel’in anlamadığı bir dilde yazılmış kelimelere benzeyen bir takım semboller vardı.

Kestrel şaşkınlık içinde baktı.

“Bana öyle şaşkın şaşkın bakma,” dedi İmparator. “Anlamadığın bir şey varsa sorabilirsin.”

“Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Saçmalık! Her şey gayet açık. Gördüğün gibi biz buradayız.”

Haritanın üzerinde Aramanth’ı gösterdi.

“İzlemen gereken yol bu. Görüyor musun?”

Parmağıyla Aramanth’dan kuzeye doğru giden çizgiyi izledi. “Yolu izlemen gerekiyor yoksa köprüyü bulamazsın. Gördüğün gibi tek yol bu.”

Parmağıyla haritada bir uçtan diğerine uzanan tırtıklı çizgiyi gösterdi. Kargacık burgacık harflerle yazılmış bir isim vardı ama yazıların geri kalanı gibi bu da Kestrel’e anlaşılmaz görünüyordu.

“Evet ama niye bunu yapayım ki?”

“Atalarımın sakalları adına!” diye bağırdı İmparator. “Bana kafasız bir çocuk mu gönderdiler? Rüzgâr çalgısı yeniden şarkı söyleyebilsin diye anahtarı geri getirmek için.”

“Rüzgâr çalgısının anahtarı!”

Kestrel ürperdi.

Demek doğru, dedi içinden. *Doğruymuş.*

İmparator haritayı ters çevirdi, haritanın diğer tarafında Kestrel’e tanıdık gelen bir şeklin yanında yine o tuhaf harflerle bir şeyler yazılıydı. Rüzgâr çalgısının üzerinde gördüğü uzun kuyruklu S harfiydi bu şekil.

“İşte.”

Kestrel resme bakarak heyecan ve korku karışımı bir duyguyla doldu.

“Rüzgâr çalgısı yeniden şarkı söylediğinde ne olacak?”

“Tabii ki Morah’tan kurtulacağız.”

“Morah’tan kurtulacak mıyız?”

“Morah-tan-kur-tu-la-ca-ğız,” diye tekrarladı İmparator yüksek sesle.

“Ama Morah yalnızca bir hikâye.”

“Yalnızca bir hikâye mi! Atalarımın sakalları adına! Yalnızca bir hikâyeymiş! Şehir bir hapishaneden de beter, insanlar yaşamlarını kıskançlık ve nefret içinde geçiriyorlar ve sen bunun yalnızca bir hikâye olduğunu söylüyorsun! Aramanth’ı Morah yönetiyor evlat! Bunu herkes bilir!”

“Hayır,” dedi Kestrel, “bilmiyor. Bunu kimse bilmiyor. Herkes Morah’ın çok eski zamanlardan kalma bir hikâye olduğunu düşünüyor.”

“Öyle mi?” İmparator ona kuşkuyla baktı. “Pekâlâ, o zaman bu Morah’ın ne kadar akıllı olduğunu gösterir, değil mi?”

“Evet, sanırım öyle,” dedi Kestrel.

“Öyleyse artık bana inanıyor musun?”

“Bilmiyorum. Tek bildiğim okuldan, sınavlardan, müfettişlerden ve Aramanth’dan nefret ettiğim.”

“Elbette. Bunların hepsi Morah’ın işi. Aramanth’ın en mükemmel toplum olduğunu söylüyorlar. Hah! Korku ve nefreti sona erdirebildiler mi?

Tabii ki hayır. Bu Morah'ın işi."

İşin garip tarafı, Kestrel dinledikçe duydukları ona mantıklı görünmeye başlıyordu. Haritanın arkasındaki resme yeniden baktı.

"Bunu nereden buldun?"

"Babamdan. Babam babasından, o da kendi babasından almış. Harita Birinci Creoth'dan beri elden ele geçiyor. Anahtarı rüzgâr çalgısından çıkaran oydu."

"Şehri Zar ordusundan korumak için."

"Demek bir şeyler biliyorsun."

"Morah neden anahtarı istedi?"

"Tabii ki rüzgâr çalgısının şarkı söylememesi için. Rüzgâr çalgısı Aramanth'ı Morah'dan koruyordu."

"Öyleyse neden birinci İmparator anahtarı ona verdi?"

"Neden? Ah, gerçekten neden!" İç çekip kafasını salladı. "Ama bizlerin onu suçlamaya hakkı yok. O Zar ordusunu gördü, bizse görmedik. Korku, çocuğum. Sorunun cevabı bu. Rüzgâr çalgısının bazı güçleri olduğunu biliyordu ama o, Zar ordusunu durdurabilir miydi? Bu riski göze alabilir miydi? Hayır, uzun yıllar önce yaptığı bir şey için onu suçlayamayız. Gördüğün gibi," dedi haritanın etrafındaki tuhaf harfleri göstererek, "yaptığından pişman olmuş."

Kestrel anlaşılmaz yazıya baktı.

"Rüzgâr çalgısının Morah'ı durduracak gücü var mı?"

"Kimbilir? Bilge bir adam olan büyükbabam anahtarın bir gücü olması gerektiğini söylemişti, yoksa Morah neden onu istesin ki? Gördüğün gibi haritanın arkasında, *Rüzgâr çalgısının şarkısı sizi kurtaracak,* yazıyor."

"Morah'dan mı kurtaracak?"

"Tabii ki Morah'dan kurtaracak. Başka neden olabilir, uçan balıktan kurtaracak değil ya! Bana öyle şaşkın şaşkın bakma, evlat!" İmparator yeniden sabırsızlanmaya başlamıştı. "Bu konuyu geçtiğimizi sanıyordum."

"Öyleyse şimdiye kadar neden kimse gidip onu geri getirmedi?"

"Neden mi? Kolay olduğunu mu sanıyorsun? Dikkatini çekerim." Burada aceleyle konuşmasını kesti. "İmkânsız demek istemiyorum ve tabii ki yapılması gerekiyor. Ama anlayacağın, uzun bir süre bunun en iyisi olduğu düşünüldü. Zar ordusu gitmişti ve değişiklikler o kadar yavaş oluyordu ki kimse ne olduğunu anlamadı. Bunun ne kadar büyük bir hata olduğu ancak büyükbabamın zamanında anlaşılabildi. O bunu anladığında çok yaşlıydı. Böylece haritayı babama verdi. Ama babam hastalandı.

Babam da ölmeden önce haritayı bana verdi ama o zamanlar ben yalnızca küçük bir çocuktum. Şimdi sen geldin ve ben de haritayı sana veriyorum. Bundan daha basit ne olabilir?"

Masasının başına geri döndü ve açtığı tüm küçük çekmeceleri kapamaya koyuldu: tık, tık, tık.

"Artık küçük değilsin," dedi Kestrel.

"Tabii ki artık küçük değilim."

"Öyleyse neden sen gitmiyorsun?"

"Çünkü gidemem, işte o kadar. Senin gitmen gerekiyor."

"Üzgünüm," dedi Kestrel. "Bir yanlışlık olmalı. Ben özel biri değilim."

İmparator suçlayıcı gözlerle ona baktı.

"Eğer özel biri değilsen nasıl oluyor da buraya gelmeyi başaran tek kişi sensin?"

"Kaçıyordum."

"Kimden?"

"Müfettişlerden."

"İşte! Gördün mü? Bu Aramanth'da görülmemiş bir şey. Başka kimse müfettişlerden kaçmaz. Öyleyse sen özel biri olmalısın."

"Ben yalnızca müfettişlerden, okuldan ve sınavlardan nefret ediyorum."

Ağlamak üzereydi.

"Pekâlâ," dedi İmparator. "Bu senin tam da doğru insan olduğunu gösteriyor. Anahtarı bulup rüzgâr çalgısının içerisine yerleştirdikten sonra sınav falan olmayacak."

"Sınav olmayacak mı?"

"Bu yüzden gitmen gerekiyor, anlıyor musun?"

"Eğer İmparator sensen gitmesi gereken kişi de sensin."

İmparator üzgün gözlerle ona baktı.

"Giderdim ama," dedi. "Gerçekten de giderdim. Ama bir sorun var."

Bütün kapılara gidip hepsini açtı. Kapılardan üçü, aşağı inen merdivenlerin görülebildiği sahanlıklara açılıyordu.

"Bazen gitmeyi düşünüyorum," dedi. "Örneğin, şu kapının görüntüsünü beğenip yola çıkabilirim."

Kapıya doğru birkaç adım attı, sonra durdu.

"Gitmeden önce son bir çikolata drajesi daha."

Odanın ortasında duran kâseye geri döndü.

"Bir avuç al," dedi Kestrel. "O zaman geri dönmen gerekmez."

“Çok kolay gibi görünüyor,” dedi İmparator içini çekerek. Ama Kestrel’in söylediğini yaptı ve bir avuç çikolata aldı. Sonra bir yandan çikolataları yiyerek kapıya doğru yürüdü. Kapının eşiğine geldiğinde yeniden durdu.

“Bunlar bitince ne olacak?” Elindeki çikolata drajelerini saymaya başladı. “Bir, iki, üç...”

“Kâseyi al,” dedi Kestrel.

Bunun üzerine İmparator masaya geri dönüp cam kâseyi aldı. Ama kapının önüne gelince yine durdu.

“Çok gibi görünüyor,” dedi, “ama eninde sonunda bitecekler.”

“Zaten bitecekler.”

“İşte sorun burada, anlıyor musun? Kâseyi her gün yeniden dolduruyorlar. Ama eğer kâseyi alırsam onu nasıl doldurabilirler?”

Masaya geri dönüp kâseyi yerine koydu.

“En iyisi onu burada bırakmak.”

Kestrel ona baktı.

“Çikolata drajelerini neden bu kadar çok seviyorsun?”

“Bilmem, onları çok sevdiğimden emin değilim. Yalnızca gerekli görünüyorlar.”

“Gerekli mi?”

“Bu konuda konuşmak zorunda mıyız? Açıklaması çok zor. Yemesem de onların orada olması gerekiyor. Doğruyu söylemek gerekirse bazen günlerce yemediğim de oluyor.”

“Hiç durmadan onlardan yiyorsun.”

“Heyecanlandığım için. Çok fazla ziyaretçim olmuyor. Aslında hiç ziyaretçim olmuyor.”

“Bu ne kadar süredir böyle?”

“Hayatım boyunca böyleydi.”

“Hayatın boyunca mı? Bütün hayatını bu odada mı geçirdin?”

“Evet.”

“Ama bu çok aptalca!”

“Biliyorum.”

Elini kaldırıp yüzüne bir tokat attı.

“Ben bir aptalım. Hiçbir işe yaramam.”

Kendisine bir tokat daha attı, bu defa daha da şiddetliydi.

“Atalarımın yüz karasıyım.”

Kendisini pataklamaya başladı, yüzüne, göğsüne, karnına, her yerine vuruyordu.

"Tek yaptığım yemek ve uyumak, şişman ve yorgunum ve çok çok sıkıcıyım! Hiçbir yere gitmiyorum, hiç kimseyi görmüyorum! Kimseyle sohbet etmiyorum, eğlenmiyorum! Ölsem daha iyi ama ölmeye bile cesaretim yok!"

Bir yandan kendisini dövüyor bir yandan da ağlıyordu.

"Üzgünüm," dedi Kestrel. "Ne yapabilirim bilmiyorum."

"Önemli değil," dedi İmparator durmadan ağlayarak. "Her zaman böyle oluyor. Anlayacağın çok çabuk yoruluyorum. Dinlensem iyi olur."

Başka bir şey söylemeden üzerindekilerle büyük yatağına tırmandı, örtüleri üzerine çekti ve uykuya daldı.

Kestrel bir şeyler daha öğrenebilirim umuduyla bekledi. Birkaç dakika sonra imparator horlamaya başladı. Bunun üzerine Kestrel parmaklarının ucuna basarak merdivenlere açılan kapılardan birine doğru ilerledi ve elinde bükülmüş haritayla dikkatlice merdivenlerden aşağı indi.

8

Hath Ailesi Utanç İçinde

Kestrel kuleden içeri girdiği kapıya ulaştığında durup anahtar deliğinden avluya bir göz attı. İki muhafız amaçsızca avluyu bir aşağı bir yukarı adımlıyordu. Haritayı ceplerinden birine tıkıştırdı, derin bir nefes aldı, kapıyı açıp bağırmaya başladı:

“Yardım edin! İmparator! Yardım edin!”

“Ne!” diye bağırdı en yakındaki muhafız. “Nerede?”

“Yukarıda odasında! İmparator! Acele yardım edin!”

Sesi öyle endişeli çıkıyordu ki muhafızlar daha fazla bir şey sormadan hızla dönen merdivenlerden yukarı koştular. Kestrel avlunun karşı tarafına, oradan uzun koridordan aşağı, sonra da koridorun sonundaki kapıdan dışarı aceleyle koşarak büyük meydana, Birinci Creoth’un heykelinin yanına geldi.

Yetkililere görünmeden, ara yollar ve arka sokakları kullanarak Turuncu Bölge’ye vardı. Ancak, evinin olduğu sokağa vardığında kimseye fark ettirmeden eve girmenin imkânsız olduğunu hemen anladı. Evin önünde küçük bir kalabalık toplanmıştı ve komşuların çoğu olup bitenleri izlemek için pencerelerden dışarı sarkıyordu. Kapalı kapının her iki yanında iki bölge muhafızı, ciddi yüz ifadeleriyle, muhafızlara verilen madalyonlarıyla oynuyorlardı. Herkes bir şeyler olmasını bekler gibiydi.

Kestrel gittikçe yavaşlayan adımlarla yaklaşırken Rufy Blesh onu gördü ve koşarak yanına geldi.

“Kestrel,” diye bağırdı heyecanla. “Başın büyük belada. Babanınki de.”

“Ne oldu?”

“Yatılı Çalışma Kampı’na götürülüyor.” Sesini alçalttı. “Aslında, babamın söylediğine göre adı ne olursa olsun orası bir tür hapishaneymiş. Annem bunun çok utanç verici bir şey olduğunu ve şükürler olsun ki Kırmızı’ya geçtiğimizi çünkü bu olanlardan sonra sizinle konuşmamızın mümkün olmadığını söylüyor.”

“Öyleyse neden benimle konuşuyorsun?”

“Şey, baban henüz bir yere götürülmedi,” dedi Rufy.

Kestrel eve cesaret edebildiğince yaklaşıp köşeyi döndü. Çöp tenekelerinin durduğu ara sokaktan aşağı doğru koşup evin arka tarafına geçti. Mutfak penceresinden, kollarında Pinpin’le bir aşağı bir yukarı yürüyüp duran annesini görebiliyordu ama Bowman ortalıkta yoktu. Bowman’a sessiz bir düşünce yolladı.

Bo! Buradayım!

Bo anında onu ve güvenlikte olduğu için duyduğu rahatlamayı hissetti.

Kess! Sen iyisin!

Yatak odalarının camında göründü, dışarı bakıyordu. Kestrel kendisini gösterdi.

Seni görmelerine izin verme Kess. Seni götürmeye geldiler. Babamı götürüyorlar.

İçeri geliyorum, dedi Kestrel. *Babamla konuşmam gerekiyor.*

Bowman pencereden ayrılıp, aşağı katta odanın ortasında kapağı açık bir bavulu doldurmakla meşgul olan babasının durduğu ön odaya gitti. İkizlerin sınıf öğretmeni Dr. Batch, Müfettiş Kurulu üyelerinden biri olan Dr. Minish’le birlikte kanepede oturuyordu. Her iki adam da çok ciddi görünüyordu. Dr. Batch saatini çıkarıp baktı.

“Şimdiden programın yarım saat gerisindeyiz,” diye bildirdi. “Kızın ne zaman döneceğini bilmemiz mümkün değil. Yola koyulmayı öneriyorum.”

“Eve gelir gelmez bölge muhafızlarına haber vermeniz gerekiyor,” dedi Dr. Minish.

“Ama ben burada olmayacağım,” dedi Hanno Hath kibarca.

“Acele edin bayım, acele edin.”

Adamın yerdeki giysi ve kitap karmaşasına şaşkın bir şekilde baktığını görmek Dr. Batch’i sinirlendiriyordu.

“Banyo eşyalarını almayı unutma baba,” dedi Bowman.

“Banyo eşyalarım mı?”

Hanno Hath oğluna baktı. Diş fırçası ve tıraş takımını yarım saat önce Bowman kendisi getirmişti.

“Banyoda,” dedi Bowman.

“Banyoda mı?” Anlamıştı. “Ah, evet.”

Dr. Minish bu konuşmayı kızgınlıkla izledi.

“Acele etsene be adam.”

“Evet, pekâlâ.”

Hanno Hath merdivenlerden çıkarak banyoya gitti. Ira Hath kucağında evdeki gerginliği hissettiği için sızlanarak ağlayan Pinpin’le ön odaya geldi.

“Beklerken içecek bir şey almak ister miydiniz?” diye sordu Bayan Hath iki öğretmene.

“Eğer varsa bir bardak limonata olabilir,” dedi Dr. Minish.

“Limonata sever misiniz Dr. Batch?”

“Evet, bayan. Limonata iyi olur.”

Bayan Hath mutfağa geri döndü.

Yukarıda Hanno Hath kızını banyoda kendisini bekler buldu. Sessizce ona sarıldı ve büyük bir rahatlamayla onu öptü.

“Benim canım, canım Kess’im. En kötüsünden korkuyordum.”

Kestrel çok kısık bir sesle ona Özel Eğitim’den söz etti, babası yüksek sesle homurdandı.

“Seni oraya götürmelerine asla izin verme, asla, asla.”

“Neden? Orada ne oluyor?”

Ama babası yanıt olarak yalnızca kafasını sallayarak tekrarlardı:

“Seni oraya götürmelerine izin verme.”

Ardından Kestrel ona kendisinin İmparator olduğunu söyleyen adamdan söz etti.

“İmparator mu! İmparator’u mu gördün?”

“Rüzgâr çalgısının anahtarını alıp getirmem gerektiğini söyledi. Bana bunu verdi.”

Haritayı babasına gösterdi. Babası parşömeni açtı ve şaşkınlık içerisinde ve elleri titreyerek eskilikten kaskatı kesilmiş haritaya baktı.

“Kess, bu olağanüstü.

“Bana Morah’ın gerçek olduğunu ve hepimizin onun etkisi altında olduğumuzu söyledi.”

Babası düşünceli bir şekilde kafasını salladı.

“Bu eski Manth dilinde yazılmış. Bu harita Şarkıcı Halk tarafından yapılmış.”

“Şarkıcı Halk da kim?”

“Tam olarak bilmiyorum, bütün bildiğim çok uzun yıllar önce yaşadıkları ve rüzgâr çalgısını inşa ettikleri. Ah Kess, Kess, benim canım kızım. Nasıl kurtulacağım? Sana ne yapacaklar?”

Kestrel de babasının heyecanından etkilenmişti. Onsuz bir yere gitmesini engellemek istercesine koluna sımsıkı tutundu.

“Öyleyse bu gerçek?”

“Evet gerçek, biliyorum. Eski Manth dilini okuyabiliyorum. Bak, burada Büyük Yol yazıyor. Şurada, *Topraktaki-yarık*, şurada da *Morah’ın Sarayı*, yazıyor. Buradaysa *Ateşe Doğru*, yazıyor.

Haritanın arkasını çevirip orada yazanlara ve tuhaf S şekline baktı.

“Bu, Şarkıcı Halk’ın işareti.”

“İmparator bunun rüzgâr çalgısının anahtarı olduğunu söyledi.”

“Öyleyse anahtar onların işaretiyle aynı şekilde yapılmış olmalı.”

Soluk yazıyı dikkatlice inceleyip kelimeleri birleştirerek yavaşça okudu.

“Rüzgâr çalgısının şarkısı... sizi kurtaracak. Sonra anayurdu... arayın.”

Kafasını kaldırıp parlayan gözlerle Kestrel’e baktı.

“Ah, Kess. Kurtulmayı bir başarabilsem...”

Küçücük banyoda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı, kafasında bir sürü çılgınca plan kuruyor ve her biri bir anlık bir umudun ardından hayal kırıklığıyla dolu bir kafa sallayışıyla sona eriyordu.

“Hayır... Ira ve çocukları alırlar...”

Ürperdi.

“En iyisi işbirliği yapmak. Cezam çok kötü sayılmaz. Büyük Sınav’a kadar bir çalışma kampına katılmam gerekiyor.”

“Çalışma Kampı mı! Hapishane demek istiyor olmalısın.”

“Eh,” dedi babası nazik bir şekilde. “Bana bir zararı dokunmaz. Kimbilir belki çok çalışırsam Büyük Sınav’dan daha iyi bir not alabilir ve o zaman sana ikinci bir şans vermelerini isteyebilirim.”

“İkinci bir şans istemiyorum. Onlardan nefret ediyorum.”

“Ama ben dayanamam senin...”

Omuzlarını silkerek sözünü yarıda kesti.

“Senin için her şeyi yaparım, benim canım kızım. Senin için ölürüm. Ama öyle görünüyor ki katlanmam gereken şey hiçbir şey yapamayacağımı bilmek.”

Sessizleşerek haritaya baktı. Merdivenlerin başından Dr. Minish’in öfkeli sesi duyuldu.

“Haydi bayım! Sizi bekliyoruz!”

“İmparator eğer anahtarı geri getirirsem ve rüzgâr çalgısı şarkı söylemeye başlarsa bir daha hiç sınav olmayacağını söyledi.”

“Ya, öyle mi dedi?”

Gözlerindeki hüzün bir an için yok oldu.

“Ama canım benim, sen gidemezsin, sen henüz bir çocuksun. Zaten şehirden ayrılmana asla izin vermezler. Seni arıyorlar. Hayır, bu iş ben eve dönene kadar beklemeli.”

• • •

Aşağıda, ön odada beklemekte olan öğretmenler her geçen dakika biraz daha sabırsızlanıyor ve daha çok susuyorlardı. Bayan Hath mutfaktan döndüğünde kollarında uyumakta olan Pinpin’i tutuyordu. Limonatasını büyük bir istekle bekleyen Dr. Batch ona doğru sert bir bakış attı. Dr. Minish kaşlarını çattı ve yeniden saatine baktı.

“Limonatayla ilgili bir şeyler söylememiş miydiniz?” dedi Dr. Batch.

“Limonata mı?” dedi Bayan Hath.

“Bize içecek ikram edecektiniz,” dedi Dr. Batch biraz daha sert bir ses tonuyla.

“Öyle mi?” dedi Ira Hath şaşırmış bir sesle.

“Evet Bayan. Limonata isteyip istemediğimizi sordunuz.”

“Evet. Onu hatırlıyorum.”

“Biz de evet dedik.”

“Evet. Onu da hatırlıyorum.”

“Ama limonata getirmediniz.”

“Limonata getirmek mi Dr. Batch? Anlamıyorum.”

“Limonata isteyip istemediğimizi sordunuz,” dedi öğretmen yavaşça, sanki aptal bir öğrenciyle konuşuyormuş gibi, “ve biz de evet dedik. Şimdi gidip limonata getirmeniz gerekiyor.”

“Neden?”

“Çünkü – çünkü – çünkü istiyoruz.”

“Ama Dr. Batch, bir yanlış anlaşma olmalı. Evde limonata yok ki.”

“Limonata yok mu? Bayan, bize limonata ikram edecektiniz. Bunu nasıl inkâr edebilirsiniz?”

“Evde limonata yokken size nasıl limonata ikram edebilirim? Hayır, bayım. Ben size limonata sever misiniz diye sordum. Bu, kesinlikle aynı şey değil.”

“Allah Allah, kadın! Eğer vermeyi düşünmüyorsan bir adama bir şeyi sevip sevmediğini niye sorarsın?”

“Bu çok tuhaf Dr. Batch. Sevdiğinizi söylediğiniz her şeyi size vermem mi gerekiyor? Hiç kuşkusuz uzun yaz akşamlarını seviyorsunuzdur ama umarım benden size bir tane getirmemi istemezsiniz.”

Dr. Minish ayağa kalktı.

“Muhafızları çağır,” dedi. “Bu kadarı yeter.”

Dr. Batch ayağa kalktı.

“Kızınız bulunacak ve hakkından gelinecek. Bundan emin olabilirsiniz.”

Dr. Minish merdivenlerden yukarı seslendi.

“Geliyor musunuz bayım? Yoksa sizi zorla mı götürelim?”

Banyo kapısı açıldı ve Hanno dışarı çıktı. O merdivenlerden inerken Dr. Batch sokak kapısını açtı.

“Bay Hath dışarı çıkıyor,” dedi muhafızlara.

Dışarıdaki kalabalık biraz daha yaklaştı.

Hanno Hath ön odaya gelerek vedalaşmaya başladı. Bayan Hath’in kucağında uyumakta olan bebek Pinpin’i ve direnmesine rağmen gözyaşlarını tutamayan karısını öptü. Ardından Bowman’ı öperek kulağına şunları fısıldadı:

“Benim için Kess’e göz kulak ol.”

Bir eline bavulunu aldı ve kapıdan dışarı çıktı. Muhafızlar iki yanına geçti ve kırmızı cübbeli iki öğretmen arkalarından yürüdü. Kalabalık geriye çekilerek bu küçük alayın geçişini sessizce izledi. Hath ailesi hep birlikte kapının önünde durarak Hanno Hath’in gidişini izledi. Başlarını dik tutarak, sanki tatile gidiyormuş gibi arkasından el salladılar. İzleyenler bu utanç karşısında kafalarını sallayarak, “Zavallı adam,” diye mırıldandılar.

Alay sokağın köşesine vardığında Hanno Hath kısa bir an durup geriye baktı. Kolunu havaya kaldırarak son bir kez el salladı ve gülümsedi. Bowman o el sallayışı ve o gülümsemeyi asla unutmadı çünkü basamaklardan babasını izlerken birden babasının duygularını çok net bir şekilde yakalamıştı. Babalarının her birine karşı duyduğu o sıcak, güçlü ve bitmez tükenmez sevginin büyüklüğünü ve eğer kelimelere dökülse, ‘Sizi bir daha görebilecek miyim?’ diyen yalnızlığının sessiz çığlığını hissetmişti.

Yakınlarda duran Rufy Blesh’in babası da Hanno Hath’in gülümseyişini ve âdeta meydan okuyan el sallayışını aynı anda gördü ve Bowman onun karısına şöyle dediğini duydu, “İstediği kadar gülümseyebilir, ailesini görmesine bir daha asla izin vermeyecekler.”

Bowman o anda, babasını geri getirmek için yapmayacağı hiçbir şey olmadığına, gerekirse tüm Aramanth’ı yıkacağına karar verdi çünkü babasının bir anlık cesur, sevgi dolu gülümsemesi, bu tertipli, düzenli dünyada geçirilecek bir ömre bedeldi.

9

Aramanth'dan Kaçış

O gece muhafızlar, eve döndüğünde Kestrel'i yakalayabilmek için evin arkasında ve önünde nöbet beklediler. Karanlık basınca geri döneceğine inanıyorlardı. Kestrel, tabii ki zaten evin içerisindeydi ve pencerelerden uzak duruyordu. Gece olup da dikkati üzerlerine çekmeden perdeleri kapatabildikleri zaman evin içerisinde daha rahat bir şekilde hareket etmeye başladı.

Ira Hath paniğe kapılmayı ya da ağlamayı reddediyordu. O kadar çok kez, kararlı bir şekilde, "Babanız bize geri dönecek," dedi ki sonunda ikizler de buna inanmaya başladılar. Pinpin'e yemeğini yedirdi ve her zamanki gibi banyosunu yaptırdı. Babaları orada olmadığı için doğru gelmese de üç çocuğuyla her zamanki gibi dilek dilemek için birbirlerine sokuldular. Hepsinin dileği onun geri dönmesiydi, bu yüzden babaları aralarındaymış gibi hissettiler. Ardından Ira Hath her zaman olduğu gibi Pinpin'i karyolasına yatırdı. Pinpin uyuduktan sonra ikizlerin yanına oturdu, ellerini kucağının üzerinde kavuşturup şöyle dedi:

"Bana her şeyi anlatın."

Kestrel olup biteni ve babasının söylediği her şeyi annesine anlattı. Ardından haritayı çıkarıp unutmadan, anlaşılmaz harf kümelerinin yanına babasının söylediği kelimeleri yazdı: *Büyük Yol, Topraktaki-yarık, Morah'ın Sarayı, Ateşe Doğru.*

Arka taraftaki yazının yanına ezberlediği anlamını yazdı:

Rüzgâr çalgısının şarkısı sizi kurtaracak. Sonra anayurdu arayın.

"Ah, anayurt," dedi Ira Hath iç çekerek. Burası bizim gerçek yurdumuz değil."

"Anayurt nerede?"

"Kimbilir? Ama bulduğumuzda anlayacağız."

"Nasıl?"

"Tabii ki yurdumuz olduğunu hissedeceğiz."

Bir süre daha haritaya baktı ve sonra onu yeniden katladı.

“Bu her ne ise babanız gelene kadar beklemesi en iyisi olur,” dedi. “Şimdi seni ne yapacağımızı düşünmeliyiz.”

“Burada, evin içinde saklanamaz mıyım?”

“Hayatım, bu evde daha çok uzun süre kalmamıza izin vereceklerini sanmıyorum.”

“Beni götürmelerine izin vermeyeceğim. İzin vermeyeceğim.

“Hayır, hayır. Seni saklamalıyız. Ben bir şey bulurum.”

Bu uzun günde yaşanan duygular hepsini, özellikle de Kestrel’i çok yormuştu, bu nedenle Ira Hath bu konuyu tartışmayı sabaha bırakmaya karar verdi. Ancak ne kadar hızlı bir şekilde cezalandırılacaklarını düşünmemişlerdi.

Ön kapıya gürültülü bir şekilde vurularak uyandırıldıklarında güneş daha yeni doğuyordu.

“Kalkın! Uyanın! Gitme zamanı!”

Bayan Hath neler olduğunu anlamak için yatak odasının penceresini açıp dışarı sarktı. Sokakta bir muhafız birliği vardı.

Muhafızlardan biri, “Eşyalarınızı toplayın!” diye bağırdı. “Buradan taşınıyorsunuz!”

Yeni yerleri belirlenmişti: Bekledikleri gibi Kahverengi’ye değil Gri’ye gidiyorlardı. Yeni evleri, üç yüz aile tarafından paylaşılan on katlı bir apartmanda bir odaydı. Turuncu Bölge’deki evlerinin en geç öğlene kadar yeni bir aileye teslim edilmesi gerekiyordu.

Bu durum Ira Hath’i yıldırmadı.

“Çok daha az temizlik yapmam gerekecek,” dedi, Pinpin’i uyandırırken.

Şu anki acil sorun Kestrel’di. Muhafızlar hâlâ onu arıyorlar ve şimdi evin hem önüne hem de arkasına yerleşmişlerdi. Onlar Kestrel’i fark etmeden nasıl evden çıkabilirlerdi?

Kısa bir süre sonra iki görevli bir el arabasıyla Hath ailesinin eşyalarını Gri Bölge’ye taşımaya geldi. Komşular uyanmıştı ve birçoğu yakında gözler önüne serilecek bu ilginç gösteriyi izlemek için evlerinden dışarı çıkmıştı.

“Gözyaşı dökülecek. Anneleri ağlayarak dışarıya çıkacak. Daha aşağı bir bölgeye geçerken hep böyle olur. Ama yeni gelenler gülümsüyor olacaklar.”

“Peki ya bebek? Bir bebek yok muydu? Kendisine neler olduğundan haberi bile olmayacak.”

“Fakat o ikizler yok mu, ikisi de çok zeki.”

“Kızın ne yaptığını duydun mu? Sonunda başına bir iş geleceğini biliyordum.”

“Eh, şimdi pişman olmuştur.”

Evin içerisinde, Kestrel’in büyük battaniye sandığının içerisinde dışarıya kaçırılıp kaçırılamayacağını tartışıyorlardı. Bowman pencereden dışarı muhafızlara, görevlilere ve komşulara bakıp kafasını salladı.

“Çok riskli.”

Dışarı bakarken gözleri kalabalığın arkasında duran küçük bir şekle takıldı. Bu Mumpo’ydu. Gizlice etrafta dolanıyor, gözlerini umutla ön kapıya dikmiş belli ki Kestrel’i bekliyordu.

“Mumpo da burada,” dedi.

“Pis kokulu Mumpo mu?” dedi Kestrel.

“Bir fikrim var.”

Bowman yatak odalarındaki giysi dolabına gidip Kestrel’in kışlık pelerinini çıkardı, soğuk havalar için kapüşonu da olan uzun, turuncu bir giysiydi. Pelerini sıkıca sarmalayıp tuniğinin içine soktu.

“Ben Mumpo’yla konuşmaya dışarı çıkıyorum,” dedi. “Ben dönene kadar bir şey yapmayın.”

“Ama Bo...”

Gitmişti bile.

Ön kapıdan çıkarken gri giysili görevlilerden biri “Hazır mısınız?” dedi.

“Daha değil,” dedi Bowman, adamın önünden geçerken. “Annem toplanmak konusunda çok titizdir.”

Meraklı komşularla konuşmak zorunda kalmamak için sokaktan aşağı doğru koştu, köşeyi dönüp gözlerden uzaklaştıktan sonra durdu. Tahmin ettiği gibi kısa süre sonra Mumpo nefes nefese ve ter içinde göründü.

“Bo!” diye bağırdı. “Neler oluyor? Kess nerede?”

“Ona yardım etmek istiyor musun?”

“Evet. Ona yardım edeceğim. O nerede?”

Bowman tuniğinin altından turuncu pelerini çıkardı ve silkeleyerek açtı.

“Yapman gerekeni anlatacağım.”

Annesi kapıyı açıp görevlilere sandıkları dışarı çıkarabileceklerini söylediğinde Bowman içeri gireli bir saatten fazla olmuştu. Görevliler

sandıkların evin en uzak köşesinde, üst kattaki en arka odada olduğunu görünce şaşkına döndüler.

“Girişe yakın bir yerde toplanamaz mıydınız sanki! Bu lanet olası merdivenler ciddi bir sorun, biliyor musunuz?”

Karışıklık yetmiyormuş gibi eve yeni taşınacak Warmish denen aile de iki yüklü arabayla birlikte erken geldi. Doğal olarak içeri girip etrafa bakınmak konusunda çok istekliydiler ama Ira Hath acımasızca sırıtarak kapıda dikildi ve geçmelerine izin vermedi.

“Mutfağın büyüklüğü nasıl?” diye sordu Bayan Warmish. “Hem mutfak hem de kahvaltı odası denebilir mi yoksa daha çok küçük bir yemek odası gibi mi?”

“Ah, çok geniştir,” dedi Bayan Hath. “Mutfak masasına icabında otuz altı kişi bile oturabilir.”

“Otuz altı mı? Aman Tanrım! Emin misiniz?”

“Sen bir de banyoyu gör! Sekiz yetişkin insanın aynı anda üstelik de uzanarak banyo yapabileceği kadar büyük.”

“Bu inanılmaz!” Bayan Warmish öğrendiklerinden öyle şaşkına dönmüştü ki ne diyeceğini bilemiyordu, bu yüzden Bayan Hath’in geniş gövdesinin ardından görebildikleriyle yetindi.

“Yerler cilalı mı yoksa vernikli mi?”

“Vernik mi?” dedi Bayan Hath küçümser bir ses tonuyla. “Tüm iyi evlerde olduğu gibi saf balmumuyla cilalandığına sizi temin ederim.”

Sandıklar birer birer arabaya yerleştiriliyordu. Yeni evleri çok küçük olduğundan mobilyalar kalacaktı. Son sandık da evden çıkarıldıktan sonra Warmish’lerin tüm hevesine karşılık kapıda durmaya devam eden Bayan Hath Pinpin’i kollarına alarak Bowman’a baktı. Bowman kafasını eğerek annesine işareti verdi ve yanından geçip ön basamağa çıktı. Buradan eşyaların yüklendiği arabaya gidiyormuş gibi yürüdü ama birdenbire kalabalığın arkasına doğru işaret ederek bağırdı:

“Kess!”

Herkes döndü ve sokağın diğer ucunda pelerinli ve kapüşonlu bir çocuk gördü.

“Koş Kess, koş!” diye bağırdı Bowman.

Çocuk arkasını dönüp koşmaya başladı.

Muhafızlar ve görevliler derhal çocuğun arkasından koştular ve komşulardan oluşan kalabalık da yakalanma anına şahit olabilmek umuduyla peşlerinden gitti.

Kestrel ön kapıdan dışarıya sıvıştı ve tam hiç kimse farkına varmadan uzaklaşacaktı ki Pinpin onu görerek sevinçle “Kess!” diye bağırdı. Kovalamaca başladığında sandıkları arabaya bağlamakla meşgul olan görevlilerden en yavaş olanı bağırışı duydu ve dönüp bakarak yan sokaktan aşağı doğru tabanları yağlamakta olan Kestrel’i gördü.

“Kız burada! Onu gördüm!” diye bağırdı ve hantal hareketlerle arkasından gitmeye başladı.

Çocuklar görevliden daha hızlı koşuyorlardı ve kısa süre sonra aradaki mesafeyi açtılar ama aslında nereye gittiklerini kendileri de bilmiyordu. Plan Kestrel’i evden çıkarmaktı. Ondan sonrası için içgüdülerine ve şansa güvenmişlerdi.

Soluklanmak için durdular. Yakınlarda boşaltılmayı bekleyen çöp tenekelerinin durduğu küçük bir girinti vardı. Kimseye görünmemek için çöp tenekelerinin arkasına saklandılar.

“Şehirden çıkmalıyız,” dedi Kestrel.

“Nasıl? İzin kâğıtlarımız yok. İzin kâğıtları olmadan kapıları açmazlar.”

“Tuz mağaralarından dışarıya çıkan bir yol var. Ben gördüm. Ama tuz mağaralarına nasıl girileceğini bilmiyorum.”

“Mağaraların kanalizasyon olarak kullanıldıklarını söylememiş miydin?” dedi Bowman.

“Evet.”

“Öyleyse kanalizasyonun aktığı yerden girebiliriz.”

“Bo, sen bir harikasın!”

Gözleri sokakta gezindi, az ileride bir kanalizasyon kapağı duruyordu. Aynı anda uzaktan sokakları arayarak birbirlerine seslenen takipçilerinin seslerini duydular.

“Yaklaşıyorlar.”

“Tuz mağaralarından dışarı çıkabileceğimizden emin misin?”

“Hayır.”

Sokağın ucunda bir görevli göründü. Başka şansları yoktu. Kanalizasyon kapağına doğru koştular.

Kapak yuvarlaktı, demirden yapılmıştı ve çok ağırdı. Üzerinde kapağı kaldırmak için bir halka vardı. Halkayı kaldırmak bile zordu, paslanıp yuvasına yapışmıştı ama sonunda halkayı içine parmaklarını geçirebilecekleri kadar kaldırmayı başardılar. Görevli onları görmüş ve bağırmaya başlamıştı.

“İşte buradalar! Hey, buraya bakın! Onları buldum!”

Korku onlara güç verdi ve birlikte halkayı çekerek sonunda kanalizasyon kapağını yerinden oynatmayı başardılar. Milim milim iterek geçebilecekleri geniş bir boşluk oluşana kadar kapağı deliğin kenarına doğru kaydırdılar. Kenarı tuğlalarla örülü çukurdan aşağı inen demir merdivenler vardı ve aşağıda akan suyun sesi duyuluyordu.

Kestrel önden indi ve Bowman onu izledi. İçeri girdikten sonra kapağı çekerek yerine oturtmaya çalıştı ama bu imkânsızdı.

"Bırak onu," dedi Kestrel. "Gidelim buradan."

Bunun üzerine Bowman onu izleyerek merdivenlerden indi ve aşağıdaki karanlık suya adımını attı. Nerede olduğuyla arkasına bakamayacak kadar çok ilgiliydi ama eğer dönüp baksaydı açık kanalizasyon kapağından aşağı bir gölgenin indiğini görürdü.

"Merak etme," dedi Kestrel. "Derin değil. Suyu izle."

Bileklerine kadar suyun içerisinde karanlık tünel boyunca ilerlediler, aşağı indikleri çukurdan gelen ışık yavaş yavaş yerini karanlığa bıraktı. Hızlı bir şekilde yürümeye devam ettiler, onlara çok uzun bir süredir yürüyorlarmış gibi geliyordu. Bowman bir şey söylemedi ama karanlıktan korkuyordu. Etraftan pek çok tuhaf ses geliyordu, çağıldayan ve damlayan su sesleriyle kendi ayak seslerinin yankılarını duyuyorlardı. Yürüdükleri tünele açılan başka kanalların önünden geçtiler, ilerledikçe tünelin büyüdüğünü hissediyorlardı.

Ardından ilk kez su tarafından çıkarılmayan bir su sesi duydular. Biraz arkalarındaydı ve çok belirgindi: *şap şup şap şup.* Biri onları izliyordu.

Hızlandılar. Su derinleşmişti, bu da hareketlerini yavaşlatıyordu. İleride soluk bir ışık parıldıyordu ve gök gürültüsüne benzer bir ses geliyordu. Arkalarında takipçilerinin düzenli ayak seslerini duymaya devam ediyorlardı.

Tünel birdenbire ortasından hızla bir nehir akan uzun bir mağaraya açıldı. Parıldayan mağara duvarlarını belli belirsiz aydınlatan ışık, içerisinden nehrin aktığı uzaktaki alçak ve geniş delikten geliyordu. Tünelden akan su nehre karışıyordu. Kendilerini kuru taşlardan oluşan pürüzsüz bir kıyıda buldular.

Bowman az sonra çok yakınlarında korkunç bir şeyin varlığını hissetti.

"Burada duramayız," dedi. "Buradan hemen gitmeliyiz."

"Ev," dedi boğuk bir ses. "Eve gidin."

Kestrel sıçrayarak karanlığa baktı.

"Bo? O sen miydin?"

“Hayır,” dedi Bowman zangır zangır titreyerek. “Burada biri daha var.”

“Yalnızca bir dost,” dedi boğuk ses. “Yardıma ihtiyacı olan bir dost.”

“Neredesin?” dedi Kestrel. “Seni göremiyorum.”

Cevap olarak bir kibrit sesi duyuldu ve ardından yanan bir meşalenin parlak alevi havada dönüp onlardan birkaç metre ötede yere düştü. Meşale düştüğü yerde cızırdayıp çıtırdayarak yanmaya devam etti, etrafına sarı bir ışık halesi saçıyordu. Beyaz saçlı küçük bir şekil, karanlıktan meşalenin aydınlığına doğru bir adım attı. Yaşlı, küçük bir adam gibi yürüyordu fakat meşalenin titrek ışığına yaklaşınca onun kendileriyle hemen hemen aynı yaşta bir çocuk olduğunu gördüler. Bir farkla: Saçları bembeyazdı ve cildi kuru ve kırışık içindeydi. Orada durup onlara baktı ve sonra konuştu.

“Artık beni görebiliyorsunuz.”

Bu daha önce de duydukları boğuk sesti, yaşlı bir adamın sesi. Bu bitkin ve kısık sesin bir çocuktan çıkması çok ürkütücüydü.

“Yaşlı çocuklar,” dedi Kestrel. “Daha önce gördüklerim.”

“Sınıfımıza katılmanı dört gözle bekliyorduk,” dedi beyaz saçlı çocuk. “Ama sonu iyi biten her şey iyidir, derler. Beni takip ederseniz sizi geri götürürüm.”

“Biz geri dönmüyoruz,” dedi Kestrel.

“Geri dönmüyor musunuz?” Yatıştırıcı sesi, Kestrel’in karşı çıkışının çocukça görünmesine neden olmuştu. “Anlamıyor musunuz? Yardımım olmadan asla çıkış yolunu bulamazsınız. Burada ölürsünüz.”

Karanlıkta bir gülüş sesi duyuldu. Beyaz saçlı çocuk gülümsedi.

“Arkadaşlarım bu durumu eğlenceli buluyor.”

Bazıları onun gibi beyaz saçlı, bazıları kel, tümü zamanından önce yaşlanmış başka çocuklar birer birer ışığa yaklaştılar. Başlangıçta yalnızca birkaç kişi gibi görünüyorlardı ama gölgelerin içinden ayaklarını sürüyerek gittikçe daha fazla çocuk gelmeye devam etti. İlk önce on, sonra yirmi, sonra otuz ve daha fazlası. Bowman onlara bakarak ürperdi.

“Biz sizin küçük yardımcılarınızız,” dedi beyaz saçlı çocuk. Bütün çocuklar bir kez daha yetişkinlerin gürleyen kahkahasıyla güldüler. “Siz bize yardım ederseniz biz de size ederiz. Bu adil bir şey, öyle değil mi?”

Bir adım daha yaklaşarak elini uzattı.

“Benimle gelin.”

Arkasındaki bütün çocuklar ayaklarını sürüyerek küçük adımlarla yaklaşıyorlardı. Yaklaştıklarında onlar da ellerini uzattılar. Saldırgandan çok meraklı görünüyorlardı.

“Arkadaşlarım sizi okşamak istiyor,” dedi liderleri, sesi boğuk ve yumuşaktı ve çok uzaktan geliyor gibiydi.

Bowman o kadar korkmuştu ki düşünebildiği tek şey oradan nasıl kaçacaklarıydı. Geriye doğru bir adım atarak çırpınan kolların menzilinden çıktı. Ama arkasında yeraltı deliğine doğru hızla akan nehir vardı. Yaşlı çocuklar ayaklarını sürüyerek yaklaştılar ve Bowman bir elin koluna dokunduğunu hissetti. Bu onda hiç tanımadığı bir his uyandırdı: Sanki gücünün bir kısmı emilmişti ve yorgun düşmüş, uykusu gelmişti.

Kess! diye seslendi sessizce, umutsuzca. *Yardım et!*

“Ondan uzak durun!” diye bağırdı Kestrel.

Cesurca öne atıldı ve onu yere yıkma isteğiyle kolunu beyaz saçlı çocuğa doğru savurdu. Ama yumruğu ona dokununca darbenin hızı kesildi ve kolunun güçsüzleştiğini hissetti. Bir kez daha vurdu ve bu kez daha da güçsüzleştiğini hissetti. Sanki etrafındaki hava ağırlaşmış ve pelteleşmişti ve sesler çok uzaktan boğuk bir şekilde duyuluyordu.

Bo! diye seslendi. *Bana bir şeyler oluyor.*

Bowman onun dizlerinin üzerine yığılmakta olduğunu görebiliyor ve vücudunu saran korkunç bitkinliği hissedebiliyordu. Ona yardım etmesi gerektiğini biliyordu ama donup kalmış, korkudan hareketsizleşmişti.

Oradan uzaklaş, Kess, diye yalvardı. *Uzaklaş.*

Yapamıyorum.

Bowman bunu biliyor, hissedebiliyordu. Sanki yaşlı çocuklar onu alıp götürüyormuş gibi gittikçe belirsizleşiyordu.

Hareket edemiyorum, Bo. Bana yardım et.

Kestrel’in etrafına toplanmalarını izledi ama öyle korkuyordu ki hiçbir şey yapamadı ve bir şey yapamadığı için utancından ağlamaya başladı.

Birden bir çatırtı ve şapırtı duyuldu ve arkalarındaki tünelden bir şey koşarak üzerlerine doğru geldi. Vahşi bir hayvan gibi kükredi ve bir yel değirmeni gibi dönen kollarıyla dört bir yana saldırdı.

“Kakka-kakka-kak!” diye bağırdı. “Bubba-bubba-bubba-kak!”

Yaşlı çocuklar korkuyla sıçradılar. Kasırga Bowman’ın yanından geçerken onu kıyıdan hızla akan nehrin içerisine doğru itti. Sıçrayan su yanan meşaleyi söndürdü. Kestrel birdenbire çöken karanlıkta nehrin kıyısına doğru sürüklendiğini hissetti ve suya atladı. Ardından üçüncü bir atlayış duyuldu, üçü birden akıntıda dönerek gürüldeyen deliğe doğru sürükleniyordu.

Soğuk su Kestrel’i kendisine getirdi ve tekme atmaya başladı. Su yüzeyine çıkıp derin bir nefes aldı. Sonra yaklaşan alçak kayalığı gördü, yeniden suyun içerisine daldı ve deliğin içine doğru sürüklendi. Azgın sularda birkaç dakika sürüklendikten sonra kendisini havada bir fıskiyenin üzerinde buldu, suyun akıntısıyla aşağı doğru düşüyordu, nefes almaya çalışıyor ve*, Sonumuz geldi, düşüp parçalanacağız*, diye düşünüyordu ki birdenbire bir cup sesi ve uzun, yumuşak bir tıslamayla yumuşak ve derin çamura indiğini fark etti.

10

Tuz Mağaralarında

Düşüşün yarattığı şoktan kurtulduğunda Kestrel havada insanı hasta eden bir koku duydu ve Yeraltı Gölü'nün bir bölümünde olduğunu anladı. Yukarıda tuz kayasının daha önce de gördüğü büyük, kemerli tavanı vardı ve az ileride mağaranın tavanındaki pek çok delikten biri duruyordu, içerisinden bu gölgeler ülkesini aydınlatan tek ışık süzülüyordu. Önünde parlak koyu renkli bir su ve pis kokulu çamur uzanıyordu. Arkasında aşağı düştükleri şelale gürüldüyordu. İskelenin durduğu platformu ve iple bağlanmış dubaları aradı ama bunlar büyük tuz mağaralarının başka bir bölümünde olmalıydılar.

Alçak sesli bir inilti duydu ve arkasını dönünce çamurun içinde bata çıka ilerleyen Bowman'ı gördü.

"İyi misin Bo?"

"Evet," dedi o ve sonra biraz hayatta kalabildikleri için duyduğu rahatlamadan ama daha çok utançtan ağlamaya başladı.

"Ağlama Bo," dedi Kestrel. "Bunun için zamanımız yok."

"Evet, biliyorum. Özür dilerim."

Sessizce onu affetmesi için yalvardı.

Sana yardım etmeliydim. Çok korkmuştum.

"Burası Yeraltı Gölü," dedi Kestrel yüksek sesle, Bowman'ın dikkatini gerekli meselelere yöneltebilmek için. "Buradan düzlüklere çıkan bir yol olduğundan eminim."

Sulu çamurun karşı tarafına bakmak için döndü, tam o sırada yarı tanıdık bir şekil tükürerek ve homurdanarak ayağa kalktı. Doğruldu ve yüzündeki çamuru silerek ona gülümsedi.

"Mumpo!"

"Merhaba Kess," dedi Mumpo neşeyle.

"Demek sendin!"

“Delikten aşağı indiğinizi gördüm,” dedi. “Sizi takip ettim. Ben sizin dostunuzum.”

“Mumpo hayatımı kurtardın!”

“Senin canını yakacaklardı. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermem Kess.”

Kestrel baştan aşağı çamurla kaplı Mumpo’ya bakarak kendisinden nasıl bu kadar memnun olabildiğine şaştı. Aslına bakılırsa hepsi onun kadar çamurluydu ve hepsi de birbirinden kötü kokuyordu.

“Mumpo,” dedi Kestrel, “cesur ve güçlü davrandın ve beni kurtardığın için sana her zaman minnettar kalacağım. Ama geri dönmek zorundasın.”

Mumpo’nun suratı asıldı.

“Ben seninle olmak istiyorum Kess.”

“Hayır Mumpo.” Sanki karşısındaki ondan küçük bir çocukmuş gibi nazik ama kesin bir şekilde konuşmuştu. “Aradıkları benim, sen değilsin. Eve gitmen gerekiyor.”

“Gidemem Kess,” dedi Mumpo. “Bacaklarımı hareket ettiremiyorum.”

O anda Kestrel ve Bowman batmakta olduklarını fark ettiler. Yavaş yavaş ama durmadan batıyorlardı.

“Merak etmeyin,” dedi Kestrel. “Buraya daha önce geldim. Yalnızca dizlerimize kadar batacağız.”

Kestrel bacağını çekmeye çalıştı ve çekemediğini fark etti.

Kess, dedi kardeşi sessizce. *Ya arkamızdan gelirlerse?*

Kestrel etrafına bakındı ama yaşlı çocuklardan eser yoktu.

Eğer gelirlerse, diye yanıtladı Kestrel, *onlar da buraya saplanıp kalırlar.*

Titreyen vücutlarına yapışmış sırılsıklam giysilerle öylece durup kokuşmuş havayı soluyarak battıklarını hissediyorlardı. Çamur dizlerinden yukarıya çıktığında Bowman şöyle dedi:

“Hâlâ batıyoruz.”

“Bunun bir dibi olmalı,” dedi Kestrel.

“Neden?”

“Batmaya devam edemeyiz.”

“Nedenmiş o?”

Bir süre hiçbiri bir şey söylemedi ve batmaya devam ettiler. Ardından Mumpo sessizliği bozdu.

“Senden hoşlanıyorum Kess. Sen benim dostumsun.”

“Kapa çeneni Mumpo. Özür dilerim. Hayatımı kurtardığını biliyorum ama gerçekten...”

Yeniden sessizlik çöktü. Bellerine kadar çamurun içerisindeydiler.

“Benden hoşlanıyor musun Kess?” dedi Mumpo.

“Biraz,” dedi Kestrel.

“Biz dostuz,” dedi Mumpo neşeyle. “Birbirimizden hoşlanıyoruz.”

Aptalca neşesi, sonunda Kestrel’i delirterek düşünmekten bile çekindiği şeyleri söylemesine neden oldu.

“Seni aptal maymun! Anlamıyor musun? Çamurun içinde boğulacağız!”

Mumpo büyük bir şaşkınlıkla ona baktı.

“Emin misin Kess?”

“Etrafına bir bak. Bizi kim çekip çıkaracak?”

Mumpo etrafına bakındı ve kimseyi göremedi. Korkuyla yüzünü buruşturdu ve bağırmaya başladı.

“Yardım edin! Batıyorum! Yardım edin! Dibe çökeceğim! Yardım edin!”

“Kes sesini. Yardım edecek kimse yok.”

Ama Mumpo daha da yüksek sesle bağırmayı sürdürdü ve iyi ki de bağırmaya devam etti çünkü Kestrel yanılıyordu. Yardım edebilecek biri vardı.

Az ileride Willum adında küçük ve yuvarlak bir çamur adamı gölün yüzeyine eğilmiş tixa yaprakları arıyordu. Tixa en beklenmedik yerlerde yabani olarak yetişirdi ve onu bulmanın tek yolu birkaç saat etrafta yavaş yavaş hülyalara dalmış vaziyette gezinerek arar gibi yapmaktı. Eğer gölün bulanık gri yüzeyine çok uzun süre bakarsan kendileri de bulanık renkli olan tixa bitkilerini asla göremeyebilirdin. Bakmaman gerekiyordu böylece gözünün ucuyla onları yakalayabiliyordun. Eğer bulursan yapraklarını koparır, yapraklardan birini, aramaya devam ederken çiğnemek için ayırır geri kalanları çantana koyardın. Tixa yapraklarını çiğnemek insanı yavaşlatıp hülyalara daldırdığından bu durum onları bulmakta daha da ustalaşmanızı sağlardı.

Willum uzaklardan gelen çığlıkları duyunca doğruldu ve karanlığa doğru bir göz atıp bu defa gerçekten görmeye çalıştı.

Gülümseyerek kendi kendine “Aman, aman,” diye mırıldandı. Gülümsediğinin farkında değildi. Bütün gün dışarıdaydı ve günün büyük bir bölümünü tixa yaprakları çiğneyerek geçirmişti ve artık eve dönmesi

gerekiyordu. Boynunda asılı duran yemiş torbaları dolmuştu ve karısı uzun zamandır eve dönmesini bekliyor olmalıydı.

Ama keskin çığlıklar kesilmeyince Willum tüm çamur insanlarının yürümeye başladıklarında iz sürmeyi öğrendikleri yol ağını takip ederek sesin geldiği yöne doğru gitmeye karar verdi. Bu yollar çamur yüzeyinin altından gidiyordu, bazen yüzeyin hemen altında bazen de diz hizasında oluyorlardı. Bu yollardan yürümede tüm çamur insanlarının kullandığı özel bir yöntem vardı, yavaş ama kesintisiz uzun adımlarla ayaklarının birini kaldırıp diğerini koyarak akıcı bir şekilde, canlı ama tekdüze bir hızda yürümen gerekiyordu. Hızlı gidemezdin, özellikle bir tixa avından sonra sallana sallana yürürdün.

Bu sırada çocuklar batmaya devam ediyordu. Çamur şimdi boyunlarına kadar ulaşmıştı ve umutsuzca çırpınan ayak parmakları, altlarında henüz sert bir zemin hissedememişti. Kestrel korkuyordu ve eğer Mumpo hepsine yetecek kadar bağırıyor olmasaydı o da bağırmaya başlardı.

Mumpo tam bir bebek gibi, “Yaa-aa vaa-aaa!” diye bağırıyordu. “Yaa-aa vaa-aaa!”

Konuşmaya başlayana değin, hiçbiri Willum’un yaklaştığını duymamıştı.

“Ah benim sevgili toprağım!” dedi Willum yolun en uç kısmında durarak.

“Yaa-aa vaa-aaa – Gluk!”

Mumpo birdenbire sustu; sesinin kesilmesinin nedeni yardım gelmesi değil ağzının çamurla dolmasıydı. Çocukların üçü de kafalarını çevirmeye çalıştılar ama başarılı olamadılar.

“Bize yardım edin!” dedi Bowman çamur yutarak.

“Tahmin etmeliydim,” dedi Willum.

Göldeki tüm çamur adamları gibi, tombul beline birkaç kez doladığı bir ip taşıyordu. İpi çözerek öyle düzgün bir şekilde gölün yüzeyine fırlattı ki ip her üçünün de ulaşabileceği bir yerde durdu.

“Tutunun,” dedi. “Yavaş olmalısınız.”

Çocuklar ellerini çamurdan çıkarıp ipe doğru uzatırken Willum hemen yanlarında bir öbek tixa gördü. Geniş olgun yapraklı büyük bir öbekti, en iyi cinstendi.

“Yapraklar,” dedi. “Onları da yanınızda getirin, olmaz mı?”

Çocukların ipe ulaşma çabaları daha hızlı bir şekilde batmalarına neden oluyordu ve çamur yüzünden nefes alamamaya başlamışlardı. Willum tixa

yapraklarını görünce öyle heyecanlanmıştı ki bunu unutuverdi.

“Yapraklar,” dedi yeniden, işaret ederek. “Onları da tutun, olmaz mı?”

Bowman ipi yakalamıştı ve sıkıca asıldı, neredeyse Willum’un yoldan aşağı düşmesine neden oluyordu. Bowman diğer elini kız kardeşine uzattı ve ipe tutunmasına yardım etti. Ardından Kestrel tixa yapraklarının en yakınında duran Mumpo’ya elini uzattı.

Bowman yeniden batmaya başladıklarını hissedince “Çek!” diye bağırdı. “Çek!”

“Çekeceğim,” dedi Willum çekmeden. “Siz sadece benim için şu yaprakları alın.”

Mumpo’nun ipe tutunmaya çalışan elinin tixa yapraklarının üzerine kapanması tamamıyla şans eseriydi. Willum onun yaprakları tuttuğunu görür görmez çekmeye başladı. Tüm ağırlığını vermek için öne doğru eğilip ipi bir yük katırı gibi çekerek yol boyunca ilerledi. Kısa, sağlam bacakları tüm çamur insanlarınınkiler gibi müthiş güçlüydü ve çocuklar kısa süre sonra çamurdan dışarıya doğru çekildiklerini hissetmeye başladılar.

Kestrel etrafa çamur sıçratarak yüzündeki çamurlardan kurtuldu ve derin bir nefes aldı. Mumpo ağzındaki çamuru tükürdü ve yeniden inlemeye başladı. Bowman soluk soluğa, kalbi deli gibi atarken, çamur adamı onları bulmasaydı neler olacağını düşünmemek için var gücüyle uğraşıyordu.

Altlarında yolun sert toprağını hissettiklerinde çamurla kaplı bir vaziyette oraya yığılıp kaldılar, olayın şokundan güçsüz düşmüşlerdi. Willum, Mumpo’nun üzerine eğildi ve tixa yapraklarını elinden aldı.

“Bu kadarı yeterli. Çok teşekkürler.”

Çok memnun olmuştu. Yapraklardan birinin ucunu kopardı, çamuru silkeledi ve ağzına attı. Geri kalanını küçük çantasına koydu.

Ardından gölden çıkardığı çocukları incelemeye koyuldu. Kimdiler? Çamur insanlarından olmadıkları kesindi. Bunun için çok zayıftılar ve hiçbir çamur insanı yoldan ayrılıp derinlere saplanmazdı, en azından yanında ipi olmadan. Yukarıdan geliyor olmalıydılar.

“Kim olduğunuzu biliyorum,” dedi. “Siz sıskalardansınız.”

Yeraltı Gölü’nün karanlık yüzeyi boyunca yalnızca kendisinin görebildiği dolambaçlı yollardan giden ufak tefek, tombul çamur adamını izlediler. Soru soramayacak kadar yorgun olduklarından tek sıra halinde ipe tutunarak ağır adımlarla ardından yürüyorlardı. Bacakları çamura batıp

çıkmaktan ağrıyordu ama yukarıdaki büyük hava deliklerine akşam karanlığı çökene kadar yürümeye devam ettiler.

Willum yürürken hafiften bir şarkı mırıldanıyor ve arada sırada kendi kendine kıkırdıyordu. Sıskaları bulmak ne büyük bir şans oldu, diye düşünüyordu. Jum çok şaşıracak. Bunu düşünerek yüksek sesle güldü.

Willum gün boyunca avlanırken çok uzaklaşmıştı ve evine vardıklarında neredeyse gece olmak üzereydi. Öyle karanlıktı ki çocuklar artık önlerini göremez olmuştu ve ancak ipin çekildiğini hissederek yolu takip edebiliyorlardı. Willum sonunda durup kendisinden memnun bir şekilde,

"Ev gibisi yok, ha?" dedi.

Gerçekten de ev gibisi yoktu: Ortalıkta ev ya da barınağa benzer bir şey yoktu, yalnızca yerdeki küçük bir delikten ince bir duman yükseliyordu. Çocuklar durup korku ve yorgunluktan titreyerek etrafa bakındılar.

"Beni izleyin küçük sıskacıklar. Basamaklara dikkat edin."

Bunları söyler söylemez bir adım atıp yerin altına girdi. Kestrel hemen arkasından onu izleyerek çamurun içinde bir deliğe girdi, ayaklarının altında aşağı doğru inen merdivenler olduğunu hissetti.

"Ağızlar kapalı," dedi Willum. "Gözler kapalı."

Kestrel bir anda boğazına kadar çamura gömüldüğünü hissetti. Ardından ağzı, burnu, gözleri çamurla kaplandı ve bir sonraki adımda kendisini içeride ateş yanan, duman tüten bir yeraltı odasında buldu. Bowman ve Mumpo onu izlediler, her ikisi de ağızlarına dolan çamuru tükürüp gözlerini sildiler. Yukarıda, merdivenlerin tepesindeki çamur bir kapak gibi yeniden kapanmıştı.

"Pekâlâ Willum," dedi kızgın bir ses. "Saatlerdir yoksun."

"Ah, ama bak Jum!"

Willum çocukları göstermek için kenara çekildi. Çamurla kaplı tombul bir kadın ateşin yanında bir tabureye oturmuş asık suratla ateşteki tencereyi karıştırıyordu.

"Bunlar da nedir?" dedi.

"Sıskalar, sevgilim."

"Sıskalar, öyle mi?"

Jum güçlükle yerinden kalkarak yanlarına geldi. Çamurlu elleriyle onlara dokunup titreyen yanaklarını okşadı.

"Zavallı çocuklar."

Ardından Willum'a dönerek sertçe,

"Dişler!" dedi.

Willum söz dinleyerek dişlerini gösterdi. Dişlerinde sarı kahverengi lekeler vardı.

“Tixalar. Biliyordum.”

“Yalnızca küçük bir yaprak sevgilim.”

“Yarın hasat günü. Kendinden utanmalısın Willum! Yatıp ölmelisin!”

“Çamur yemişi, Jum,” dedi teskin edici bir ses tonuyla. Uzun yemiş torbalarının düğümünü açarak şaşırtıcı sayıda kahverengi yumruyu dışarı çıkardı.

Jum ateşin yanına geri dönerek, Willum’un çalışmalarının ürününü görmezden geldi.

“Ama sevgilim! Benim tatlı kurabiyem! Şekerim!”

“Tatlı sözlerinle beni kandıramazsın! Sen ve şu tixaların!”

Bir süreliğine varlıkları unutulan çocuklar içinde bulundukları odayı gözden geçirdiler. Burası büyük yuvarlak bir oyuktu, kubbe şeklindeki çatıda ateşten yükselen dumanların dışarıya çıktığı bir delik vardı. Odanın ortasında, masa yüksekliğinde taştan bir tablanın üzerinde ateş yanıyordu ve etrafında geniş aralıkları olan demir parmaklıklı bir tür kafes duruyordu. Bu düzenek ateşin her yanına değişik yüksekliklerde tencere ve çaydanlıkların asılabilmesine yarıyordu. En tepede dumanı tüten büyük bir çaydanlık asılıydı ve hemen altında kaynayıp içinden bir şeyler püsküren bir tencere vardı.

Ateşin yanındaki ahşap sırada Willum’un yakın aile fertleri oturuyordu, hepsi de tombul ve çamurla kaplıydı, bu yüzden aralarındaki boyut farkları dışında birbirlerinden ayırt edilmeleri imkânsız görünüyordu. Bunlar bir çocuk, bir teyze ve bir büyükbabaydı. Willum’a bakarak durmadan göz kırpan büyükbaba dışında hepsi meraklı gözlerle yeni gelenlere bakıyordu.

Oyuğun zemini çamur lekeli, kırışık ve yumuşak kilim yığınlarıyla kaplıydı, birbirinin üzerine atılmış kilimler yere kocaman, dağınık bir yatak görünümü veriyordu.

“Pollum!” dedi Jum, yemeği karıştırarak. “Birkaç kâse daha getir!”

Çamur çocuğu ayağa fırlayıp duvardaki dolaba doğru gitti.

“İyi bir gün ha Willum?” dedi yaşlı adam göz kırparak.

“Oldukça iyi,” dedi Willum göz kırparak.

“Öyleyse akşam yemeği istemezsin,” dedi Jum, tencereyi sertçe yere vurarak. “Görünüşe göre tixalar diyarında olacaksın.”

Willum ona arkasından yaklaşıp kollarını beline dolayarak sımsıkı sarıldı.

“Jum’u kim seviyor?” dedi. “Kim tatlı Jum’unun yanına evine dönüyor?”

“Kim bütün gün dışarıdaydı?” diye homurdandı Jum.

“Jum, Jum, kalbim senin için atıyor!”

“Pekâlâ, pekâlâ!” Kepçeyi yere bıraktı ve kocasının, boynundan öpmesine izin verdi. “Senin sıskalarla ne yapacağız?”

Sessiz duran teyze konuştu.

“Zavallıların sıska karınlarını doyuralım,” dedi.

“Kesinlikle,” dedi Willum. Gidip yaşlı adamın yanına oturdu ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

Pollum kâseleri masaya yerleştirdi ve Jum da tenceredeki yemeği kâselere doldurdu.

“Oturun bakalım, sıskacıklar,” dedi daha nazik bir sesle.

Bowman, Kestrel ve Mumpo masaya oturarak önlerindeki yemeğe baktılar. Karınları çok açtı ama önlerindeki yemek tıpkı çamura benzediğinden yemek konusunda kararsız kalmışlardı.

“Yemiş çorbası,” dedi Jum teşvik edici bir sesle. Nasıl yeneceğini göstermek için bir kaşık dolusu yemeği ağzına attı.

“Lütfen bayan,” dedi Bowman. “Söyler misiniz ne tür bir yemiş?

“Ne olacak,” dedi Jum. “Çamur yemişi tabii ki.”

Mumpo yemeye başladı. Mumpo’dan ses çıkmayınca Kestrel de denemeye karar verdi. Tadı şaşırtıcı bir şekilde güzeldi, közlenmiş patatese benziyordu. Üçü de iştahla yemeye başladılar. Jum keyifle onları izledi. Pollum annesinin kalın bacaklarına sarılarak kulağına fısıldadı.

“Onlar ne anne?”

“Onlar sıskalar. Yukarıda yaşarlar. Zavallıcıklar.”

“Neden buradalar?”

“Kaçmışlar. Kaçıp kurtulmuşlar.”

Karınları doydukça çocukların neşesi yerine geldi ve nerede olduklarını merak etmeye başladılar.

“Yeraltı Gölü’nde miyiz?” diye sordu Kestrel.

“Neden söz ettiğini bilmiyorum,” dedi Jum. “Ama yeraltında olduğumuz kesin. Hepimiz yerin altındayız.”

“Çamur...? Nereden geliyor?” Bu soruyu sormanın kibar bir yolu yok gibi görünüyordu, bu yüzden taktik değiştirdi. “Buradaki çamur pek kokmuyor.”

“Kokmak mı?” dedi Jum. “Umarım kokuyordur. Toprağın tatlı kokusu.”

“Hepsi bu mu?”

“Hepsi mi? Evet, küçük sıskacık, hepsi bu ve bu her şey.”

Ateşin yanında oturan teyze kıkırdadı.

“Balçık!” diye bağırdı. “Çamurumuzun balçık olduğunu sanıyorlar!”

“Yo-o,” dedi Jum. “Onlar deli değil.”

“Sor onlara,” dedi teyze. “Sorsana.”

“Çamurumuzun balçık olduğunu düşünmüyorsunuz ya sıskacıklar?”

“Balçık nedir?” dedi Bowman.

“Balçık ne midir?” dedi Jum şaşkınlıkla. Pollum kıkırdamaya başladı. “Tabii ki balçıktır.”

Willum da konuşmaya katıldı.

“Tabii ki balçık,” dedi. “Neden olmasın? Her şey güzel toprağa geri döner ve lezzete bir katkısı bulunur. Toprak büyük bir tenceredir.”

Kepçeyi tencereye daldırıp yemekle doldurdu.

“Bir gün yere uzanacağım ve güzel toprak bedenimi alacak ve onu iyileştirip bana geri verecek. Balçığı kafanıza takmayın küçük sıskacıklar. Düşünürsen, hepimiz balçığız. Hepimiz bu tatlı toprağın bir parçasıyız.”

Kepçedeki yemeği yedi. Jum onaylar gibi kafasını salladı.

“Bazen beni şaşırtıyorsun Willum,” dedi.

Yemeğini ilk bitiren Mumpo oldu. Bitirir bitirmez halı kaplı yere uzandı ve kıvrılıp uyudu.

“Hah şöyle küçük sıskacık,” dedi Jum üzerine bir kilim örterek.

Bowman ve Kestrel de uyumak istiyordu ama ilk önce üzerlerinde kuruyup sertleşmiş çamur tabakasından kurtulmak istiyorlardı.

“Lütfen bayan,” dedi Bowman. “Nerede yıkanabilirim?”

“Banyo mu yapmak istiyorsun?”

“Evet bayan.”

“Pollum! Banyoyu hazırla!”

Pollum ateşin yanına gidip kaynayan çaydanlığı aldı. Toprak zeminde tabak şeklindeki bir çukurun üzerine bıraktı. Çaydanlıktaki sıcak suyu yavaşça yere boşaltmaya başladı. Su çukurun kenarlarından aşağı akarak dipte buhar tüten sığ bir su birikintisi oluşturdu.

“Önce kim yıkanacak?” dedi Jum.

Bowman ve Kestrel birbirlerine baktılar.

“Haydi göster onlara Pollum,” dedi teyze. “Yukarıda banyo yok. Zavallı küçükler.”

Pollum için banyoda su henüz yeniyken ilk sırayı almak her zaman olan bir şey değildi, bu yüzden ikinci kez söylenmesini beklemeden atladı. Sırtının üzerine düştü, bir yengeç gibi dönüp durarak üzerini ılık bir çamur tabakasıyla kapladı. Çamurun içerisinde oynaşırken kendi kendine kıkırdıyordu, bu işi çok sevdiği belliydi.

“Bu kadar yeter Pollum. Biraz da sıskacıklara bırak.”

Bowman ve Kestrel çok nazik olduklarını ama banyo yapamayacak kadar yorgun olduklarını söylediler. Bunun üzerine Jum yerde kilimlerin arasında onlara yatak hazırladı, onlar da tıpkı Mumpo gibi kıvrılıp yattılar. Günün dehşetli olaylarından yorgun düşen Bowman kısa süre sonra derin bir uykuya daldı, Kestrel ise bir süre daha uyanık kaldı, yattığı yerden çamur insanlarını izleyerek konuşmalarını dinledi. Willum çantasından bir şey çıkarmış yaşlı adama veriyordu, ikisi de bir köşede kıkırdıyorlardı. Jum ateşin başında yemek pişiriyordu, görünüşe göre koca bir kazan çorbaydı. Pollum sorular soruyordu.

“Neden o kadar zayıflar anne?”

“Yeterince yiyecekleri olmadığı için. Yukarıda çamur yemişleri yok.”

“Çamur yemişleri yok mu!”

“Bunun için gereken çamur yukarıda yok.”

“Çamur yok mu!”

“Sakın unutma Pollum. Sen çok şanslı bir kızsın!”

Kestrel dinlemeye çalıştı ama sesler yavaşlayıp belirsizleşiyordu, tavandaki alev gölgeleri yavaş yavaş bulanıklaştı. Sıcacık yatağının içerisine iyice gömüldü ve bacaklarının ne kadar çok ağrıdığını, yatakta olmanın ne kadar güzel olduğunu düşündü ve gözleri öyle ağırlaştı ki sonunda onları kapatmak zorunda kaldı ve bir dakika sonra derin bir uykuya daldı.

11

Çamur Yemişi Hasadı

Uyandıklarında baca deliğinden oyuğa gün ışığı sızıyordu. Ateşin başında oturmuş sessizce uyanmalarını bekleyen Pollum hariç herkes gitmişti. Mumpo da görünürlerde yoktu.

“Arkadaşınız hasada yardım etmeye göle gitti,” dedi Pollum.

Onlara kahvaltı hazırlamıştı: bisküvi sandıkları bir tabak dolusu dilimlenmiş, kızarmış çamur yemişi.

“Yalnızca çamur yemişi mi yersiniz?” diye sordu Kestrel. Ama Pollum soruyu anlamamışa benziyordu.

İkizler kahvaltılarını ederken ne yapmaları gerektiği konusunu konuştular. Kaybolmuşlar ve korkuyorlardı. Annelerinin üzüntüden hasta olduğundan emindiler. Ama Kestrel aynı zamanda şu haliyle Aramanth’a dönemeyeceklerini de biliyordu.

“Bizi yaşlı çocukların yanına göndereceklerdir,” dedi. “Ölmeyi tercih ederim.”

“Öyleyse ne yapmamız gerektiğini biliyorsun.”

“Evet.”

İmparator’un ona verdiği haritayı çıkardı, ikisi de haritanın üzerine eğildiler. Bowman Büyük Yol denen çizgiyi parmağıyla takip etti.

“Bu yolu bulmamız gerekiyor.”

“İlk önce buradan nasıl çıkacağımızı bulmalıyız.”

Pollum’a buradan yukarıya çıkmanın bir yolu olup olmadığını sordular ama o hayır dedi, hiç duymamıştı. Bu soru karşısında da çok şaşırmış görünüyordu.

“Bir yolu olmalı,” dedi Kestrel. “Sonuçta içeriye ışık giriyor.”

“Şey,” dedi Pollum biraz düşündükten sonra. “Aşağı düşebilirsin ama yukarıya düşemezsin.”

“Yetişkinler biliyordur. Onlara sorarız. Ne zaman geliyorlar?”

“Geç saatlere kadar dönmezler. Bugün hasat günü.”

“Ne hasadı?”
“Çamur yemişi,” dedi Pollum.
Ayağa kalkıp kahvaltı sofrasını toplamaya başladı. Bowman ve Kestrel alçak sesle konuşmayı sürdürdüler.
“Mumpo’yu ne yapacağız?” dedi Kestrel.
“Bizimle gelse iyi olur,” dedi Bowman. “Benden daha çok işe yaradığı ortada.”
“Böyle konuşma Bo. Yine ağlamaya başlayacaksın.”
Gerçekten de ağlamak üzereydi.
“Çok üzgünüm Kess. Ben cesur biri değilim.”
“Cesaret önemli olan tek şey değildir.”
“Babam sana göz kulak olmamı söylemişti.”
“İkimiz de birbirimize göz kulak olacağız,” dedi Kestrel. “Sen hissediyorsun ben de harekete geçiyorum.”
Bowman yavaşça kafasını salladı. O da böyle düşünüyordu ama bunu kendisine hiçbir zaman bu kadar açık bir şekilde söylememişti.
Pollum tabakları temizlenmeleri için sulu bir çamur birikintisinin içerisine koymuştu. Onlara dönüp,
“Göle gitme zamanı. Hasat vakti. Herkes hasada yardım eder,” dedi.
Onunla gidip Willum’u bulmaya karar verdiler. Bir şekilde dışarıya çıkmanın yolunu bulmaları gerekiyordu.

Oyuktan çıktıklarında gördükleri manzara bir gece öncesinin kasvetli Yeraltı Gölü’nden çok farklıydı. Tuz mağarasının gümüşi tavanındaki deliklerden sızan ışıklar her yanda parıldayarak dans ediyor, gözlerini kamaştıracak kadar parlak ışık havuzları oluşturuyordu. Bu parlak havuzcuklar dışarıya doğru ışık saçıyor, su birikintilerindeki dalgalanmalar gibi gittikçe genişleyerek uzaktaki puslu bölgeleri aydınlatıyordu. Bu ışık tabakasının üzerinde oraya buraya koşuşturan yüzlerce insancık vardı. Sıralar ve sütunlar halinde ve büyük sallar üzerinde çalışıyorlardı. Dev ateşlerin ve vinç benzeri büyük makinelerin etrafında toplanmışlardı. Her grupta şarkılar söyleniyordu. Şarkılar gemici ezgileri gibi birbirine karışıyordu ve tıpkı onlar gibi iş şarkılarıydı. Çamur insanları arı gibi çalışıyordu.
“Artık kötü kokmuyor,” dedi Kestrel şaşkınlıkla.
“Kokuyor,” dedi Bowman. “Sadece biz alıştık.”

Etrafa bakındılar, yaşlı çocuklardan iz yoktu. Tanıdık birileri olup olmadığına baktılar ama tüm çamur insanları birbirine benziyordu: Hepsi tombul ve çamur içindeydi. Pollum'u izleyerek biraz da korkuyla bir tepenin sırtı boyunca en yakındaki ateşe doğru ilerlediler. Yürürken çalışan insanları izlediler ve ne yaptıklarını anlamaya başladılar.

Çamur yemişleri gölün sığ yüzeyinin hemen altındaki tarlalarda, yumuşak çamurun içinde yetişiyordu. Ekini biçenler bu tarlaların arasında yavaşça gezinerek eğiliyor ve kollarını çamura daldırıp onları topluyorlardı. Çamur insanları uzun sıralar halinde ve sistemli bir şekilde göl boyunca yürüyor, hepsi aynı anda ileri doğru bir adım atıyor, aynı anda eğilip kollarını çamura daldırıyorlardı. Her biri birer elma boyutundaki yemişleri arkalarında sürükledikleri küçük ahşap kovalara atıyorlardı. Yürüyüp toplarken bir yandan da şarkı söylüyor, böylece aynı anda hareket ediyor, sırayı bozmuyorlardı.

Göl boyunca bir çizgi halinde aynı anda hareket eden insanlar, mağaranın tavanında yankılanan sesleriyle, görülmeye değer bir manzara teşkil ediyordu. Daha düzensiz bir şekilde ve etraftan gelen değişik şarkılara katılarak da olsa ateşlerin etrafına toplanan insanlar da şarkı söylüyordu. Ateşin etrafındaki insanların görevi çok daha az hareket gerektiren cinstendi; aslına bakılırsa bazıları yüksek sesle kahkahalar atmak dışında hiçbir iş yapmıyor gibi görünüyordu. Kimileri çamur yemişlerini korların içerisine yuvarlayıp kızartıyor sonra da uzun sopalarla çıkarıyor, kimileri de yemişlerin üzerindeki çamuru temizliyordu ve oldukça çok sayıda insan kovaları getirip götürüyordu.

Pollum üç boş kova kaptı, Bowman ve Kestrel'e birer tane vererek,

"Beni izleyin. Ne yapacağınızı göstereceğim," dedi.

Hasada yardım edeceklerini düşünmüştü. Willum ortalıkta görünmediğine ve herkes çok meşgul olduğuna göre reddetmenin hoş olmayacağını düşündüler. Pollum'u izleyerek çamur tarlasına girdiler ve söylediklerini yaptılar.

Dolan kovaları boşaltmak çocukların işiydi. Çamur yemişi toplayıcıları sıralarında çalışıyor, kovaları doldukça, "Buraya bir kova!" diye bağırıyorlardı ve çocuklardan biri o yöne doğru koşuyor, dolan kovayı alıp yerine boşunu koyuyordu. Çamur yemişleri tarlaların hemen bitiminde yanan ateşlerin etrafına büyük tepeler halinde yığılıyordu, böylece çocuklar çok uzun bir yol gitmek zorunda kalmıyorlardı. Yine de, Bowman ve Kestrel'in de kısa süre sonra fark ettiği gibi, bu yorucu bir işti. Dolu kovalar

ağırdı ve dizlerine kadar gelen vıcık vıcık çamurun içinden taşınmaları gerekiyordu. Ateşin yanına vardıklarında kolları ve bacakları ağrıyor ve üzerlerindeki çamur tabakası terle ıslanıyordu. Ama kısa süre sonra bu işin belli bir ritmi olduğunu ve ekin toplayıcıların söyledikleri şarkıların onları tuhaf bir şekilde yüreklendirdiğini fark ettiler. “Buraya bir kova!” diye bağırılıp taşıma işi yeniden başlamadan önce kısa da olsa bir dinlenme süreleri oluyordu. Ateşe yaklaştıklarında canlandırıcı, kızgın ısısını hissediyor ve korların arasından çamur yemişlerini çıkaran çamur adamlarının kahkahalarını duyuyorlardı. Ardından kovanın boşalmasıyla bir mutluluk anı yaşanıyordu, kendilerini bir tüy kadar hafiflemiş hissediyorlardı. Göle doğru gitmek uçmak gibiydi, hiçbir çaba gerektirmiyordu, gölün yüzeyindeki güneş ışınlarında ve gölgelerde dans etmek gibiydi.

Bütün gün çalıştıktan sonra, hava deliklerinden içeriye sızan gün ışığı yerini karanlığa bırakırken ikizler ekin toplayanların doğrulup ağrıyan sırtlarını ovuşturduklarını ve şenlik ateşlerine doğru yöneldiklerini gördüler.

“Akşam yemeği,” dedi Pollum.

İnsanlar kovalar dolusu taze kızarmış çamur yemişininin ve su teknelerinin onları beklediği ateşlerin etrafına büyük kalabalıklar halinde toplandılar. İlk önce bütün bir gün çalışmanın verdiği susuzluğu gidermek için uzun saplı kepçeleri defalarca doldurarak su içtiler. Ardından küçük gruplar halinde oturup sohbet etmeye ve çamur yemişleriyle dolu kovaları elden ele dolaştırarak, yemişleri elma gibi yemeye başladılar.

İkizler arkadaşlarını bulmaya çalışmadılar. O kadar acıkmışlardı ki ikisi de birer büyük çamur yemişi kapıp yemeye koyuldu. Bir süre hiç konuşmadan yedikten sonra birbirlerine baktılar. İkisi de hayatları boyunca hiç böylesine lezzetli bir şey yemediklerini biliyordu. Hem tatlı bir yemiş gibi hem de kaymak gibiydi, kabuk kısmı çıtır çıtır, içi yumuşacıktı; korların arasında pişen kabuğu ağızda dağılıyor ve közlenmiş bir tat veriyordu...

“Bunun gibisi yok, değil mi?”

Bu ağzı kulaklarında onlara doğru yaklaşan Willum’du.

“Çamurdan yeni çıkmış tazecik, ateşten yeni çıkmış sıcacık. Hayatta hiçbir şey çamur yemişi hasadı kadar tatlı değildir.”

Onlara göz kırptı, sonra da ortada bir neden yokken bir kahkaha patlattı.

“Lütfen, bayım,” dedi Kestrel, onun yeniden uzaklaşmak üzere olduğunu görünce. “Bize yardım edebilir misiniz?”

“Size yardım etmek mi, küçük sıskacık? Size nasıl yardım edebilirim?”

Durduğu yerde hafifçe sallanarak kıkırdıyordu.

“Tuz mağaralarından dışarıya, düzlüklere nasıl çıkabileceğimizi öğrenmek istiyoruz.”

Willum gözlerini kırpıp kaşlarını çattı ve sonra yeniden gülümsedi.

“Tuz mağaralarından dışarıya mı? Düzlüklere mi? Yo, yo, yo, bunu yapmak istemezsiniz!”

Ardından sallanarak ve kendi kendine gülerek uzaklaştı.

İkizler etrafa bakındılar ve pek çok çamur insanının Willum gibi davrandığını, amaçsızca yavaş yavaş etrafta dolaşarak güldüklerini gördüler. Orada burada sallanan insan gruplarından kahkahalar yükseliyordu.

“Sanırım bunun nedeni çiğnedikleri şu yapraklar,” dedi Bowman.

“Evet öyle,” dedi tanıdık bir ses iç çekerek. “Bu gece bütün erkekler tixalar diyarında olacak.”

Bu, elindeki kızarmış yemişleri gezdiren Jum’du.

“Kadınlar bu iş için fazla mantıklı, anlarsınız ya. Ayrıca yapacak çok iş var.”

“Lütfen bayan,” dedi Kestrel. “Buradan nasıl çıkabileceğimizi biliyor musunuz?”

“Çıkış yolu mu? Pekâlâ. Bu nereye gitmek istediğinize bağlı.”

“Kuzeye. Dağlara.”

“Dağlara mı?” Jum alnını kırıştırdı. “Dağlarda ne işiniz olabilir ki?”

“Biz Morah’ın Sarayı’na gidiyoruz.”

Birden etrafa bir sessizlik çöktü. İnsanlar kalkıp, ikizlere doğru endişeli bakışlar atarak uzaklaşmaya başladılar.

“Biz burada bu tür şeylerden söz etmeyiz,” dedi Jum. “Onlara bir isim bile vermeyiz.”

“Neden?”

Jum tombul kafasını salladı.

“Burda öyle şeyler yok ve olmasını da istemiyoruz. Yukarıda ondan yeterince var.”

Gözlerini mağaranın tavanına kaldırdı.

“Aramanth’da mı?”

“Yukarıda,” dedi Jum, “isim vermediğimizin halkı yaşar. Ama siz bunu zaten biliyorsunuz, küçük sıska. Bu yüzden oradan kaçtınız.”

“Hayır...” dedi Kestrel. Ama kardeşi onun sözünü kesti.

“Evet,” dedi. “Bunu biliyoruz.”

Kestrel ona baktı.

“Biliyor muyuz?”

“Evet,” dedi kardeşi. Anladığı şeyin ne olduğunu açıklamakta güçlük çekse de o çok iyi bildiği dünyanın, bugüne değin bildiği tek dünyanın bir tür hapishane olduğunu ve orada yaşayan insanların, onun insanlarının bu dünyanın yüksek duvarlarının ardındaki kapana kısılıp kaldıklarını belli belirsiz anlamaya başlıyordu.

“Yukarısı isim vermediğimizin dünyası,” dedi Jum yeniden. “Öyle ya da böyle ona aitler. Yalnızca burada, tatlı toprakta bizi rahat bırakıyorlar.”

“Ama rüzgâr çalgısı yeniden şarkı söylemeye başladığında,” dedi Bowman, “artık isim vermediğinize ait olmayacağız.”

“Rüzgâr çalgısı öyle mi?”

“Onun hakkında bir şeyler biliyor musun?”

“Yalnızca bazı hikâyeler. Eski hikâyeler. Rüzgâr çalgısının sesini duymak isterdim. Biz şarkıları severiz.”

“Öyleyse yolumuzu bulmamıza yardım edin.”

“Pekâlâ,” dedi bir süre durup düşündükten sonra. “En iyisi Yaşlı Kraliçe’yle konuşmanız. Söylenmesi gereken şeyi o bilir.”

Tombul parmağıyla az ötede gölün üzerinde yükselen bir tepeyi işaret etti. Tepenin üzerinde etrafı alçak ahşap kazıklarla çevrili bir alan vardı.

“Onu az ileride, sarayda bulabilirsiniz.”

“Onunla konuşmamız için bizi içeriye alırlar mı?”

Jum şaşkın gözlerle baktı.

“Neden almasınlar?” dedi. “Evet, Yaşlı Kraliçe’yle konuşmalısınız.”

Bunun üzerine ikizler ona teşekkür edip saraya doğru yürümeye başladılar. Etraf gülüp şarkı söyleyen, hatta dans eden neşeli çamur adamlarıyla doluydu. Tixa yaprakları onları tüm insanlığa karşı sevgiyle doldurmuş olmalıydı zira yanlarından geçen ikizlere el sallıyor, gülümsüyor hatta sarılıyorlardı.

Kısa süre sonra çamur, üzerinde yürünemeyecek kadar derinleştiğinden çamur yemişlerinin sallarla hasat edildiği tarlalardan geçtiler. Gölün yüzeyinde duran bu ahşap sallar büyük vinçlere sarılı iplerle yavaş yavaş çekilerek hareket ettiriliyordu. Hasat sırasında toplayıcılar salların kenarına yüzükoyun yatarak kollarını çamura daldırıyorlardı. O günlük iş bittiğinden sallar kıyıda duruyordu ve vinçleri çalıştıran kimse yoktu. Bu da cesur genç adamlara çamur dalışı sporunda kendilerini gösterme şansı vermişti.

Bowman ve Kestrel durup hayretle onları seyrettiler. Sallardan birinin köşelerine altı metre yüksekliğinde ince uzun sırıklar takılmıştı. Çamur dalgıçları bellerine ip dolayıp maymunlar gibi sırıklara tırmanıyorlardı. Sırığın tepesinden asılarak ileri geri sallanıyor, ilk önce bir ellerini ardından diğerini bırakarak yiğitliklerini sergiliyorlardı. Ardından yüksek sesle bağırarak sırıktan çamura atlıyorlar, ip arkalarından yavaşça boşalıyordu. Çamur bu bölgede o kadar suluydu ki düşer düşmez çamurun içerisinde kayboluyorlardı. Birkaç heyecanlı dakika boyunca hiçbir şey olmuyordu. Sonra ip gerilmeye ve çekilmeye başlıyor, çamurda bir hareket beliriyor ve çamur dalgıcı sevinç çığlıkları arasında yüzeye çıkıyordu. En fazla tezahüratı çamurun altında en uzun kalanlar alıyordu.

Kestrel hayranlıkla çamur dalgıçlarını izliyordu ki tanıdık birinin sırığa tırmandığını gördü.

“Bu Mumpo!”

Gerçekten de Mumpo’ydu. Diğerlerinin yanında zayıf ve narin görünüyordu ama aralarında en cüretkâr olan oydu. Hızla sırığın tepesine atladı ve sonra biraz aşağı inip yeniden tepeye çıktı, çok tasasız görünüyordu. Daldığında herkesten daha uzağa atladı ve çamurun altında en uzun o kaldı ve yüzeye çıktığında en büyük alkışı alan da o oldu.

İkizler şoke olmuşlardı.

“Bunu yapmayı nereden öğrendi?”

“Mumpo!” diye bağırdı Kestrel. “Mumpo! Buradayız!”

“Kess! Kess!”

Onları görür görmez gösteriş olsun diye bir dalış daha yaptı. Sonra belindeki ipi çözüp hoplaya zıplaya yanlarına geldi.

“Beni gördünüz mü?” diye bağırdı. “Beni gördünüz mü?”

Kendisinden çok hoşnuttu, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle küçük bir köpek yavrusu gibi zıplıyordu. Dişlerindeki sarımtırak lekeleri gören Bowman oldu.

“O yapraklardan yemiş.”

“Seni seviyorum Kess,” dedi Mumpo ona sarılarak. “O kadar mutluyum ki, sen de mutlu musun? Senin de benim kadar mutlu olmanı istiyorum.” Kahkahalar atıp çamurla kaplı kollarını sallayarak etrafında hoplayıp zıplıyordu.

Bowman Kestrel’in yüzündeki ifadeyi gördü ve konuşmasına izin vermeden sessizce,

“Onu kendi haline bırak Kess,” dedi.

“Çıldırmış.”

“Onu burada bırakamayız.”

Mumpo’nun kocaman açılmış kollarından birini kaptı.

“Haydi Mumpo. Gidip Yaşlı Kraliçe’yi görelim.”

“Çok mutluyum! Mutlu, mutlu, mutlu!” diye bağırdı Mumpo.

“Ağlarken daha çok hoşuma gidiyordu,” diye söylendi Kestrel, “gerçekten.”

Bowman Mumpo’nun yüksek sırığın tepesinden atlayışını düşünüyordu. Vücudu şaşırtıcı derecede zarifti. Mumpo’yu çok farklı bir açıdan görmesine neden olmuştu. Bir yaban kazı gibiydi: Yerdeyken hantal ama uçarken çok güzel görünüyordu. Bu düşünce Bowman’ın hoşuna gitti çünkü artık ona acımıyordu. Mumpo’ya acımasının ona karşı olan ilgisizliğinden kaynaklandığını anladı. Neden ona karşı hiç merak duymamıştı? Mumpo sırlarla doluydu. Nereden gelmişti? Neden bir ailesi yoktu? Aramanth’daki herkesin bir ailesi vardı.

“Mumpo...” diye söze başladı.

Mumpo, “Mutlu, mutlu, mutlu,” diye şarkı söylüyordu. Şimdi soru sormanın zamanı değildi. Bu yüzden yürümeye devam ettiler ve Mumpo saraya varana değin gülüp şarkı söylemeyi sürdürdü.

12

Kraliçe Hatırlıyor

Saraya yaklaştıklarında içeriden çok tuhaf bir ses geldiğini fark ettiler. Anlaşılmaz bir cıvıltı ve agu sesleri duyuluyordu. Ayrıca çok sayıda ayak sesi ve “Kes şunu!” ve “İn aşağı!” diye bağıran sesler geliyordu. İçeride her ne oluyorsa, üzerinde tek bir kapı bulunan kazık çit görmelerine engel oluyordu.

Kapıya yaklaştıklarında Mumpo bile ilgilenmiş görünüyordu, dinlemek için şarkısını kesti. Bu, Kestrel’i rahatlattı.

“Artık kendine bir çeki düzen ver Mumpo. Kraliçe’nin huzuruna çıkacağız. Buradaki en önemli insan o, bu yüzden saygılı davranmalıyız.”

Bunları söyledikten sonra kapıyı çaldı. Birkaç dakika sonra, bu kadar gürültünün arasında içeriden kimsenin onları duyamayacağına karar vererek kapıyı açtı.

İçeride çamurlu bebeklerle dolup taşan büyük bir açık alan vardı. Burası, hasırların üzerinde yatan, emekleyerek küçük köpek yavruları gibi etrafta dolanan, sendeleyerek ilerlerken birbirlerinin üzerine devrilen, yürüyen ve avazı çıktığı kadar bağırarak etrafta koşuşturan küçük bebeklerle doluydu. Hepsi de anadan doğma çıplaktı ve tabii ki çamurla kaplıydı. Hepsi çok eğleniyor gibi görünüyordu. Durmadan çarpışıp birbirlerinin üzerine çıkıyorlar ama her nasılsa hiçbirine bir zarar gelmiyor hatta bu durumdan rahatsız bile görünmüyorlardı. Bir sıçrayışta ayağa kalkarak oyuna geri dönüyorlardı.

Bu kıpır kıpır bebek yığınının tam ortasında oldukça şişman yaşlı kadınlar oturuyordu. Çocukların aksine, azgın bir denizin ortasında duran adalar gibi hiç kıpırdamadan oturuyorlardı. Sanki birer kara parçasıymışlar gibi bebekler üzerlerine tırmanıyor, etraflarında geziniyorlardı. Yaşlı kadınların arada bir bebeklere bir zarar gelmesin diye müdahale ettikleri ya da seslendikleri de oluyordu ama genellikle bir şey yapmıyorlardı.

Kafaları karışan ikizler ne yapacaklarını bilemediler. Çitle çevrili alanın ortasında büyük bir açıklık ve buradan muhtemelen bir ya da daha fazla yeraltı odasına inen merdivenler gördüler ve Kraliçe'nin orada olabileceğini düşündüler. Sormaları gerektiği açıktı.

Kestrel en yakındaki yaşlı kadına yaklaştı.

"Lütfen bayan, Kraliçe'yi görmek istiyoruz."

"Elbette," diye yanıtladı yaşlı kadın.

"Nereye gitmemiz gerektiğini söyleyebilir misiniz lütfen?"

"Sizin yerinizde olsam bir yere gitmezdim," dedi yaşlı kadın.

"Öyleyse lütfen bizi Kraliçe'ye götürür müsünüz?"

"Kraliçe benim," diye yanıt verdi. "En azından kraliçelerden biri benim."

"Şey," dedi Kestrel kıpkırmızı kesilerek. "Çok sayıda Kraliçe mi var?"

"Evet, pek çok. Burada gördüğünüz bayanların tümü ve daha pek çokları."

Kestrel'in şaşkın bakışlarını görerek kafasını salladı ve şöyle dedi:

"Canını sıkmana gerek yok genç sıskacık. Ne istediğini söylemen yeterli."

"Yaşlı Kraliçe'yle konuşmak istiyoruz."

"Yaşlı Kraliçe'yle öyle mi?"

Bu sırada, yeni yürümeye başlayan çocuklardan sırtına tırmanmaya çalışan üçü aynı anda yere yuvarlanarak ağlamaya başladılar. Kraliçe onları ayağa kaldırarak başlarını okşadı ve şöyle dedi:

"Uyku vakti yaklaştı. Ufaklıklar yattıktan sonra sizi Yaşlı Kraliçe'ye götüreceğim. O zaman ortalık biraz daha sakinlemiş olur."

Tam o anda bir zil çaldı ve tüm yaşlı kadınlar ayağa kalkıp bebekleri geniş merdivenlerden aşağı götürmeye başladılar. Bowman, Kestrel ve Mumpo da peşlerinden gitti, kimsenin onlara aldırdığı yoktu. Tixa yapraklarının etkisi geçmeye başlamış ve Mumpo sessizleşmişti.

Merdivenlerin sonunda daha önce gördüklerine benzer oyuk şeklinde bir oda vardı ama bu seferki devasa büyüklükteydi. Öyle genişti ki odayı oyarken çatıyı desteklemesi için sert topraktan sütunlar bırakmışlardı. Birbirini izleyen bölmeler gölgelerin arasında kaybolurken, bu sıra sıra sütunlar odaya sonsuzmuş izlenimi veriyordu.

Bebekler çabucak yataklarına yerleştirildi. Willum'un oyuğunda olduğu gibi yer yumuşak kumaşlarla kaplıydı, bebekler yığınlar halinde yere uzandılar, birbirlerine dolanarak mırıldanıyor, cıvıldıyorlardı. Yaşlı şişman

kadınlar aralarında gezinerek onları okşuyor, yerleştiriyor, açılan bezleri iğneliyor, üzerleri açık olanları örtüyor ama genellikle istedikleri gibi yatmalarına izin veriyorlardı. Ardından odanın kenarlarına oturup yaşlı, çatlak sesleriyle onlara bir ninni söylediler. Şarkı bu dev oyuğu doldurarak büyük yuvada hafifçe yankılanıyordu ve bebekler burunlarını çekip esneyerek çabucak uykuya daldılar.

Mumpo kafasının bir tuhaf olduğundan şikâyet ediyordu. Uyuyan bebeklere baktı, ağzını kocaman açarak esnedi ve biraz oturmak istediğini söyledi. İkizler ağızlarını açıp bir şey söyleme fırsatı bulamadan kilimlerin üzerindeki bebeklerin arasına kıvrılıp uyuyakaldı.

Şaşırtıcı derecede kısa bir süre sonra, yüzlerce küçüğün nefes alışverişlerini saymazsak, ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Bunun üzerine ikizlerle konuşan yaşlı kadın onlara dönüp eliyle yanına gelmelerini işaret etti ve birlikte sütunlu odanın en uzaktaki köşesine doğru ilerlediler.

Yürürken onlara adının Kraliçe Num olduğunu ve bebeklerin geceyi her zaman sarayda geçirdiklerini düşünmemelerini söyledi. Sıradan günlerde kraliçeler bebeklere yalnızca gündüzleri bakıyordu ama bu gece hasat gecesiydi ve herkes gece geç saatlere kadar şenlikte olacaktı. Kestrel bebeklere kraliçelerin bakmasının tuhaf olduğunu söyledi, bunun üzerine Kraliçe Num gülerek, “Nedenmiş o, kraliçeler başka ne işe yarar ki? Tarlalarda çalışmak için çok yaşlıyız,” dedi.

Büyük yeraltı salonunun en uzak köşesinde, ateşin çevresine yerleştirilmiş koltuklarda daha da yaşlı görünen kadınlar oturmuş boşluğa bakıyorlardı. İçlerinden biri öyle yaşlıydı ki neredeyse ölü gibi görünüyordu. Kraliçe Num çocukları ona doğru götürdü.

“Uyanık mısın hayatım?” dedi yüksek sesle. Çocuklara dönerek, “Yaşlı Kraliçe bu. Kulağı çok iyi duymuyor,” dedi.

Bir anlık sessizliğin ardından kırışık suratlı kadın aksi bir sesle,

“Tabii ki uyanığım. Yıllardır hiç uyumadım. Keşke uyuyabilsem,” dedi.

“Biliyorum hayatım. Senin için çok zor olmalı.”

“Sen ne bilirsin?”

“Bu sıskacıklar seni görmeye gelmiş hayatım. Sana bazı sorular sormak istiyorlar.”

“Bilmece değildir umarım,” dedi huysuz bir sesle. Önünde durmalarına rağmen çocukları gördüğüne dair bir belirti göstermemişti. “Bilmeceler canımı sıkıyor.”

“Bilmece olduğunu sanmıyorum,” dedi Kraliçe Num. “Sanırım bazı hatıralarla ilgili.”

“Hatıralar demek.” Bu Kraliçe’nin hiç hoşuna gitmemiş görünüyordu. “Çok fazla hatıra var.” Birdenbire gözlerini en yakınında duran Kestrel’e dikti. “Bin yaşındayım. Buna inanabiliyor musunuz?”

“Şey, pek sayılmaz,” dedi Kestrel.

“Çok doğru. Bu bir yalan.” Ardından kahkahalara boğuldu. Gülüşü sona erdiğinde yüzü yeniden eski huysuz ifadesine büründü. “Artık gidebilirsiniz,” dedi.

“Lütfen hayatım, onlarla birazcık konuşsan,” dedi Kraliçe Num. “Çok uzun bir yoldan geliyorlar.”

“Aptallar. Evlerinde otursalarmış.”

Gözlerini devirerek kapadı. Kraliçe Num çaresiz bir şekilde omuzlarını silkerek çocuklara döndü.

“Üzgünüm. Böyle yaptığında elimizden hiçbir şey gelmiyor.”

“Onunla ben konuşabilir miyim?” dedi Bowman.

“Sana yanıt vereceğini sanmıyorum.”

“Önemli değil.”

Bowman yere, Kraliçe’nin yanına oturup gözlerini kapadı ve düşüncelerini Yaşlı Kraliçe’ye yoğunlaştırdı. Birkaç dakika sonra düşüncelerinin kış sineklerine benzer yavaş uğultusunu duymaya başladı. Kraliçe’nin öfkeli söylenmelerini, geçmişte kalan pişmanlıklarını ve hepsinden daha derinde kemiklerini ağrıtan yorgunluğunu hissetti. Sabırla bekleyerek ve gittikçe daha da derinlere ulaşarak korkularının bulunduğu gece kadar karanlık ve sessiz bir bölgeye vardı. Ansızın orada korkuya açılan bir boşluk, bir delik, bir hiçlik olduğunu hissetti.

Farkına varmaksızın yüksek sesle bağırdı.

“Aah! Korkunç bir şey!”

“Nedir o?” dedi Kestrel endişeyle.

“O ölecek.” Bowman fısıldayarak konuşuyor, sesi titriyordu. “Çok yaklaşmış ve öyle korkunç ki! Ölümün böyle bir şey olduğunu bilmiyordum.”

Bunun üzerine Yaşlı Kraliçe Bowman’dan çok kendi kendine konuşarak,

“Yaşayamayacak kadar yorgunum,” dedi çatlak bir sesle. “Ölmekten çok korkuyorum.”

Konuşurken kırışık yanaklarından aşağı yaşlar süzülmeye başladı. Gözlerini açıp Bowman'a baktı.

"Ah sıskacık, küçük sıskacık," dedi, "nasıl da kalbime sızdın?"

Bowman da ağlamaya başladı, ağlamasının nedeni üzgün oluşu değil, o an için bütünleşmiş olmalarıydı. Yaşlı Kraliçe titreyen ince kollarını kaldırdı ve onun ne istediğini anlayan Bowman koltuğuna tırmanarak kraliçenin ona nazikçe sarılmasına izin verdi. Kraliçe ıslak yanaklarını Bowman'ın yüzüne bastırdı ve gözyaşları birbirine karıştı.

"Sen küçük bir hırsızsın," diye mırıldandı kraliçe. "Sen küçük bir kalp hırsızısın."

Kestrel merak ve gururla izliyordu. Bowman'ın ikizi olmasına ve bazen kendisini ona sanki aynı bedeni paylaşıyorlarmışçasına yakın hissetmesine rağmen insanların duygularının içine nasıl girebildiğini anlayamıyordu. Ama bunu yapabildiği için onu daha çok seviyordu.

"Haydi, haydi," dedi Yaşlı Kraliçe, hem kendisini hem de Bowman'ı yatıştırmak için. "Ağlamanın bir faydası yok."

Kraliçe Num şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu.

"Aman Tanrım," dedi. "Aman Tanrım."

"Yapılabilecek bir şey yok," dedi Yaşlı Kraliçe, Bowman'ın çamurla kaplı saçlarını okşayarak. "Yapılabilecek bir şey yok."

"Lütfen," dedi Bowman. "Bize yardım edecek misiniz?"

"Benim gibi yaşlı bir kadının size ne faydası olabilir küçük sıskacık?"

"Öğrenmek istediğimiz..." Bir an tereddüt ederek Kestrel'in sessiz uyarısını fark etti. "Bize isim vermediğinizden söz edin."

"Demek buydu."

Bir süre daha sessizce Bowman'ın kafasını okşamayı sürdürdü. Ardından uzak bir sesle bir şeyler hatırlıyormuş gibi konuşmaya başladı.

"İsim vermediğimizin uyuduğunu ve asla uyandırılmaması gerektiğini söylüyorlar, çünkü... Bir nedeni vardı ama unuttum. Çok, çok uzun zaman önceydi. Ah! Dur! Şimdi hatırladım..

Gözleri uzun zamandır hatırlamadığı bir korkuyla büyüdü.

"Yürürler ve öldürürler ve sonra yürümeye devam ederler. Acıma yok, kaçış yok. Zar ordusu yeniden gelmeden ölmeme izin ver Tanrım."

Korkudan kaskatı kesilerek ileriye, gölgelere doğru baktı, sanki şimdi bile geldiklerini görebiliyormuş gibiydi.

"Zar ordusu!"

“Ah benim sevgili sıskacıklarım!” dedi Yaşlı Kraliçe titreyerek. “Uzun yıllardır onlarla ilgili her şeyi unutmuştum. Büyükannem bana çok korkunç hikâyeler anlatırdı. Zar ordusunun son yürüyüşünü büyükannemin büyükannesi görmüştü –ah çok yazık! Zar ordusunu yeniden görmektense hepimiz ölelim daha iyi.”

Güçlükle nefes almaya, endişe belirtileri göstermeye başlamıştı. Kraliçe Num ona doğru bir adım attı.

“Bu kadarı yeter hayatım. Artık dinlenmelisin.”

“Rüzgâr çalgısının yeniden şarkı söylemesini sağlayabiliriz,” dedi Kestrel.

“Ah...” Yaşlı Kraliçe bunu duyunca biraz sakinleşti. “Rüzgâr çalgısı... Rüzgâr çalgısının sesini duyabilseydim korkmazdım.

Kestrel haritayı çıkardı ve Yaşlı Kraliçe’nin görebilmesi için önüne serdi.

“Gitmemiz gereken yer işte burası,” dedi. “Ama bir şey anlamıyoruz.”

Yaşlı Kraliçe haritayı aldı ve yaşlı gözlerle baktı. Birkaç kez inceledi ve her seferinde sanki uzun zaman önceye ait kayıp günler için iç geçirdi.

“Bunu nereden buldun küçüğüm?”

“İmparator’dan.”

“İmparator mu! Hah! Kimin İmparatoru’ymuş çok merak ediyorum.”

“Haritadan bir şey anlıyor musunuz?”

“Anlıyor muyum? Evet, tabii, evet...”

Titreyen kırışık parmağını kaldırıp sararmış kâğıdın üzerindeki yolu gösterdi.

“Bu Büyük Yol dedikleri... Ah, bir zamanlar çok güzeldi! Yol gösteren devler vardı. Küçük bir kızken onları görmüştüm...”

Kemikli parmağını hareket ettirdi.

“Derenin üzerindeki tek köprü. Adı neydi? Lanet olsun, yaşlanmaktan nefret ediyorum!”

“Topraktaki-yarık,” dedi Kestrel.

“Evet! Nasıl bildin?”

“Babam eski Manth dilini okuyabiliyor.”

“Öyle mi? Bunu yapabilen çok fazla kişi kalmadı. Benden bile yaşlı olmalı. İşte, Topraktaki-yarık, görüyor musun? Büyük Yol’u izlemeniz gerekiyor çünkü köprüye giden tek yol bu...”

Birden sustu.

“Çok yoruldun hayatım,” dedi Kraliçe Num. “Dinlenmelisin.”

“Yakında bol bol dinlenecek vaktim olacak,” dedi mırıldanarak.

“Peki ya sonra?” diye sordu Bowman.

“Sonra dağ var... ve alevler... İsim vermediğimiz... Alevlerin içine girip bir daha dönmemek var.

“Nedenmiş o? Bize ne yapabilir?”

“Bütün dünyaya ne yapıyorsa küçük sıskacıklar. Sevgi dolu kalbinizi çalacak.”

“Başka şansımız yok,” dedi Kestrel kısık sesle. “Rüzgâr çalgısının yeniden şarkı söylemesini sağlamak zorundayız yoksa kötülük hiçbir zaman sona ermeyecek.”

Yaşlı Kraliçe gözlerini açtı ve kısık gözlerle ona baktı.

“Kötülük hiçbir zaman sona ermeyecek... Orda haklısın. Belki de böyle olması gerekiyordur... Sıskacıkları dağlara giden yola çıkarsanız iyi olacak Num. Elinizden geldiğince onlara yardım edin. Arkalarından sevgimizi yollayın. Beni duyuyor musun?”

“Evet hayatım.”

Yaşlı Kraliçe’nin sesi yorgun bir mırıltıya dönüştü.

“Eğer olması gereken buysa olacak,” dedi. Rüyalarla yüklü rahatsız bir uykuya dalmadan önce son sözleri bunlardı.

Kraliçe Num ziyaretçilere oradan ayrılmaları gerektiğini işaret ederek onları sarayın başka bir bölümüne götürdü, akşam yemeği hazırlanmıştı.

“Sabah olana değin bir şey yapamayız,” dedi mantıklı tavrıyla.

Onlara yemekten sonra uzanabilecekleri boş bir yer gösterdi. Kendisi geceyi uyuyan bebekleri izleyerek sandalyede geçirecekti.

“Hasat geceleri hiç uyumam,” dedi. “Oturup sabaha kadar beklerim. Uyuyan bebekleri izlemek kalbime iyi geliyor.”

İkizler kilimlerle kaplı yere uzandılar ve uyumadan önce dilek dilemek için birbirlerine sokuldular. Anne-babalarının kocaman kolları ve küçük kız kardeşlerinin sıcak nefesi olmaksızın dilek dilemek çok üzücü ve yanlış geliyordu ama hiç yoktan iyiydi ve onlara evi hatırlatıyordu.

Kestrel alnını kardeşinin alnına dayadı ve bebeklerin derin nefes alışverişleriyle dolu odada sessizce konuşarak dileğini diledi.

“Dilerim rüzgâr çalgısının anahtarını bir an önce bulup hemen eve döneriz.”

Ardından Bowman dileğini diledi.

“Dilerim annem, babam ve Pinpin güvendedir ve uzakta olduğumuz için üzülmüyor, bir şekilde geri döneceğimizi biliyorlardı.”

Birbirlerine sarılıp yattılar.

“Kess,” diye fısıldadı Bowman. “Korkuyor musun?”

“Evet,” diye yanıt verdi Kestrel. “Ama ne olursa olsun hep beraber olacağız.”

“Yanımda olduğun sürece her şeye katlanabilirim.”

Sonunda uykuya daldılar.

13

Hath Ailesi Cezalandırılıyor

Ira Hath ikizler ortadan kaybolduğundan beri uyumamıştı. O gece, Gri Bölge'deki tek odalı evlerinde Pinpin'le ikisi yalnızdı, her zamanki gibi onu yatırmış, sonra da bütün gece oturup kapının vurulmasını beklemişti. Şehrin içinde bir yerlerde saklandıklarından ve karanlıktan faydalanarak ona geleceklerinden emindi. Ama gelmediler.

Ertesi sabah iki asık suratlı muhafız gelerek, ikizlerle ilgili bir sürü soru sordular ve onlar eve döner dönmez muhafızlara bildirmesi gerektiğini söylediler. Bu ziyaret onda yeni bir umut ışığı yakmıştı. Yakalanmadıkları ortadaydı. İzlendiği düşüncesiyle yeni evlerine yaklaşmaya cesaret edemeyeceklerini düşünüyordu. Bunun üzerine saklandıkları yerden onu görüp bir mesaj gönderebilirler umuduyla dışarı çıkıp kendisini göstermeye karar verdi.

Yanında Pinpin'le birlikte sokağa adımını atar atmaz, sokaktan geçen herkesin ona öfke ve küçümseme dolu bakışlar attığını fark etti. Hiç kimse ona yaklaşmıyor, onunla konuşmuyordu. Tek yaptıkları küçümseme dolu bakışlar fırlatmaktı.

Yakında bir fırın vardı, kahvaltı için mısır ekmeği almak üzere içeri girdi. Fırıncının karısı da aynı küstah tavırla dik dik yüzüne bakıyordu, ekmekleri verirken şöyle dedi:

"Turuncu Bölge'de mısır ekmeği yemiyorlardır herhalde."

"Neden öyle söylediniz?" dedi Ira şaşkınlıkla.

"Turuncu Bölge'de üstün kaliteli ekmekler olmalı," dedi fırıncının karısı kâküllerini gözünün önünden çekerek. "Eminim sizin için büyük bir düşüş olmuştur."

Sokakta küçük bir grup gri giysili komşu bir araya toplaşmış, fısıldaşıp tavuklar gibi gıdaklıyorlardı. Onlarla aynı koridorda oturan ailelerden birinin annesi aniden öne çıkarak sertçe,

“Havalara girmek burada bir işe yaramaz. Gri bizim için iyiyse sizin için de iyidir,” dedi.

Ira Hath ancak o zaman taşınma gerilimi ve yorgunluğu arasında giysilerini değiştirmeyi unuttuğunu fark etti. O da Pinpin de hâlâ turuncu giyiyorlardı.

Bir başka komşu,

“Sizi şikâyet ettik! Şimdi başınız belaya girecek, bunu hak ettiniz,” dedi.

“Unutmuşum,” dedi Ira.

“Bakın şu işe, unutmuş! Kendisini hâlâ Turuncu Bölge’de sanıyor!”

“Bizden bir farkı yok. Çocukları vahşi sıçanlar gibi sokaklarda.”

“Şu zavallı küçüğe bakın! Bu çok yanlış, çok.”

Pinpin ağlamaya başladı. Ira Hath teker teker hepsinin yüzüne baktı, hepsinden aynı nefret ifadesi okunuyordu.

“Sizden bir farkım olduğunu düşünmüyorum,” dedi. “Şimdilik tek başıma kaldım ve bu hiç de kolay değil.”

Bu bir nevi anlayış dilemeydi ama o kadar sakin bir sesle konuşmuştu ki komşular daha da öfkelendiler.

“Bu kimin suçu?” dedi aynı koridorda oturan Bayan Mooth. “Kocan daha çok çalışmalıydı, öyle değil mi? Bu dünyada hiçbir şey karşılıksız değil.”

Ey mutsuz insanlar, diye düşündü Ira Hath. Daha fazla bir şey söylemeden Pinpin’i kucağına aldı ve üç kat merdivenden yukarı çıkarak, karanlık koridordan Gri Bölge, 29. Blok, 318 Numara’ya, artık evleri olan tek odaya doğru yürüdü.

Komşularına cevap vermemişti ama arkasından kapıyı kapatıp Pinpin’i yere bıraktığında kalbi öfkeyle atıyordu. Kocasını deli gibi özlüyordu, ikizleri merak etmekten çılgına dönmüştü ve Gri Bölge’de yaşayanlardan inanılmaz derecede nefret ediyordu.

Odanın yarısını kaplayan yatağın üzerine oturdu ve küçük pencereden dışarıya, caddenin karşısındaki 28. Blok’a baktı. Binalar gri betondan yapılmaydı. Odasının gri çimento duvarları boyasızdı. Tek perde de, kapı da griydi. Odadaki tek renk üzerindeki turuncu giysiler ve Turuncu Bölge’den getirdiği ve şimdi üzerinde oturduğu çizgili yatak örtüşüydü.

“Ah benim canlarım,” dedi yüksek sesle. “Lütfen eve gelin.

Bu sıralarda Hanno Hath, diğer kırk iki adayla birlikte –onlara aday deniyordu– Yatılı Çalışma Merkezi'ndeki sırasına oturmuş, orada olmasının tek nedeninin onlara yardım etmek olduğunu söyleyen Müdür Pillish'i dinliyordu.

"Geçmişte hepiniz Büyük Sınav'da başarısız oldunuz," dedi, aynı sözleri daha önce pek çok kereler söylemiş olanların kullandığı aynı kibar ses tonuyla. "Hepiniz kendinizi ve ailelerinizi hayal kırıklığına uğrattınız ve hepiniz çok üzgünsünüz. Şimdi her şeyi yeniden yoluna koymak için buradasınız ve ben de size yardım edeceğim. Ama her şeyden önce siz kendinize yardım edeceksiniz çünkü içinde bulunduğunuz mutsuz durumdan kurtulmanın tek yolu çok çalışmaktır."

Bu en önemli noktanın altını çizmek için ellerini çırparak tekrarladı:

"Çok çalışmak!"

Dört tane kahverengi kaplı kitabı eline aldı.

"Büyük Sınavı başarmak çok zor bir şey değildir. Sınavda yer alan sorular pek çok konudan alınır. Yalnızca doğuştan yeteneklilerin değil çok çalışanların da başarılı olabileceği bir sınavdır."

Kahverengi kaplı kitapları birer birer havaya kaldırdı.

"Aritmetik. Dilbilgisi. Genel Bilimler. Genel Sanatlar. Büyük Sınav için bilmeniz gereken her şey bu dört kitabın içerisinde. Okuyun. Hatırlayın. Tekrarlayın. Yapmanız gereken tek şey bu. Okuyun. Hatırlayın. Tekrarlayın."

Hanno Hath bunların hiçbirini duymuyordu. Kafası ailesi için endişelenmekle meşguldü. Sabah molasında yüksek duvarlı avlunun etrafında dolaşarak sakinleşmeye ve mantıklı düşünmeye çalıştı. Evden ayrıldığından beri hiç haber almamıştı. Bu da Kestrel'in yakalanmadığı ve şehirde bir yerlerde saklandığı anlamına geliyordu. Öyle olsa bile yakalanması an meselesi demekti, çünkü Aramanth'dan çıkmanın yolu yoktu.

Beyni ona işkence eden düşüncelerle dolup taşıyordu, kısık bir ağlama sesi kulağına çarpıp onu durdurana değin avlunun etrafında dönüp durmaya devam etti. Adaylardan bir tanesi, gri saçları dökülmeye başlamış küçük bir adam yüzünü duvara dönmüş ağlıyordu.

Hanno adama yaklaştı.

"Neyin var?"

"Bir şeyim yok," dedi adam gözlerini silerek. "Bazen kendimi tutamıyorum."

“Büyük Sınav yüzünden mi?”

Küçük adam kafasını salladı.

“Elimden geleni yapıyorum. Ama sıranın başına oturur oturmaz öğrendiğim her şey aklımdan uçup gidiyor.”

Adı Miko Mimilith’di. Ailesiyle birlikte Kahverengi Bölge’de oturan bir terziydi. Söylediğine göre çok çalışıyordu ve işinde gerçekten iyiydi ama her yıl yapılan Büyük Sınav’dan ölesiye korkuyordu.

“Bu yıl kırk yedi yaşıma basacağım,” dedi. “Büyük Sınav’a tam yirmi beş kez girdim ve her defasında aynı şey oldu.”

“Cevaplayabildiğin sorular var mı?”

“Çok heyecanlanmazsam aritmetik sorularının bazılarını yapabiliyorum ama hepsi bu.”

“Öyleyse şanslısın.” Bunu söyleyen sarışın genç bir adamdı, konuşmalara kulak misafiri olmuştu. “Keşke ben de aritmetikten anlasam. Bana kelebeklerle ilgili sorular sorsalar söyleyecek birkaç sözüm olurdu.”

“Ya da bulut oluşumuyla ilgili,” dedi üçüncü bir adam.

“Aramanth’da görülen tüm kelebek türlerini biliyorum,” dedi genç adam gururla. “Üstelik içlerinden bir tanesi otuz yıldan fazladır buralarda görülmemiş.”

“Bana bulutlarla ilgili bir soru sorun,” dedi üçüncü adam diğerinden geri kalmayarak. “Bana rüzgârın hızını, yönünü, hava sıcaklığını söyleyin, size nereye, ne zaman yağmur yağacağını söyleyeyim.”

“Kumaşlarla ilgili sorular olsa hoşuma giderdi,” dedi küçük Miko Mimilith eliyle nazikçe havaya dokunarak. “İnce pamuklular, serin tutan ketenler, sıcacık yün tüvitler. Hepsini biliyorum. Gözlerimi bağlayıp küçük parmağımın ucunu bir kumaş parçasına değdirin, size hemen ne olduğunu ve nerede dokunduğunu söyleyeyim.”

Hanno Hath teker teker hepsine baktı ve gözlerindeki sıkkın, neşesiz bakışların kaybolduğunu, başlarını nasıl dik tuttuklarını ve konuşmak için birbirleriyle yarıştıklarını gördü.

“Bizi gerçekten bildiğimiz konularda sınasalar ne güzel olurdu,” dedi bulutlardan anlayan adam iç geçirerek.

“Belki de öyle olması gerekir,” dedi Hanno Hath.

Daha fazla konuşmasına fırsat kalmadan avluda Müdür Pillish’in çınlayan sesi duyuldu.

“Aday Hath! Müdür odasında bekleniyorsun.”

Hanno kitaplarla dolu odaya girince Müdür Pillish'in Başmüfettiş Maslo Inch'le konuşmakta olduğunu gördü.

"Ah, işte geldi," dedi Müdür Pillish. "Sizi yalnız bırakmamı ister misiniz?"

"Hiç gerek yok," dedi Maslo Inch. Yüzünde soğuk bir gülümsemeyle Hanno'ya döndü. "Pekâlâ eski dostum. Çalışmalarını bölmek istemezdim ama çocuklarının başına neler geldiğini öğrenmek isteyeceğini düşündüm."

Hanno bir şey söylemedi ama kalbi küt küt atıyordu.

"Haberler iyi değil. Dün öğle sularında Yeraltı Gölü'ne girerken görüldüler. Dışarı çıkmadılar. Korkarım hayatta olduklarına dair pek bir umut yok."

Konuşurken dikkatle Hanno'yu izliyordu. Hanno elinden geldiğince ifadesiz bir şekilde bakmaya çalıştı ama ansızın içinde bir umut uyanmıştı.

Aşağıda gün ışığı vardı, dedi kendi kendine. *Kess ışığı görmüştü, yola çıktılar.*

Böylesine tehlikeli bir yolculuğa çıkma cesareti gösterdikleri için sevgili çocuklarıyla gurur duyuyordu. Ama hemen ardından bu duygu yerini müthiş bir korkuya bıraktı.

Onlara bir zarar gelmesine izin verme, dedi sanki onları koruyabilecek birisi ya da bir şey varmış gibi. *Daha çok küçükler, onlara göz kulak ol.*

"Bunun tek suçlusu sensin dostum."

"Evet," dedi Hanno. "Bunu şimdi anlıyorum."

Başmüfettiş bu haberi kendisi getirmişti çünkü onu cezalandırmak istiyordu. Hanno bunun farkındaydı. Yola gelmiş göründüğünü umarak kafasını önüne eğdi. Şüphe uyandırmak istemiyordu.

"Geride yalnızca bir çocuğun kaldı. Henüz kötü örnek olmandan etkilenemeyecek kadar küçük. Sana tavsiyem şimdiden sonra kendine çeki düzen vermen. Bu talihsiz olay sana disiplinin, başarı hırsının ve çok çalışmanın değerini anlaman için bir ders olsun."

"Çok çalışmak," diye tekrarladı Müdür Pillish saygıyla.

"Karına haber verilmesini sağlayacağım."

"Çok üzülecek," dedi Hanno alçak sesle. "Ona haberi benim vermem mümkün mü?"

Başmüfettiş Müdür'e baktı.

"Sanırım bu şartlar altında kısa bir görüşmeye izin verilebilir," dedi.

Ira Hath Yatılı Çalışma Merkezi'nin ziyaret odasına götürülürken üzerinde gösterişsiz gri giysiler vardı. Hanno onu bekliyordu ve onun da

üzerinde gri giysiler vardı. Müdür Pillish görevi olduğu üzere kapalı bir pencerenin ardından görüşmeyi izledi. Matemli çiftin buluşmasının gözyaşları ve sarılmalarla geçtiğini görmek onu memnun etmişti. Ancak çok farklı bir havada geçen konuşmalarından habersizdi. İkizlerin kaçtığına inanmak için nedenleri olduğundan yeni bir cesaretle dolmuşlardı. Bowman ve Kestrel hayatlarını cehenneme çeviren gücü ortadan kaldırmak için her şeylerini ortaya koymuşlardı. Onlar da bir şeyler yapmak zorundaydılar.

“Mücadele edeceğim,” dedi Hanno.

“Ben de öyle,” dedi karısı. “Ne yapacağımı biliyorum.”

14

Yaşlı Çocukların Dönüşü

Bowman ve Kestrel uyandıklarında tüm çamur bebeklerinin gitmiş olduğunu ve uyanmış ve sıkı bir kahvaltı etmiş olan Mumpo'nun büyük bir enerjiyle etrafta zıpladığını gördüler. Bir grup çamur adamı onlara Yeraltı Gölü'nden çıkış yolunu göstermek üzere yanlarına geldi. Willum da aralarındaydı ve kendisine acır gibi bir hali vardı.

"Hasat zor iş," diye mırıldandı kendi kendine. "İnsanı bedenen çok yoruyor."

"Biz bir maceraya atılıyoruz," dedi Mumpo. "Kess benim arkadaşım."

Güneş çatıdaki deliklerden içeri sızmaya başlamıştı bile, ikizler aceleyle kahvaltılarını ederek oradakilerle vedalaştılar. Kraliçe Num kafalarını okşadı, yolculuk için hazırladığı yemiş torbalarını onlara uzatırken oldukça üzgün görünüyordu.

"Daha fazlasını taşıyamayacağınızı düşünerek her biriniz için ikişer torba hazırladım. Dikkatli olun küçük sıskacıklar. Yukarıda sizi acımasız ve kurak bir dünya bekliyor."

Çamur adamlarının yaptığı gibi ağır yemiş torbalarını ikişer ikişer birbirlerine bağlayıp boyunlarına astılar. Yürürken sallanan çamur yemişleri göğüslerine ve karınlarına çarpıyordu ama kısa sürede buna alıştılar hatta hoşlarına bile gitmeye başladı.

Onlara eşlik eden yirmi kadar kuvvetli adamla birlikte saraydan ayrıldılar. Gittikçe aydınlanan yolda ilerledikçe başkaları da onlara katılıyordu, yüzden fazla çamur insanı onları izliyordu.

Mumpo, Kestrel ona susmasını söyleyene kadar, "Biz üç arkadaşız, biz üç arkadaşız," diye şarkı söylemeyi sürdürdü.

Yeraltı Gölü'nün bulunduğu tuz mağarasının ağzına yaklaştıkça arazi fark ettirmeden yükselmiş ve üzerinde yürüdükleri çamur sertleşmişti. Bir süre sonra yüzlerinde serin bir esinti hissetmeye başladılar, ışık güçlendikçe mağara tavanının gümüş rengi taşları daha da çok parlıyordu.

Mağara ağzının ilk görüntüsü çok uzakta göz alıcı bir ışıltıdan ibaretti. Yaklaştıkça mağaranın daralıp eninin neredeyse beş yüz metreye kadar indiğini ve tavanının uzunca bir ağacın en üst dalları kadar alçaldığını fark ettiler; üzerinde yürüdükleri zemin nemli ama sert bir kuma dönüşmüştü. Mağaranın dışındaki aydınlık şekillenmeye başlamıştı, mavi gökyüzünün altında uzanan kumlarla kaplı düzlüğü görebiliyorlardı.

Gün ışığının doğrudan toprağa vurduğu bir noktaya vardıklarında beraberlerindekiler durup gölgelik alana doğru geri çekildiler. Çocuklar bu noktadan sonra yola yalnız devam etmeleri gerektiğini anladılar.

“Teşekkür ederiz,” dediler. “Bize göz kulak olduğunuz için çok teşekkürler.”

“Yolunuzun açık olması için şarkı söyleyeceğiz,” dedi Willum.

Ayrılırlarken çamur insanları arkalarından el sallayıp şarkı söylemeye başladı. Sözsüz, yalnızca melodiden oluşan tatlı bir veda şarkısıydı.

“Arkamızdan sevgilerini yolluyorlar,” dedi Kestrel, Yaşlı Kraliçe’nin sözlerini anımsayarak.

Çocuklar tuz mağarasının ağzından tozlu düzlüklere doğru ilerlediler. Çamur insanlarının, içlerinde uyudukları yuvaları kadar sıcak ve sevgi dolu şarkıları peşlerinden geliyordu. Rüzgârın taşıdığı şarkı gittikçe zayıfladı ve sonunda duyulmaz olduğunda yalnız olduklarını anladılar.

Yeraltı Gölü’nün koruyucu gölgelerinden sonra üzerinde yürüdükleri düzlükler onlara bitmez tükenmez gelmişti. Yalnızca kuzeyde çok uzaklarda dağların soluk gri çizgilerini seçebiliyorlardı. Güneş tepede yükseldikçe kurumuş topraktan yükselerek buharlaşan ısı gökyüzüyle ufuk çizgisini birbirine katıp, onları, içerisindeki tek canlı varlığın onlar olduğu bu ölü dünyaya hapsediyordu. Kısa bir süre boyunca arkalarına baktıklarında içerisinden çıktıkları mağaranın uzun ve karanlık ağzını görebiliyorlardı ama bir zaman sonra aradaki mesafe ve havadaki toz onu görünmez kıldı ve yön duygularını tamamen yitirdiler.

Büyük Yol’un işaretlerine rastlama umuduyla kuzeye doğru ellerinden geldiğince düz bir çizgide ilerlediler. Rüzgâr şiddetlenmeye, kumu hareketlendirip yeri sarsmaya başlamıştı. Bowman ve Kestrel konuşmasalar da birbirlerinin endişesini hissedebiliyorlardı. Hiçbir tasası olmayan Mumpo ise Kestrel’in ayak izlerine basarak arkalarından geliyor,

“Ben de senin gibiyim Kess! İkimiz de aynıyız!” diye bağırıyordu.

Rüzgâr daha da şiddetlenerek havaya gittikçe daha fazla kum savuruyor, görüş mesafesini iyice daraltıyordu. Yüzlerine batan kum taneciklerinden

korunmak için kafalarını çevirmek zorunda kaldıklarından, yürümek de güçleşiyordu. Önlerindeki bulanıklığın içerisinde kısa, kare şeklinde bir şey birdenbire hayalet gibi beliriverdi, çatısız bir kulübeye benziyordu, sığınmak için ona doğru yöneldiler.

Yaklaşınca bunun yan yatmış bir tür vagon olduğunu gördüler. Dingilleri kırılmış ve tekerlekleri yarıya kadar kuma batmıştı. Rüzgârın estiği tarafta kum birikmişti ama rüzgâr almayan tarafta sığınabilecekleri korunaklı bir yer vardı. Buraya girip yemiş torbalarını açtılar ve kızarmış çamur yemişleriyle karınlarını doyurdular.

Közlenmiş yemişlerin tadı hasadın ve çamur insanlarının neşeli yüzlerinin görüntülerini hafızalarına getirdi ve Yeraltı Gölü'nün konforlu oyuklarında olmayı dilediler. Rüzgâr bu kadar kuvvetli eserken yola devam etmeye çalışmanın bir anlamı yoktu, bu yüzden Kestrel haritayı çıkardı ve Bowman'la birlikte üzerine eğilerek incelemeye koyuldular.

Güneşin gökyüzündeki konumu ve uzaktaki dağların silueti dışında etrafta çölün neresinde olduklarını gösterecek hiçbir işaret yoktu; ama ne olursa olsun Büyük Yol'u ya da ondan geriye kalanları bulmak zorundaydılar.

"Yaşlı Kraliçe yolda devler olduğunu söylemişti."

"Bu çok uzun zaman önceydi. Günümüzde dev diye bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Fırtına diner dinmez kuzeye doğru gitmeye devam etmeliyiz."

Kestrel haritadan kafasını kaldırıp sırıtarak kendisini izleyen Mumpo'yu gördü.

"Seni bu kadar memnun eden şey nedir Mumpo?"

"Hiçbir şey."

Kestrel Mumpo'nun yemiş torbalarının ikisinin de boşalmış olduğunu fark etti.

"Buna inanamıyorum! Hepsini yedin mi?"

"Çoğunu," diye itiraf etti Mumpo.

"Hepsini yemişsin! Hiç kalmamış!"

Mumpo boş yemiş torbalarını yerden alıp şaşkın bir ifadeyle onlara baktı.

"Hiç kalmamış," dedi, sanki yemişlerini bir başkası almış gibi.

"Seni koca maymun! Onları günlerce idare etmen gerekiyordu."

"Özür dilerim Kess," dedi Mumpo. Ama karnı toktu ve kendisini çok mutlu hissediyordu ve hiç de üzgün görünmüyordu.

Bowman sığındıkları vagonu ve etraftaki döküntüleri incelemeye koyuldu. Şaşırtıcı derecede büyük ve ince tekerleklerin dışında, kırılmış uzun ve kalın bir direkten arta kalanlar, kumaş, ağ ve ip parçaları vardı. Bütün bunlar bir gemi kalıntısını andırıyordu. Ayağa kalktı, kumdan korunmak için gözlerini kısarak enkazın etrafını dolaştı ve bir zamanlar direklerin takılı olduğu yerleri görünce bunun karada giden bir tür gemi olduğunu anladı. Teknede sığındıkları yere geri dönerek rüzgârın yığdığı kumları kazmaya başladı ve önce bir dümen sonra da deri bir kayış buldu; ardından bulduğu iki uzun demir bıçağı çıkarmaya çalışırken neredeyse ellerini kesiyordu. Tekneyi çalıştıran bir mekanizma olduğu çok açıktı ama bu mekanizma ne için tasarlanmıştı?

O an için yapacak daha iyi bir şeyi olmadığından ve bu işlerden anladığından Bowman önünde duran parçalarla tekneyi kafasında birleştirmeye koyuldu. İki direği olduğu kesindi ve dört dev tekerleği olduğuna göre yerden oldukça yüksekte gidiyor olmalıydı. Baş taraf uca doğru inceliyordu ve sanki bir zamanlar en uçta bir koç başı varmış gibi görünüyordu. Her iki tarafta da kalın keresteden yapılma dışarı doğru açılan kollar ve bunlara asılı yırtık ağ parçaları görünüyordu. Kara gemisi düzlüklerde yol alacak şekilde tasarlanmıştı; uzanan kolları ve aşağı doğru sarkan ağları vardı ama acaba ne taşımak için yapılmıştı?

Sorunun cevabını ararcasına fırtınaya doğru baktı ve baktıkça daha önce orada olmayan bir şey gördüğünü düşünmeye başladı. Uzakta, kum girdabının içerisindeki şeklin ne olduğunu görebilmek için gözlerini kısarak baktı. Şimdi iki farklı şekil görüyordu. Sonra üç oldular. Belirsiz şekiller yavaş yavaş yaklaşıyordu. Kalbi hızla atmaya başladı.

“Kess, birileri geliyor,” dedi.

Kestrel haritayı kaldırıp rüzgârın estiği yöne doğru baktı. Donuk renkli gökyüzünde ilerleyen bir sıra karanlık şekil artık rahatça seçiliyordu. Etrafına baktı ve yanlarında ve arkalarında başkalarının da olduğunu gördü.

“Bunlar onlar,” dedi Bowman. “Biliyorum.”

“Kimler?” dedi Mumpo.

“Yaşlı çocuklar.”

Mumpo birden kollarını sallayarak hoplayıp zıplamaya başladı.

“Öyleyse onlara yine günlerini göstereceğim!” diye bağırdı.

“Sana dokunmalarına izin verme Mumpo!” diye bağırdı Kestrel. “Dokunduklarında tuhaf bir şey oluyor. Onlardan uzak dur.”

Karanlık şekiller fırtınada çocukların saklandığı kara gemisine doğru dört bir yandan yaklaşmaya devam ediyordu, hırş, hırş, hırş. Rüzgârın içinden daha önce de duydukları tok ve sakinleştirici bir ses duyuldu.

“Bizi hatırladınız mı? Biz sizin küçük yardımcılarınızız.”

Gülüşleri her yandan geliyordu.

“Bizden kaçamazsınız, bunu siz de biliyorsunuz. Neden şimdi bizimle birlikte eve dönmüyorsunuz?”

Mumpo dansederek havayı yumrukladı.

“Ben Kess’in arkadaşıyım,” diye bağırdı. “Daha fazla yaklaşırsanız suratlarınıza bir yumruk yersiniz!”

Bowman onları uzaklaştıracak bir tür silah arayışıyla etrafına bakındı. Yarı gömülü kırık bir direği çekmeye çalıştı ama yerinden oynatamadı. Yaşlı çocuklar artık o ürkütücü, kırışık, hem yaşlı hem de çocuksu yüzleri seçilecek kadar yaklaşmışlardı. Buruşuk elleri dokunmak üzere onlara doğru uzanıyordu.

“Yoksa dokunuşlarımızla sizi uyutmamızı mı istersiniz?” dedi derinden gelen ses. “Dokun, dokun, dokun ve siz de uyandığınızda bizim gibi yaşlı olacaksınız.”

Diğerleri bu sözlere güldüler ve kısık sesli gıdaklamaya benzer gülüşleri rüzgârda savruldu.

Koşmamız gerekecek, dedi Kestrel Bowman’a sessizce. *Dairenin etrafında bir boşluk görebiliyor musun?*

Hayır. Her yerdeler.

Başka çaremiz yok. Onlardan daha hızlı koşabileceğimizden eminim.

Hırş, hırş, hırş, yaşlı çocuklar yaklaşıyor, etraflarındaki halka daralıyordu.

“Bubba-bubba-kak!” diye bağırdı Mumpo havayı yumruklayarak. “Burnunu dağıtmamı ister misin?”

Eğer Mumpo birine vurursa açılan boşluktan kaçabiliriz.

Peki ya Mumpo?

Bowman bu düşünceyi yolladığı sırada Mumpo ileri doğru atılarak yaşlı çocuklardan birinin suratının ortasına bir yumruk indirdi ve hemen inleyerek geri çekildi.

“Kess! Kess!”

Kestrel düşmek üzere olan Mumpo’yu yakaladı, kollarında inliyordu.

“Bana bir şeyler oldu Kess. Bana yardım et.” Yaşlı çocuklar kıkırdadı.

“Artık eve dönme zamanı. Şimdiden bir sürü ders kaçırdınız bile. Derecelerinizi düşünün,” dedi liderleri.

“Hayır!” diye bağırdı Kestrel. “Şimdi, burada ölmeyi tercih ederim!”

“Ölmekten söz eden kim sadece biraz yaşlanacaksınız,” dedi derin, sakinleştirici ses, biraz daha yaklaşarak.

Kaçış yolu yoktu. Bowman korku içerisinde gözlerini kapayarak kuru, kemikli ellerin ona dokunmasını bekledi. Ayaklarını sürüyerek yaklaştıklarını duyabiliyordu. Derken, rüzgârın iniltisini bastıran yeni bir ses duyuldu, müthiş bir hızla yaklaşan ve siren sesi gibi inip çıkan bir boru sesiydi.

Ses çok yaklaşmıştı ve beraberinde bir şangırtı ve gıcırtı duyuldu ve fırtınanın içinden, çılgın gibi esen rüzgârla yol alan yüksek tekerlekli, bir kara gemisi önlerine çıkıverdi, açık kollarından uçuşan ağlar sarkıyordu. Kestrel onu görür görmez ne yapması gerektiğine karar vermişti. Önlerinden geçip gitmeden önceki bir saniyelik sürede bir eliyle Bowman’ı diğeriyle de Mumpo’yu bileklerinden kavrayarak gemiye doğru atıldı. Geminin ardından sürüklenen ağlar bir anda üzerlerine kapanarak onları da beraberinde alıp götürüverdi. Ağlara dolanarak, kumdan göz gözü görmeyen düzlüklerde insanın kalbini durduracak bir hızda fırtınanın içerisine savruldular.

Kestrel yeniden düzenli nefes almaya başlar başlamaz ağlardan yukarıya doğru tırmandı. Kollardan birine tutunarak etrafına bakındı. Aşağıda vahşi bir hayvan gibi ağlara takılmış, iki bacağı da deliklerden dışarı sarkan ve baş aşağı asılı çığlık çığlığa bağıran Mumpo’yu görebiliyordu. Bowman doğrulmayı başarmıştı ve şimdi onu izleyerek ağlardan yukarı tırmanıyordu. Kara gemisi çok hızlı hareket ettiğinden, üzerinden geçtikleri her çukur ve taş parçası sarsılmalarına neden oluyordu ve rüzgâr ıslık çalarak kum tanelerini savurmayı sürdürüyordu, bu yüzden de tırmanmak oldukça zordu. Direğin tepesindeki borudan iniltiler geliyordu ve dışarı doğru açık kolların uçlarındaki dev tırpan biçimli bıçaklar hızla dönerek ürkütücü bir ıslık sesi çıkarıyordu.

Kestrel geminin içerisine bakınca aracı kullanan kimsenin olmadığını fark etti. Gözleriyle, onları rüzgârın menzilinden uzaklaştıracak dümen benzeri bir mekanizma aradı ama göremedi. Kara gemisi tamamen kontrol dışıydı, önüne büyük bir kaya ya da ağaç çıkması durumunda tam hızla çarpacak ve kendisiyle birlikte onlar da parçalanacaktı. Bir şekilde tekneyi yavaşlatmak zorundaydı.

“İyi misin?” diye seslendi Bowman’a.

“Evet, sanırım iyiyim.”

“Mumpo’yu geminin içine sok. Yelkenleri keseceğim.”

Hemen dönüp Mumpo’nun yanına indi. Mumpo Bowman’ın da yardımıyla doğrulmayı başardı ve Bowman’ın peşi sıra ağdan yukarı tırmanmaya başladı. Teknenin içine girince hızla yol alan kara gemisinin direklerine sımsıkı tutundular.

Kestrel ana yelkenin takılı olduğu yeri buldu ve ipi çözmeye başladı. Ani ve şiddetli bir sarsıntı onu tekneden dışarı doğru fırlattı ama ipe sımsıkı tutunmuştu ve geminin yanına çarparak geri savruldu. Yavaş yavaş tekrar yukarı tırmandı ve yeniden geminin direğine tutunarak ana yelkeni gevşetmeyi başardı. Yelkenin tamamını çözerek hızlarını kesmeyi planlamıştı, ama yelkenin yalnızca bir tarafı çözüldü. Yelken hızla dönerek tekneyi iki tekerlek üzerinde havaya kaldırdı. Birkaç çılgın dakika boyunca kara gemisi iki tekerlek havada, aşağı taraftaki bıçağı kumu keserek yol aldı. Ardından bıçak kilitlendi ve tekne yanlamasına havalanarak kazandığı ivmeyle üst üste taklalar atıp yuvarlanmaya başladı. Yuvarlanırken dev bıçaklar koptu, direkler kırıldı ve tekerlekler paramparça oldu ama çocukların sımsıkı tutunmakta olduğu iskelete hiçbir şey olmadı. Aldığı darbelerle hırpalanan gemi sonunda durduğunda çocuklar bedenlerinin her yanının ağrımasına ve güçlükle nefes almalarına rağmen halen hayatta olduklarını ve kemiklerinin kırılmamış olduğunu anladılar.

Sessizce uzanıp, deli gibi atan kalplerinin yavaşlayıp daha düzenli bir ritme kavuşmasını beklediler. Fırtına hâlâ devam ediyordu ama boru susmuştu ve kara gemisinin mekanizması durmuştu. Yalnızca yere düşen yelkenlerin rüzgârda çıkardığı ses duyuluyordu. Bir kez daha, kazaya uğramış bir teknenin koruması altındaydılar. Orada uzanıp fırtınanın geçmesini beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Yaşlı çocukların korkusundan ve kaçışlarının şiddetinden yorgun düşmüşlerdi, üçü de huzursuz, sık sık bölünen, hâlâ hızla ilerleyen kara gemisinde olduklarını sandıkları bir uykuya daldılar. Düşleri ve hatıraları rüzgârın iniltisiyle karışıyor, uykularında dönüp duruyorlar ve yüksek sesle bağırarak uyanıyor, can havliyle birbirlerine sarılıyorlardı.

Gündüz uykusunun karmaşası sona erdiğinde etraflarına derin bir sessizliğin çöktüğünü fark ettiler. Fırtına dinmiş, rüzgâr hafif bir melteme dönüşmüştü. Kara gemisinin altından sürünerek çıktıklarında havanın açtığını ve gökyüzünün masmavi parıldadığını gördüler. Tuz

mağaralarından ayrıldıklarından bu yana ilk kez her yönde uzun bir mesafeyi netlikle görebiliyorlardı.

Alçak kıvrımlardan oluşan cansız, kumla kaplı, göz alabildiğine uzanan bir düzlüğün ortasındaydılar. Kuzeyde ufuk çizgisine doğru dağların siluetleri görünüyordu. Bunun dışında bir yolcunun yönünü ayarlayabileceği hiçbir şey yoktu. Dağlara biraz daha yaklaşmışlardı ama hâlâ günlerce yürüyüş uzaklıktaydılar. Eğer ölçülü davranırlarsa en fazla bir gün daha yetecek kadar yiyecekleri kalmıştı. Sonra ne olacaktı?

“Yola devam edeceğiz,” dedi Kestrel. “Bir şeyler olacaktır.”

Güneş batmaya başlamıştı, bugün için yola devam etmenin bir anlamı yoktu. Bunun üzerine çamur yemişi torbasını çıkardı.

Kestrel’in tahmin ettiği gibi Mumpo derhal karnının acıktığını ilan etti.

“Hepimizin eşit miktarda yiyeceği vardı Mumpo.”

“Ama benimkiler gitti.”

“Bunun için üzgünüm,” dedi Kestrel. “Ama sana benimkilerden vermek gibi bir niyetim kesinlikle yok.”

“Ama karnım aç.”

“Bunu daha önce düşünmeliydin.”

Kestrel ona bir ders vermekte kararlıydı, bu nedenle kendinden emin bir sessizlik içerisinde çamur yemişlerini yemeye koyuldu. Mumpo üzgün, sadık bir köpek gibi oturup onu izledi.

“Bu şekilde bakman bir işe yaramayacak Mumpo. Sen kendininkileri yedin ben de şimdi benimkileri yiyorum.”

“Ama benim karnım aç.”

“Bunun için artık çok geç değil mi?”

Mumpo sessizce ağlamaya başladı. Birkaç dakika sonra Bowman çamur yemişlerinden birini çıkarıp ona verdi.

“Teşekkür ederim Bo,” dedi Mumpo bir anda neşelenerek.

Kestrel onun yemesini izleyerek sinirlendi. Kardeşinin merhameti kendisine kızmasına neden olmuştu.

“Sen gerçekten bir işe yaramazsın Mumpo,” dedi.

“Haklısın, Kess.”

“Önümüzde daha çok uzun bir yolumuz olduğunun farkında mısın?”

“Hayır değilim,” dedi. “Nereye gittiğimizi bilmiyorum.”

Bu doğruydu: Ona nereye gittiklerini açıklama zahmetine girmemişlerdi. Bowman birden bu durumdan utandı.

“Ona haritayı göster Kess.”

Kestrel haritayı açarak elinden geldiğince nereye gittiklerini açıklamaya çalıştı. Mumpo Kestrel'in gözlerinin içine bakarak sessizce dinledi. Sözlerini bitirince şöyle dedi:

"Korkuyor musun Kess?"

"Evet."

"Sana yardım edeceğim. Ben korkmuyorum."

"Neden korkmuyorsun?" diye sordu Bowman.

"Korkacak ne var ki? Üç arkadaş bir aradayız. Fırtına dindi. Akşam yemeğimizi yedik. Her şey yolunda."

"Daha sonra başımıza gelebilecekler konusunda bir endişen yok mu?"

"Nasıl olabilir ki? Neler olacağını olana kadar bilmek mümkün değil."

Bowman meraklı gözlerle Mumpo'ya baktı. Belki de göründüğü kadar aptal değildi. Belki...

Donup kaldı. Kestrel korkusunu hemen hissetti.

"Sorun nedir Bo?"

"Duymuyor musun?"

Dinledi ve uzaktan gelen gümbürtüyü o da duydu. Hepsi gözlerini ufka doğru çevirdiler.

"Bir şey bu yöne doğru geliyor. Büyük bir şey."

15

Ombaraka Tutsakları

Kum tepelerinin ardında çocuklara doğru gelen bir bayrak belirdi. Bir direğin tepesine asılı, kırmızı beyaz renkli bayrak rüzgârda dalgalanıyordu. Yüksek bir kara parçasının arkasında kaldığından bayrak direğinin nasıl bir şeye ait olduğu görünmüyordu ama bayrak direğinin gittikçe yükselmesinden üzerlerine doğru geldiği anlaşılıyordu.

Kısa süre sonra yavaş yavaş belirginleşmeye başlayan yelkenden bunun bir bayrak direği değil, bir gemi direği olduğunu anladılar. Gelenlere görünmemek için kara gemisinin altına saklanarak izlemeye devam ettiler.

Yelkenlerin sayısı artmıştı, uzun bir sıra direğin üzerinde yukarıdan aşağıya doğru büyükten küçüğe sıralanmışlardı. Artık geminin üst kısmını görebiliyorlardı, geminin pencereler ve geçitlerle kaplı süslü bir gövdesi vardı. Geçitlerin üzerinde neye benzedikleri seçilemeyecek kadar uzak da olsalar koşuşturan insanlar görünüyordu. Gemi çukurdan çıkarak yükselmeye devam etti; artık çıkardığı muazzam gümbürtüyü net bir şekilde duyabiliyorlardı. Geçitlerin alt seviyesindeki direklerde bulunan yelkenler de görünmeye başlamıştı. Ardından kumun üzerinde ilkinden daha geniş bir kat belirdi, ip köprüler ve tahta geçitlerle birbirine bağlanmış karmakarışık baraka ve sığınaklardan oluşuyordu. Kalabalık bir grup etrafta dolanıp duruyor, çok yaklaştıklarından, birbirlerine talimatlar verdikleri duyulabiliyordu. Üzerlerinde uzun, uçuşan cübbeler vardı ve çevik hareketlerle katlar arasında gidip geldikçe cübbeleri balon gibi şişiyordu.

Batmak üzere olan güneş gıcırdayarak tepenin üzerine çıkan dev geminin yan tarafına vuruyordu, sayısız yelken rüzgârla şişmişti. Çocukların korkuyla karışık meraklı bakışları altında ahşap yapılardan oluşmuş üçüncü bir kat daha belirdi. Bu kat çok daha büyük bir incelikle inşa edilmişti, muhteşem güzellikteki pencere ve kapılarıyla bir dizi klasik ev, üç sütunlu, kenarları açık avluların etrafına toplanmıştı. Dev direkler bu binaların arasından geçerek yukarıdaki diğer iki kata oradan da en üstteki

yelkenlere ve en uçtaki bayraklara kadar uzanıyordu. Bu muazzam yapı tepenin üzerinde yükselerek kara gemisine doğru yaklaştıkça büyümeye devam ediyordu. Ses sanki tüm dünyayı kaplayan, kulakları sağır edici bir inilti, takırtı ve gıcırtıya dönüşmüştü. O kadar yüksekti ki gökyüzünü kaplıyordu. Hareket etmesini sağlayan tekerlekler şimdi görünmüştü, her biri bir ev büyüklüğündeydi ve tekerleklerin arasında açılır kapanır iskeleler ve ara yollarla birbirine bağlanmış depolar, imalathaneler, çiftlikler ve demircilerden oluşan bir kat daha vardı. Bu bir kara gemisi değil, tekerlekli bir kent, rüzgârla hareket eden bir dünyaydı.

Muazzam boyutuna rağmen dev gemi büyük bir hızla doğruca kara gemisine doğru ilerliyordu. Çocukların geminin içinde büzülüp, bu dev yapının geçerken kendilerini ezmemesini ummaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Ama gemi geçip gitmedi. Gölgesi üzerlerine düştüğü sırada bütün katlardan bağırışlar yükseldi, yelkenler indirildi ve dev yaratık sarsılarak durdu, ön tekerlekleri çocukların yalnızca birkaç metre ötesindeydi.

Emirler yağdırılıyordu; bir kat yukarıdan uzun, ahşap bir vinç kolu sarkıtıldı, ucunda demirden dişli bir kepçe sallanıyordu. Vinci çalıştıranlar işlerini iyi biliyordu. Çocuklar ne olduğunu anlayamadan kepçe kara gemisini kavradı ve ani bir hızla havalandılar.

Yukarı doğru çekildikçe ana gemide onları göstererek el kol hareketleri yapan insanları gördüler. Vincin kolu içeri çekilmişti ve parçalanmış kara gemisi sarsıcı hareketlerle üst güvertedeki bir boşluktan alt güverteye indirildi. Yola çıkma emri verilmiş, yelkenler açılmış ve dev yapı yola koyulmuştu bile. Kara gemisi güverteye indirildiğinde bir dizi vahşi görünümlü adamın etraflarını sardığını ve kollarını kavuşturmuş şekilde onları beklediğini gördüler. Hepsi birbirine benziyordu: Uzun boylu ve sakallıydılar, üzerlerinde deri kemerlerle bağlanmış kum rengi cübbeler vardı ve uzun saçları her biri renkli ipliklerle örülmüş yüzlerce küçük örgüyle kaplıydı.

“Dışarı,” diye emretti adamlardan biri.

Çocuklar dışarı çıkar çıkmaz onları yakaladılar.

“Chaka casusları!” dedi kumandanları ve tiksintiyle güverteye tükürdü. “Sabotajcılar!”

“Lütfen efendim...” diye başladı Kestrel.

“Kes sesini!” diye bağırdı kumandan. “Chaka pisliği! Ben konuşmanı söyleyene kadar ağzını açmayacaksın!”

Kara gemisine döndü. Adamlarından bazıları hasar ölçümü için gemiyi inceliyorlardı.

“Korvet tamamen işe yaramaz durumda mı?”

“Evet efendim.”

“Onları hücreye atın! Bunun için asılacaklar!”

Bir şeyler mırıldanarak emrindekilerle birlikte oradan uzaklaştı. Bowman, Kestrel ve Mumpo güvertenin yan tarafındaki bir kafese doğru götürüldüler. Muhafızları da onlarla birlikte kafesin içerisine girerek seslendiler, “İndir! Tam yol aşağı!” Kafes dikey ahşap raylar üzerinde kaydırılarak en alt kata indirildi. Aşağı inerlerken muhafızlar nefret ve tiksintiyle çocuklara bakıyorlardı.

Kafes zemine çarparak durdu ve çocuklar karanlık bir koridordan kilitli bir kapıya doğru götürüldüler. Hapishane hücresi olduğu belli olan bir odaya atıldılar. Kapı arkalarından kapandı ve büyük bir anahtarın kilitte döndüğünü duydular.

Hücre boştu, üzerine oturulacak bir sıra bile yoktu. Bir idman sahasına bakan tek bir penceresi vardı. Çocuklar ayağa kalkıp etrafa bakınarak içinde bulundukları yeni durumu değerlendirmeye çalışırlarken yaklaşan ayak sesleri duydular. Pencereden bir grup sakallı, cübbeli adamın avluda sıralandıklarını gördüler. Adamlar liderlerinin verdiği bir emirle uzun kılıçlarını çekerek öne doğru uzattılar.

“Chaka casuslarına ölüm!” diye bağırdı liderleri.

“Chaka casuslarına ölüm!” diye bağırdılar hep bir ağızdan.

Bunu, bir savaş dansını andıran bir dizi vahşi bağırış ve el kol hareketi izledi. Liderleri yüksek sesle, “Baraka!” diye bağırdı ve adamlar kılıçlarını savurarak avazları çıktığı kadar, “Raka ka! Ka! Ka!”, “Chaka casuslarına ölüm!” diye bağırdılar. Her defasında artan bir şiddetle ve daha da yüksek sesle pek çok kez bu bağırışı tekrarladılar, sonunda adamlar önlerine çıkan her şeyle ve herkesle savaşmaya hazır bir halde öfkeden kıpkırmızı kesilmiş, ayaklarını sertçe yere vuruyorlardı.

Kestrel ve Bowman dehşet içerisinde onlara bakarken Mumpo hayranlıkla savaş dansını seyrediyordu. En çok da saçlarından etkilenmişti.

“Nasıl yaptıklarını görüyor musunuz?” dedi, uzun saçlarına dokunarak. “Örgülerini kırmızı, mavi, yeşil, sarı ve her renkten ipliklerle sarıyorlar.”

“Kapa çeneni Mumpo.”

Kilit takırdadı, kapı açıldı ve daha yaşlı ve şişmanca olmasının haricinde tıpkı diğerlerine benzeyen bir adam içeri girdi. Nefes nefeseydi ve

elinde üzeri yiyecek dolu bir tepsi taşıyordu.

“Asılacağınıza göre bunun bir anlamı olduğunu sanmıyorum,” dedi tepsiyi yere koyarak. “Ama Morah böyle istiyor.”

“Morah mı!” diye bağırdı Kestrel. “Morah hakkında bir şey mi biliyorsunuz?”

“Neden bilmeyecekmişim?” dedi muhafız. “Morah hepimizi gözlüyor. Beni bile.”

“Sizi korumak için mi?”

“Korumak için mi!” Bu fikre güldü. “Ya, evet Morah beni çok güzel koruyor. Fırtınalar, hastalıklar, ortada bir neden yokken ölen hayvanlarla. İşte Morah beni böyle koruyor. Bekleyin siz de göreceksiniz. Şimdi sağlıklı ve neşelisiniz ama yarın asılacaksınız. Evet, Morah hepimizi çok iyi gözetiyor.”

Yemek olarak mısır ekmeği, peynir ve süt vardı. Mumpo hemen oturup yemeye koyuldu. Bir anlık bir tereddüdün ardından ikizler de yavaşça yemeye başladılar. Muhafızları kapının yanında duruyor, şüpheli gözlerle onları izliyordu.

“Casus olmak için çok ufak görünüyorsunuz,” dedi.

“Biz casus değiliz,” dedi Kestrel.

“Chaka pislikleri değil misiniz?”

“Hayır değiliz.”

“Bana Baraka olduğunuzu mu söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Hayır...”

“Baraka değilseniz öyleyse Chaka’sınız demektir,” dedi muhafız. “Chaka buna denir.”

Kestrel buna karşılık ne diyeceğini bilemedi.

“Ve biz Chakaları öldürürüz,” diye ekledi muhafız.

“Saçlarınızı çok beğendim,” dedi yemeğini bitirmiş olan Mumpo.

“Öyle mi?”

Muhafız şaşırmıştı ama bunun hoşuna gittiği belli oluyordu. Eliyle örgülerine dokundu.

“Bu hafta mavi ve yeşil deniyorum.”

“Yapması zor mu?”

“Zor olduğunu söyleyemem ama sıkı olduğu kadar eşit aralıklarla örmek biraz alıştırma gerektiriyor.”

“Eminim siz bu işi çok iyi beceriyorsunuzdur.”

“Oldukça becerikli parmaklarım olduğunu söyleyebilirim,” dedi muhafız. “Bir Chaka pisliğine göre çok akıllı bir genç adam olduğunu itiraf etmeliyim.”

İkizler şaşkınlık içerisinde izliyordu. Muhafız tüm düşmanlığını bir kenara bırakmıştı.

“Mavi, gözlerinizle aynı renk,” dedi Mumpo.

“Bu rengi seçme nedenim de buydu,” diye itiraf etti muhafız. “Çoğu insan kırmızı tonlarını seviyor ama ben doğal renkleri tercih ediyorum.”

“Herhalde benimkini örmezsiniz değil mi?” dedi Mumpo büyük bir istekle. “Sizin gibi görünmeyi çok isterdim.”

Muhafız düşünceli gözlerle Mumpo’yu süzdü.

“Aslında yapabilirim,” dedi sonunda. “Nasıl olsa asılacaksınız, bunun bir şeyi değiştireceğini sanmıyorum. Ne renk istersin?”

“Ne renkleriniz var?”

“Ne renk istersen, hepsi var.”

“Öyleyse hepsinden isterim,” dedi Mumpo.

“Bu pek zarif olmaz,” dedi muhafız. “Ama sonuçta ilk kez yaptıracaksın.”

Muhafız kapıyı arkasından kilitleyerek odadan ayrıldı.

“Sana inanamıyorum Mumpo!” dedi Kestrel. “Böyle bir zamanda saçlarını nasıl düşünebiliyorsun anlamıyorum!”

“Düşünecek başka ne var ki?” dedi Mumpo.

Muhafız elinde bir tarak ve renkli iplik yumaklarıyla dolu bir çantayla geri döndü. Bağdaş kurarak yere oturdu ve Mumpo’nun saçlarını örmeye başladı. Örerken onlarla neredeyse arkadaş oldu. Adı Salimba’ydı ve normalde hayvanlarla ilgileniyordu. Onlara, içinde yaşadıkları hareketli dev kent Ombaraka’nın binden fazla inek, bir keçi sürüsü ve uzun boynuzlu bir koyun sürüsünü barındırdığını söyledi. Kestrel muhafızın dostane yaklaşımından faydalanarak daha önemli konularda sorular sordu. Mesela, Chakalar kimdi?

Salimba bu soruyu bir kandırmaca olarak algıladı.

“Beni bu şekilde kandıramazsın. İşte çok güzel koyu bir mor. Saçlarının yıkanmaya ihtiyacı olduğunun farkında mısın?”

“Evet biliyorum,” dedi Mumpo.

“Chakalar Barakaların düşmanları mı?” diye üsteledi Kestrel.

“Bana bunu nasıl sorabilirsin? Düşman mı? Siz Chakalar yüzyıllardır bizi acımasızca öldürüyorsunuz! Hilal Katliamı’nı ya da Dördüncü

Raka'nın öldürülüşünü unuttuğumuzu mu sanıyorsun? Asla! Son Chaka pisliği de ölene kadar hiçbir Baraka rahat etmeyecek!"

Salimba o kadar heyecanlanmıştı ki eli kaydı ve örgü yanlış oldu. Söylenerek örgüyü çözüp baştan başladı.

Kestrel aynı soruyu bu kez daha politik bir şekilde sordu.

"Sonunda Baraka mı kazanacak?"

"Elbette," dedi Salimba. On altı yaşından büyük tüm Baraka erkeklerinin orduya alındığını ve her gün askeri eğitimden geçirildiğini anlattı. Başıyla dışarıyı, az evvel askerlerin eğitimlerini tamamladıkları avluyu işaret etti. Hepsinin başka işleri vardı, denizci, marangoz, yemek toplayıcıydılar ancak hepsinin başlıca görevi Ombaraka'yı savunmaktı. Savaş boruları öttüğünde herkes işini bırakır ve görevli olduğu yere giderdi. Hepsi de büyük bir istekle görevinin başına geçiyordu çünkü gerçek bir Baraka hayatta her şeyden çok Omchaka'nın yok edildiğini görmeyi arzulardı ve Morah'ın izniyle o gün de gelecekti.

Mumpo'nun saçının örülmesi bir saatten fazla zaman aldı ama bittiğinde muhteşem görünüyordu. Kendisi hâlâ pis görünüyordu ama kaşlarından yukarısı göz kamaştırıcıydı. Saçı çamurdan dolayı öyle sertleşmişti ki örgüleri diken diken duruyordu. Salimba bunun alışılagelmiş bir şey olmadığını ama bir canlılık getirdiğini söyledi, Mumpo'ya bakışından, çıkardığı işten gurur duyduğu anlaşılıyordu.

Hapishane hücresinde ayna yoktu ve Mumpo yeni saçlarını görmek için sabırsızlanıyordu.

"Nasıl görünüyor? Beğendin mi Kess? Beğendin mi?"

Kestrel gerçekten ne diyeceğini bilemiyordu. Büyüleyiciydi. Gökkuşağı renklerinde bir kirpiye benziyordu.

"Çok farklı görünüyorsun," dedi.

"Bu iyi bir şey mi?"

"Sadece farklı."

Salimba tepsinin altının parlak olduğunu hatırladı. Mumpo'nun bulanık bir şekilde de olsa yeni saçlarını görebilmesi için tepsiyi kaldırdı. Mumpo kendisine bakarak mutlulukla iç geçirdi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bu işi becereceğinden emindim."

Dışarıdan gelen ayak sesleri muhafız ve tutsakları hayal dünyasından çıkardı. Kapı gürültüyle vuruldu. Salimba çabucak ciddi bir ifade takınarak kapıyı açtı.

"Tutsaklar, ayağa kalkın!" diye bağırdı.

Çocuklar ayağa kalktılar.

Uzun, gri, örgülü saçlı ve uzun, gri, örgülü sakallı yaşlıca bir Baraka içeri girdi. Arkasında pür dikkat kesilmiş, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş bir düzine asker duruyordu. Gri saçlı adam şaşkınlıkla Mumpo'ya baktı ancak rengârenk saçları hakkında bir yorum yapmamayı tercih etti.

"Ben, Barakaların Savaşçı Lordu, Ombaraka'nın Hükümdarı, Rüzgâr Savaşçılarının Başkumandanı ve Düzlüklerin Kralı Dokuzuncu Raka'nın danışmanı Kemba'yım," diye bildirdi. "Muhafız, bizi yalnız bırak!"

"Derhal Danışman."

Salimba çekilerek kapıyı arkasından kapattı. Kemba pencereye giderek dışarıya baktı, renkli boncuklardan yapılma kemeriyle oynuyordu. Sonra iç geçirerek çocuklara döndü.

"Burada bulunmanız son derece uygunsuz," dedi. "Ama sanırım asılmanız gerekiyor."

"Biz Chaka değiliz," dedi Kestrel.

"Elbette Chaka'sınız. Eğer Baraka değilseniz Chaka'sınız. Biz de tüm Chakalarla ölene kadar savaştayız."

"Biz Aramanth'dan geliyoruz."

"Saçmalık! Gülünç olmayın. Siz Chaka'sınız ve asılmanız gerekiyor."

"Bizi asamazsınız!" diye bağırdı Kestrel.

"Maalesef çok haklısın," dedi danışman, daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. "Anlaşmadan dolayı sizi asamayız. Ama diğer yandan yaşamanıza da izin veremeyiz. Ah Tanrım!" Kızgınlıkla uzun uzun iç çekti. "Bu gerçekten son derece uygunsuz. Yine de bir şeyler bulacağım. Her zaman bulmuşumdur."

Dışarıda bekleyen askerleri çağırmak için ellerini çırptı.

"Kapı!"

Son anda aklına gelmiş gibi çocuklara dönerek,

"Sizi Raka'nın önüne çıkarmak zorundayım. Bu tamamen formalite ancak tüm ölüm emirleri Raka tarafından onaylanmak zorunda."

Kapı açıldı.

"Koruma oluşturun!" diye emretti Kemba. "Tutuklular derhal mahkemeye çıkarılacaklar."

Çocuklar yol boyunca korunarak Ombaraka denen bu dev yapının alt güvertesinden geçirilip merkezi bir asansör boşluğuna götürüldüler.

Buradaki asansör kafesi, aşağı indirildiklerinden çok daha büyüktü ve onlara eşlik eden grubun tamamını kolaylıkla içine aldı. Merdiven ve geçitlerin yanından gıcırtıyla geçerek yukarıya, mahkemenin bulunduğu güverteye çıktılar. Asansörden indikten sonra geniş bir caddeden geçerek sütunlu büyük avlulardan birine geldiler. Yol boyunca oradan geçenler durup onları izleyerek nefretle söylendiler ama Mumpo'yu gördüklerinde solukları kesiliyordu. Kestrel, muhafızlarının alçak sesle Mumpo'nun örgüleri hakkında tartıştıklarını duyabiliyordu.

"Çok cart," dedi biri.

"Bütün o turuncular! Görgüsüzlük."

"Örgülerini nasıl öyle dik tutabildiğini merak ediyorum," dedi bir diğeri. "Benimkiler de öyle olsun istediğimden değil tabii."

Seslerin yankılandığı açık alandan geçerek uçtaki kapılara vardılar. Yaklaştıklarında kapılar açıldı. Burası ortasında yüzeyi dev bir harita olan büyük bir masanın bulunduğu uzun bir odaydı. Masanın etrafında birkaç önemli görünüşlü, çatık kaşlı adam duruyordu; aralarında, çocukların parçalanmış kara gemisinden çıktıklarına şahit olan kumandan ve silahlı kuvvetlerin başı, kırmızı yüzü derin çizgilerle dolu bir adam olan Tanaka da vardı. Mumpo'nun yeni örgülerini görünce o da şaşkınlıkla bakakaldı.

"Ben size ne dedim?" diye bağırdı. "Şimdi de içlerinden biri Baraka kılığına bürünmüş!"

Masanın etrafındaki en ufak tefek adam öne doğru çıkarak büyük bir düşmanlıkla çocuklara baktı. Baraka'ların Savaşçı Lordu, Ombaraka'nın Hükümdarı, Rüzgâr Savaşçıları'nın Başkumandanı ve Düzlüklerin Kralı Dokuzuncu Raka maalesef kısa boyluydu. Endamındaki eksikliği tahmin edilebilecek en vahşi tavırla kapatıyordu. Ombaraka'da örgüleri kafasını her oynattığında parıldayan küçük çelik tellerle bağlanmış olan tek Baraka oydu. Cübbesinin üzeri çaprazlama takılmış kemer ve kayışlarla doluydu, bunların da içlerine boy boy bıçak ve kılıçlar takılıydı. Bodurluğunun verdiği bir saldırganlıkla sanki tüm dünya ona karşıymış gibi hareket ediyordu, sesi havlar gibiydi.

"Chaka casusları!"

"Hayır efendim..."

"Raka'ya karşı mı geliyorsun?!"

Öfkesi öyle şiddetliydi ki Kestrel bir kelime daha etmedi.

"Kumandan!"

"Evet lordum." Tanaka öne çıktı.

“Bir savaş korvetini işe yaramaz hale getirdikleri doğru mu?”

“Evet lordum.”

“Chakalar bunu ödeyecekler!” Dişlerini gıcırdatarak tepindi. “Omchaka yakınlarda mı?”

“Hayır lordum.” Bu cevap harita masasında oturan bir diğerinden gelmişti. Çabucak bir hesap yaptı. “En fazla bir günlük uzaklıktalar lordum.”

“Yön değiştiriyoruz!” diye bağırdı Raka. “Beni tahrik ettiler. Bunun tek suçlusu kendileridir.”

“Savaşmaya mı karar verdiniz lordum?” diye sordu Kemba sessizce.

“Evet Danışman! Bana saldırırlarsa bunun on misliyle karşılık vereceğimi öğrenmeliler!”

“Elbette lordum.”

Yeni emirler uygulanmaya başlamıştı, tahtaların gıcırdama ve sarsılmasından çocuklar bile Ombaraka’nın yön değiştirdiğini anlayabiliyorlardı.

“Kumandan! Şafağa saldırı filosunu hazır edin!”

“Derhal efendim!”

“Chaka casusları ne olacak lordum?”

“Tabii ki asılacaklar.”

“Bu akıllıca olur mu dersiniz?”

Kemba’nın sesi düşünceli çıkmıştı.

“Akıllıca mı? Akıllıca mı?” diye çığlık attı küçük savaş lordu. “Sen neden söz ediyorsun? Tabii ki akıllıca! Casuslara başka ne yapılabilir?”

Kemba yaklaşıp efendisinin kulağına fısıldadı.

“Onları sorguya çekip Chaka donanmasının sırlarını öğrenebiliriz.”

“Ve sonra asarız öyle mi?”

“Kesinlikle lordum.”

Küçük savaş lordu kafasını salladı ve düşünceli bir şekilde odayı adımlamaya başladı. Herkes hareketsiz ve sessiz bir şekilde duruyordu.

Sonra birden durdu ve çınlayan bir ses tonuyla kararını bildirdi.

“Casuslar önce sorguya çekilecek sonra da asılacaklar.”

Kemba bir kez daha kulağına eğilerek fısıldadı.

“Onlara eğer işbirliği yaparlarsa asılmayacaklarını söylemelisiniz lordum yoksa bize hiçbir şey söylemeyeceklerdir.”

“Sonra asacak mıyız?”

“Kesinlikle lordum.”

Raka kafasını salladı ve yeniden çınlayan sesiyle,

“Casuslar eğer işbirliği yaparlarsa asılmayacaklar,” dedi.

Tanaka öfke dolu bir şaşkınlıkla boğulur gibi bir ses çıkardı.

“Asılmayacaklar mı lordum?”

“Bu bir istihbarat meselesi Kumandan,” dedi Raka sinirli bir şekilde. “Sen anlamazsın.”

“Danışmanın görevini yapmaktan kaçındığını anlıyorum,” dedi Tanaka gururlu bir sesle.

Raka bunu duymazdan gelmeyi tercih etti.

“Onları götürün Danışman,” dedi elleriyle çekilmelerini işaret ederek. “Onları sorguya çek.” Harita masasına doğru gitti. “Kumandan, sizinle ikimizin hazırlanacak bir savaş planı var.”

Çocuklar hücrelerine geri götürüldüler. Oraya vardıklarında muhafızlar çekildi ve Kemba’yla yalnız kaldılar.

“Bize biraz zaman kazandırdım,” dedi. “İçinde bulunduğumuz ikilemden çıkmak için biraz zamana ihtiyacım var. Değerli vaktimi size Chaka savaş filosunun sırlarını sormakla harcamayacağım.”

“Chaka savaş donanmasının sırlarını bilmiyoruz.”

“Bunun gerçekten bir önemi yok. Sorun şu, anlaşmayı bozmadan sizi asamayız. Ama aynı zamanda yaşamanıza izin verip atalarımızın ve tüm Ombaraka’nın şerefine leke sürülmesine de izin veremeyiz. Kanımızın son damlasına kadar Chakalarla savaşmaya yeminliyiz. Bu şimdiye kadar bir sorun olmamıştı çünkü bugüne değin bir Chaka tutsağımız olmamıştı ve inanın bana bunun hiç olmamasını dilerdim.”

Anlatmaya başladı. Öyle görünüyordu ki bir süre önce Barakalarla Chakalar arasında süregiden ezeli savaşlarda kan dökülmesine bir son vermek için iki savaşçı halk arasında bir anlaşma imzalanmıştı. Bu anlaşmaya göre o andan itibaren, ilk önce Baraka kanı dökülmediği sürece Baraka savaşçıları Chaka kanı dökmeyecekler, aynı şekilde Chakalar da Baraka kanı dökmeyeceklerdi.

“Böylece savaş sona mı erdi?”

“Hiç de değil,” dedi Kemba. “Bu düşünülemez bir şey. Savaş hiçbir zaman sona eremez. Ombaraka’nın varlığı savaşa dayanıyor. Saldırılardan korunmak için hareket eden bir adada yaşıyoruz. Biz savaşçı bir halkız, toplumumuzdaki tüm mevkiler askeri ve en önemlisi liderimiz Raka bir

savaş lordu. Hayır, savaş devam ediyor. Sona eren şey ölümler. Bir nesildir hiçbir Baraka ya da Chaka savaşta ölmedi.”

“Kimse ölmeden nasıl savaşıyorsunuz?”

“Makinelerle.”

Kemba pencereden dışarıyı işaret etti. İdman sahasının bitiminde kara gemilerinin direkleri görülebiliyordu.

“Savaş filomuz onların savaş filosuna saldırıyor. Bazen biz galip geliyoruz bazen de onlar. Ama her iki taraftan da kimse tehlikeye atılmıyor. Korvetler, destroyerler ve kruvazörler kendi başlarına savaşıyorlar.”

“Yani bu bir oyun.”

“Hayır, hayır. Bu bir savaş ve biz tutkuyla savaşıyoruz. Yabancılara bunu anlatmak kolay değil. Raka, ordusunun bir gün Omchaka’yı yok edeceğine ve düzlüklerin tek hâkimi olacağına gerçekten inanıyor. Hepimiz buna inanıyoruz; bir bakıma ben bile. Eğer buna inanmayı bırakırsak çok farklı bir yaşam sürmemiz gerekir, o zaman da Baraka olmayız, anlıyor musunuz?”

“Ama öyle bile olsa bizi gerçekten asmanız gerekmiyor değil mi? O kadar acımasız ve kalpsiz değilsiniz.”

“Evet öyleyiz,” dedi danışman dalgınlıkla, aklı çözmesi gereken meseledeydi. “Sizler umurumda bile değilsiniz ama anlaşma benim için önemli. Eğer Chakalar Chaka casuslarını astıklarımızı öğrenirlerse intikam almak zorunda kalırlar ve o zaman yeniden ölümler başlar.”

“Öyleyse bizi asamazsınız.”

“Ama tüm Ombaraka burada olduğunuzu biliyor. Herkes asılmanızı bekliyor. Ne kadar heyecanlandıklarını bilemezsiniz. Hepimiz Chakaları öldürmek üzere yetiştirildik ve şimdi yıllar sonra nihayet elimizde sabotaj yaparken yakalanmış üç Chaka casusu var. Tabii ki asılmanız gerekiyor.”

Yine pencereden dışarıyı izleyerek kendi kendine konuşuyordu.

“Anlaşmanın görüşmelerini ben yaptım. Bu benim için büyük bir zaferdi.”

Uzun, kasvetli bir şekilde iç geçirdi.

“Kaçmamıza yardım edebilirsiniz.”

“Hayır, hayır. Bu hepimiz için büyük bir utanç olur.”

“Bizi asar gibi yapabilirsiniz.”

“Bu ne işe yarar ki? Numara işe yararsa Chakalar anlaşmayı bozduğumuzu söyleyecekler ve ölümler yeniden başlayacak ve eğer işe yaramazsa Ombaraka halkı sizi elleriyle paramparça eder ve muhtemelen

beraberinde beni de. Lütfen daha iyi düşünmeye çalışın ve mantıklı önerilerde bulunun ya da sessiz olun ve düşünmeme izin verin.”

Sessizlik çöktü. Ombaraka ilerledikçe yapıdan gıcırtı ve gurultular geliyordu.

Birkaç dakika sonra danışman elini alnına vurdu.

“Elbette! Ne kadar aptalım! Sorunun cevabı tam karşımda duruyor!”

Bowman ve Kestrel neye baktığını görmek için aceleyle pencereye doğru koştular. Avluda kimsecikler yoktu. Hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu.

“Ne?”

“Savaş filosu! Ceza suça yakışır olmalı!”

Onlara döndü, yaşlı yüzü heyecanla parıldıyordu.

“Bir şey bulacağımdan emindim! Ah ne kadar zekiyim! Şunu bir dinleyin.”

Ertesi gün bir savaş olacaktı. Baraka savaş filosu indirilecek ve Chaka filosu onları karşılayacaktı. Silahlı kara gemileri düzlüğün ortasında müthiş bir hızla çarpışacak ve dönen bıçaklarıyla birbirlerini yok edeceklerdi. Chaka sobatajcıları için daha iyi bir son olabilir miydi? Savaş korvetlerinden birinin içerisinde onları da yollayacaklar, böylece Chaka donanması onların işini bitirecekti!

“Bunun güzelliğini görebiliyor musunuz? Öleceksiniz, bu da bizi memnun edecek ama Chakalar tarafından öldürüleceğiniz için anlaşma bozulmayacak! Mükemmel değil mi?”

Hücrenin içinde volta atmaya, nefes egzersizleri yapan biri gibi kollarını savurmaya başladı.

“Simetrisi, saflığı ve zarafeti tartışılmaz!”

“Bunun sonunda biz ölecek miyiz?”

“Kesinlikle! Tüm Ombaraka izleyebilecek! Evet, bu gerçekten de hayatım boyunca bulduğum en iyi fikirlerden biri!”

Arkasını dönerek kapıya doğru yöneldi, artık çocuklarla ilgilenmiyordu.

“Muhafız! Kapıyı aç! Beni dışarı çıkar!”

“Lütfen,” diye ağladı Kestrel, “bizi...”

“Kes sesini Chaka pisliği!” dedi danışman mümkün olduğunca kibar bir tavırla ve hücreden dışarı çıktı.

16

Rüzgâr Savaşı

Kemba'nın planının Raka tarafından onaylandığı anlaşılıyordu. Salimba hücreye geldiğinde çocuklara Ombaraka halkının başka bir şey konuşmadığını söyledi.

"Daha önce birilerinin gerçekten öldüğü bir savaş hiç görmedik," dedi Salimba gözleri parıldayarak. "En azından hatırladığımız kadarıyla. Sizi izlemek için dışarıya çıkacağımdan emin olabilirsiniz."

"Öldürüleceğimizden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" dedi Kestrel. "Korvet düzlük boyunca hiçbir şeye çarpmadan da gidebilir."

"Yo, hayır bunu kesinleştireceklerdir," dedi Salimba. Tüm Chaka savaş donanması çıkana kadar bekleyecek ve sizi tam ortasına yollayacaklardır. Chaka kruvazörlerinde eski ağır kesicilerden var. Sizi parçalara ayıracağından hiç kuşkum yok."

"Bu umurunda değil mi?" dedi Bowman yaşlı gözlerle.

Salimba ona baktı, sonra beceriksizce bakışlarını kaçırdı.

"Tabii sizin için pek iyi olmayacak," dedi. "Bunun farkındayım. Ama..." Neşeyle onlara döndü, "bizim için muhteşem olacak."

O gittikten sonra ikizler ne yapmaları gerektiği konusunda konuştular.

"Tuhaf bir şey," dedi Bowman, "ama tüm bu asma ve öldürme konuşmalarına rağmen onların gerçekte oldukça nazik insanlar olduklarını hissediyorum."

"Hey-yooo!" dedi Mumpo.

"Mumpo?"

"Evet Kess?"

"Neler olduğunun farkında mısın?"

"Sen benim arkadaşımsın ve ben seni seviyorum."

Gözleri biraz tuhaf görünüyordu ama Kestrel üsteledi.

"Yarın sabah bizi o kara gemilerinden birine koyacaklar ve bir sürü gemi tarafından saldırıya uğrayacağız."

“Bu çok iyi Kess.”

“Hayır, iyi değil. Bizi parçalara bölecek döner bıçakları var.”

“Büyük parçalara mı, küçük parçalara mı?” Kıkırdamaya başladı. “Yoksa mini minnacık parçalara mı?”

Kestrel ona daha yakından baktı.

“Mumpo! Bana dişlerini göster!”

Mumpo dişlerini gösterdi. Sarıydılar.

“Tixa yaprakları çiğniyorsun değil mi?”

“Çok mutluyum Kess.”

“Nerede o? Göster.”

Elini cebine soktu ve bir demet tixa yaprağı çıkarıp gösterdi.

“Sen işe yaramaz birisin Mumpo.”

“Evet Kess, biliyorum. Ama seni gerçekten seviyorum.”

“Kes sesini lütfen.”

Bowman gri-yeşil renkteki tixa yapraklarına bakıyordu.

“Belki başarabiliriz.”

“Neyi başarabiliriz?”

“Kara gemisine sığındığımızda tüm parçalarının nasıl bir araya geldiğine bakmıştım. Sanırım anlamayı başardım. Eğer Mumpo çamur dalışı yaptığı zamanki gibi direğin tepesine çıkarsa sanırım başarabiliriz.”

Ertesi sabah şafağın ilk ışıkları doğuda gökyüzünde belirdiğinde Ombaraka’nın gözetleme kulelerinin tepesindeki gözcüler kaptanların beklediği işareti verdiler: Omchaka göründü! Aynadaki yansıması kadar Ombaraka’ya benzeyen ikinci bir dev gemi düzlükte onlara doğru yavaşça ilerliyordu; yelkenleri ve direkleri, güverteleri ve kuleleri, pembe ve altın rengi gökyüzünde salına salına ilerliyordu. Güneybatıdan kuvvetli bir rüzgâr esiyordu ve iki hareketli kent güneş tepede yükselmeden önce birbirlerinin menziline girebilmek için tiramola ederek gidiyordu.

Raka kumanda güvertesindeki yerini almıştı. Aşağıda saldırı donanmasını taşıyan vinç ve kızaklar harekât için hazırlanıyordu ve Ombaraka’nın her yanında insanlar savaşa hazırlanıyordu. Rüzgâr ustaları dış galerilerdeki yerlerini alarak aletlerini havaya kaldırmışlardı; verdikleri raporlar kumanda odasında değerlendirilerek rüzgârın yönü ve kuvveti hakkında tahminlerde bulunuluyordu. Savaşta iki önemli etmen vardı: rüzgârın yönü ve saldırı zamanı. Savaş donanması ne kadar geç bırakılırsa bu, hedeflerine o kadar yakın oldukları anlamına geliyordu, dolayısıyla da

hedefi bulma olasılığı yükseliyordu. Fakat eğer donanma çok geç bırakılırsa gemilerin düşmandan önce saldırı hızına ulaşamama riski de vardı.

Tüm bu süre zarfında iki ana gemi, Ombaraka ve Omchaka, rüzgârı karşılarına alacakları avantajlı bir nokta arayışı içinde ağır ağır ilerliyordu. Her zaman olduğu gibi kaçınılmaz bir şekilde ikisi de rüzgârı yan taraftan alarak avantajsız duruma düşmüşlerdi. Her iki savaş gemisi de tam da bu nedenden dolayı yan rüzgârlara uygun olarak inşa edildiğinden bu çok önemli bir sorun teşkil etmiyordu.

Güneş düzlüklere göz kamaştırıcı ışınlarını yayarak tepede yükselirken Raka, savaş borularının çalınması emrini verdi. İlk boru ana gözlem kulesinin tepesinden çalındı ve Ombaraka'nın her yanındaki gözcüler devamını getirdi. Boru sesleri birbiri ardından güverteden güverteye yankılanıyordu.

Çocuklar hücrelerinden sesi duydular ve ne anlama geldiğini anladılar. Kısa süre sonra dışarıda koşan ayak sesleri duyuldu ve kapı hızla açıldı. Bir grup silahlı adam onları yakalayıp dışarıdaki koridora sürükledi. Tek kelime bile etmeden, yaka paça avluya, oradan da gemilerin bulunduğu güverteye götürüldüler. Baraka savaş donanması her iki yönde göz alabildiğine uzanıyordu: Ana geminin yüksek yanlarından çıkan kızaklara asılı yüzlerce yelkenli vardı. İnsanlar gemilerin üzerine çıkmış pervane benzeri bıçakları düzeltiyor, ağları asıyor, kayış ve makaraları kontrol ediyor ve yelkenleri ayarlıyorlardı. Donanmadaki her geminin bir idareci grubu vardı ve bu onlar için bir dönüm noktasıydı. Sevgiyle inşa ettikleri ve şimdi büyük bir dikkatle savaşa hazırladıkları gemi kısa süre sonra bir daha dönmemek üzere gönderilecekti. Beraberinde zafer umutlarını taşıyordu ve eğer şansları varsa düşmana ya da doğa güçlerine yenik düşmeden önce bir Chaka gemisini devirecekti.

Çocuklar savaş kruvazörlerinin arasından geçirilerek korvet denen hafif gemilerden ilkinin önünde durduruldular. Baraka askerleri her yerdeydi ve çocukları görünce yere tükürerek onur kırıcı sözler sarf ediyorlardı. "Chaka pislikleri! Rüzgâr beyninizi dağıtırken sizi izliyor olacağım!"

Her kızağın başında ellerinde savaş gemisini yana çekmek için kullandıkları uzun kıvrık sopalar taşıyan adamlar duruyordu. Çocukların bindirilmesi için, bu sopalardan üçüyle baştaki korveti güverteye yaklaştırmışlardı. Korvet harekete geçene kadar hareketsiz duracak olan gümüş rengi saldırı bıçakları güneşin altında parıldıyordu.

Danışman Kemba da Chaka casuslarının sonunu izlemek üzere gelmişti. Dostane bir havayla çocukları selamladıktan sonra muhafızlara emir verdi.

“Chaka casuslarını direklere bağlayın.”

“Lütfen efendim,” dedi Kestrel. “Herkes izleyecek dememiş miydiniz?”

“Dediysem ne olmuş?”

“Şey, eğer bizi bağlarsanız her şey çok çabuk olup bitecek.”

“Ne öneriyorsun?”

“Korvetin içinde koşarsak daha eğlenceli bir görüntü olacağını düşünüyorum.”

Kemba hafif bir şaşkınlıkla bu öneriyi düşündü.

“Ama aşağı atlayabilirsiniz,” dedi.

“İpleri uzun tutabilirsiniz,” dedi Kestrel. “Bize savaşmak için bir şey de verebilirsiniz. O zaman sizin için gerçek bir gösteri sergileyebiliriz.”

“Hayır, hayır,” dedi Kemba. “Kılıç olmaz. Chaka casuslarına kılıç veremeyiz.”

“Peki ya şu sopalardan birine ne dersiniz?” dedi Bowman korveti güverteye bağlayan kıvrık sopayı göstererek.

“Onu ne yapacaksınız?”

“Belki Chaka donanmasını uzaklaştırabiliriz.”

“Chaka donanmasını uzaklaştırmak mı? Sopayla mı?”

Yaşlı danışman buna gülümsedi ve etrafındaki adamlar yüksek sesle güldüler. Savaş kruvazörlerinin birbirlerine nasıl bir hızda saldırdıklarını biliyorlardı.

“Pekâlâ,” dedi Kemba. “Onlara bir sopa verin. Chaka kruvazörlerini nasıl uzaklaştırdıklarını göreceğiz.”

Çocuklar alaylı gülüşler arasında korvete bindirilip uzun birer iple ortadaki direğe bağlandılar. İpler ince olmalarına rağmen oldukça sağlamdılar ve düğümleri sıkıydı. Arkalarından gemiye kıvrık sopalardan birini attılar ve bir kahkaha daha duyuldu. Sopa geminin içine düştü, Bowman sopayı düştüğü yerde bıraktı. Kestrel Mumpo’ya bir şeyler mırıldandı. Mumpo başını salladı, sırıttı ve sopayı yerden aldı.

Ombaraka’nın batı yanı boyunca donanma savaş emrini büyük bir heyecanla bekliyordu. Çocuklar korvetin içerisinde durdukları yerde sallanırken önlerinde on dört büyük savaş kruvazörü ve arkalarında dokuz korvet sayabiliyorlardı. Çok uzaktan Omchaka’nın dev silueti görünüyordu ve Chaka savaş borularının sesini uzaktan da olsa duyabiliyorlardı.

İki dev ana gemi gittikçe şiddetlenen rüzgârda durmadan ilerleyerek aralarındaki mesafeyi kapatıyorlardı. Savaş donanmasının yelkenleri açılmamıştı ama denizciler hazırda bekliyordu. Kestrel dönüp yukarıya baktı, güverte ve galerilerde yüzlerce kadın, erkek ve çocuk tüm boşlukları doldurmuş, sessizce düzlükleri izliyordu. Onların da üzerinde, gözlem kulelerindeki gözcüler Chaka savaş donanması indirilmeye başlar başlamaz bağırmaya hazır bir şekilde teleskoplarını Omchaka'nın kızaklarına odaklamışlardı.

Gittikçe yaklaşan düşmanın beklendiği bu zaman Mumpo hariç herkes için çok gergin geçiyordu. Mumpo uzun kıvrık sopayı kafasının üzerinde döndürerek kendi kendine gülüyordu. Baraka halkının kendisinden nefret ettiğinin farkında değilmiş gibiydi, yumruklarını sallayarak savaşta nasıl öleceğini anlatan işaretler yapanlara neşeyle el sallayarak gülmeye devam ediyordu. Buna karşın Bowman ve Kestrel sessiz durarak üzerlerine mümkün olduğunca az dikkat çekmeye çalışıyorlardı. Yelkenin mekanizmasını ve görevleri gemiyi rotasına oturtmak olan mürettebatın hareketlerini izliyorlardı.

Sonunda uzaktan bir çığlık duyuldu, bunu daha yakından gelen başka çığlıklar izledi.

"Saldırıya hazır olun!"

Güvertedeki tüm takımlar dikkat kesilerek emirleri yerine getirmeye hazır vaziyette beklediler. İleride, bir mil kadar uzakta Omchaka'nın atış güvertesindeki hareketi görebiliyorlardı. Chakaların uzaktan da olsa bir şelalenin gürüldemesini andıran savaş çığlığı duyuldu.

"Cha-cha-chaka! Cha-cha-chaka!"

Aynı anda Chaka savaş kruvazörlerinin yelkenleri açıldı ve öndeki kruvazör yere indirildi; yelkenleri rüzgârda dalgalanıyordu. Ombaraka'daki tüm gözler Chaka gemisinin indirilişini ve bıçaklarının dönüşünü, hızlanıp saldırıya geçişini izledi.

"Gemiyi indir!"

Atış güvertesi yeni emirle bir anda harekete geçti. Öndeki savaş kruvazörünün başında duran takım daha önce yüzlerce kez yaptıkları gibi yelkenleri açıp bıçakları serbest bıraktılar; son rüzgâr yönü kontrolü yapıldı, düşmanın rotasına kilitlenildi. Gözcü kafasını eğerek onayladı ve takımın lideri son emri verdi.

"İndir!"

Tutucu kıskaçlar açıldı. Sert rüzgâr ağır gemiyi güverteden dışarı doğru çekti ve gemi yüksek tekerleklerinin üzerinde kaydı. Yelkenler rüzgârla doldukça dev bıçaklar dönmeye başladı. Ana geminin güvertesinden dışarı çıktı ve karşıdan esen rüzgâr yelkenleri şişirdi, direğin tepesindeki borudan rüzgârın iniltisi duyuluyordu; savaş kruvazörü öldürücü bir saldırıya geçti. Tüm güverte ve galerilerden Baraka'ların savaş çığlıkları duyuluyordu.

"Raka ka ka ka! Raka ka ka ka!"

İkinci ve üçüncü Chaka kruvazörleri indirildi. Tüm gözler öndeki geminin üzerindeyken atış güvertesinde peş peşe emirler yağıyor ve kruvazörler birbiri ardından karaya indiriliyordu. İki dev ana gemi birbirine yaklaşmaya devam ediyordu.

Gözcüler işlerini iyi yapmışlardı. İlk iki kruvazörün bıçakları birbirine kenetlenerek çarpıştı ve aynı anda parçalandı. İzleyenlerden sevinç çığlıkları yükseliyordu, düzlüğün diğer yanında Omchaka'nın güvertelerinden de benzer sevinç çığlıkları duyuldu. Çarpışma çok uzakta gerçekleştiğinden hangi geminin daha fazla hasar aldığını anlamak güçtü. Çığlıklar savaşın ilk darbesineydi.

Çarpışma son hızla devam ediyordu. Her iki tarafın da gözcüleri ve rüzgâr ustaları işlerinde uzmandı ve savaş kruvazörleri içlerinde canlı dümenciler varmışçasına hedeflerini buluyorlardı. Kısa süre sonra dev ana gemilerin arasındaki arazi, parçalanmış savaş kruvazörü mezarlığına dönüşmüştü, gemilerin yelkenleri boş yere teknelere çarpıp duruyordu.

Chaka kumandanları baskıyı artırdıkça karaya indirilen gemilerin sayısı da artıyordu. Amaçlarının, sayı üstünlüğüyle Baraka donanmasına akın ederek Ombaraka'yı savaşın en son ve en can alıcı safhasında, iki hareketli kent birbirine, saldırı filoları ana gemilere hasar verecek kadar yaklaştıklarında savunmasız bırakmak olduğu anlaşılıyordu. Savaşın tüm stratejisi şimdi yalnızca donanmadaki en son, en hızlı ve manevra kabiliyeti en yüksek gemiler olan korvetlerin daha ne kadar bekletileceğine bağlıydı.

Savaş çığlıkları her iki taraftan da hiç eksik olmuyor; sesleri, birbirlerine ya da gemi enkazlarına çarparak havaya daha da fazla enkaz parçaları savuran kruvazörlerin parçalanma seslerine karışıyordu. Chaka donanması şimdilik çok büyük ve her yerdeymiş gibi görünse de hangi tarafın önde olduğunu anlamak imkânsızdı.

Emirler yağmaya devam ediyordu.

"İndirin! İndirin! İndirin!"

Atış yöneticileri büyük darbeyi geciktirmek için gemileri birbiri ardından karaya indiriyorlardı. Kumanda güvertesinde Raka kargaşa ve bağırışların ortasında gözlem penceresinden etrafı kolaçan ediyordu.

“Rüzgâr iki derece batıya dönüyor!”

“Chaka otuz birinci gemiyi indirdi!”

“Vur! Tam yol ileri!”

“Aranın kapanmasına bin iki yüz metre!”

“Chaka otuz ikinci gemiyi indirdi! Otuz üç!”

“Daha kaç tane var?” dedi Raka.

“İkinci filo da gitti! Korvetler bekliyor!”

Silahlı kuvvetler komutanı Tanaka aceleyle savaş lordunun yanına gitti.

“Korvetleri indirelim mi lordum?”

“Hayır! Onların istediği de bu!”

“Chaka otuz dördüncü gemiyi indirdi! Otuz beş! Otuz altı!”

“Aranın kapanmasına bin metre!”

“Korvetleri indirmeliyiz lordum! Korvetler olmadan onları durduramayız.”

“Tüm Chakalara lanet olsun!” diye patladı Raka. “Ellerinde daha kaç gemi var?”

“Chaka otuz yedinci gemiyi indirdi!”

“Korvetleri indirmek zorundayız!”

“Stratejimize onların karar vermesine izin veriyoruz,” dedi Raka. “Onların da istediği bu.”

“Chaka kruvazörü savunmamızı aştı! Chaka kruvazörü savunmamızı aştı!”

Bu haber kumanda güvertesindekileri dehşete düşürdü. Hepsinin korktuğu şey buydu: Baraka savaş donanmasının savunma duvarını aşarak Ombaraka’nın üzerine gelecek ilk gemi.

“Çarpışma noktasını hesaplayın!” diye bağırdı Tanaka. “Tehlike alarmını çalın!” Savaş lorduna dönerek aceleyle, “Lordum... korvetler!” dedi.

“Pekâlâ,” dedi Raka kederli bir şekilde. “Korvetleri gönderin.”

Atış güvertelerinde takımlar yeni ve keskin bir nota üfleyen boruların sesini duydular: tehlike alarmı. Galerilerde durumun farkına varıldıkça savaş çığlıkları sustu: Chaka donanması savunmayı aşmıştı. Fakat nasıl ve neden olduğunu düşünecek vakit yoktu zira boru sesinin hemen ardından harekât sinyalleri geldi, sonunda korvetler indiriliyordu.

“Haydi! Haydi! Haydi!”

Çocuklar öndeki korvette olmalarına rağmen karaya ilk indirilenlerin kendileri olmayacağını anladılar. Arkalarında, ince fakat ölümcül gemiler birbiri ardından aşağı indirilerek ok hızıyla yaklaşan Chaka kruvazörlerine doğru yöneliyordu. Onlar karaya indirildiği sırada savunmayı aşan Chaka kruvazörü inanılmaz bir hızla üzerlerine doğru geliyordu. İlk korvete çarptı ve hafif gemi havaya fırlayarak bir çekiç gibi Ombaraka’nın en alt güvertesine indi. Kruvazörün parçaları Ombaraka’nın üst güvertelerine sıçrarken Omchaka’dan müthiş bir tezahürat yükseldi ve insanlar korunmak için kafalarını eğdiler.

Atış güvertesindeki mürettebat geri çekilmedi. Chaka kruvazörlerini durdurmak için korvetler birbiri ardından gönderiliyordu.

“Haydi! Haydi! Haydi!”

Çocuklar göz ardı edilen tek korvette bekliyor, Bowman ve Kestrel sessiz ve dikkatli bir şekilde, Mumpo ise kıvrık sopasını sallayarak ve heyecanla bağırarak savaşı izliyordu.

“Parçala! Parçala! Bravo bravo! İşte geliyorlar! Çat-Pat-Küt! He-hey!”

Bir dizi yeni emir duyuldu ve Ombaraka’daki tüm denizciler yelkenleri indirmeye koyuldu. Dev hareketli kent yavaş yavaş durdu. Raka son savunmalarını yapacakları yeri seçmişti. Burada durup sonuna kadar savaşacaklardı.

Birkaç uzun süren dakika boyunca Omchaka üzerlerine doğru gelmeyi sürdürdü. Savaşın son safhasında yakından savaşmaya mı karar vermişlerdi? Omchaka da yelkenlerini indirdi ve iki dev, donanmalarının son ve en kritik çarpışmasını izlemek üzere birbirlerinden beş yüz metre uzaklıkta durdular.

Kumanda güvertesinde Raka üzüntüden çıldırmak üzereydi.

“Ellerinde daha gemi var mı? Daha fazla gemileri olup olmadığını bilmek istiyorum!”

“Hayır lordum.”

“Ellerindeki son kozları da kullandılar mı? Buna inanamıyorum.”

“Vur ve öldür! Vur ve öldür!”

“Rüzgâr üç derece güneybatı yönüne dönüyor!”

“Üç korvetimiz kaldı lordum! Devam edelim mi?”

“*Onların elinde kaldı mı?*”

“Tüm Chaka kızakları boşaldı lordum.”

“Öyleyse devam edin! Haydi!”

Kollarını geriye attı ve gözleri bir kez daha parladı.

“Son hamlelerini oynamakta erken davrandılar! Şimdi kimin savunması deliniyormuş göreceğiz!”

Her iki tarafta da tezahüratlar son raddesine varmıştı, birbirini görebilecek kadar yakın olan iki düşman kabile birbirlerinin seslerini bastırmaya çalışıyordu.

“Cha-cha-chaka! Cha-cha-chaka!”

“Raka ka! ka! ka! Raka ka! ka! ka!”

İki savaş donanması çarpışarak birbirine karışıyor, izleyiciler her çarpışmada çılgınca bağırıyordu. Her iki taraftan da savunmayı delen olmamıştı ve son Chaka gemisi de indirildiğinde kalan Baraka korvetlerini indirme emri verildi.

Çocukların içinde bulunduğu gemi sıradaki üçüncü ve son gemiydi. Kemba onların yok edilmesinin savaşın büyük sonu olmasını planlıyordu. Sonunda yelkenler açılıp geminin direği rüzgârda gerildiğinde çocuklar sakindi. Yere indirilirlerken üzerlerindeki makaralar gıcırdıyordu. Gözcüler rotasını belirlediler ve ana yelken açıldı. Kemba tüm sevimliliğiyle son bir kez el salladı.

“Bugüne kadar bulduğum en iyi fikir,” diye seslendi. “Bize iyi bir gösteri sergileyin.”

“İndir!” emri verildi. Mengeneler açıldı ve korvet çocukların üçünü de yere düşüren bir sıçrayışla harekete geçerek boşluğa fırladı. İki yandaki bıçaklar dönmeye başladı ve direğin tepesindeki boru keskin bir sesle ortalığı inletti.

Ombaraka güvertelerindeki kalabalık son kalan korvetleri zafer çığlıklarıyla selamladı. Son gemilerin savunmayı deleceğine inanıyorlardı. Sonuncu korvetteki çocukları görünce çığlıkları nefrete dönüştü.

“Chaka pisliklerine ölüm! Chaka casuslarına ölüm!”

Birdenbire sözleri dudaklarında donakaldı. Omchaka’nın yanından dev kapılar açıldı ve yepyeni bir savaş donanmasını taşıyan kızaklar gözler önüne serildi.

Raka, kumanda güvertesinden umutsuzluk içinde olanları izliyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Son gemilerini de indirmişti, yola koyulmuşlardı ve geri çağrılmaları imkânsızdı. Ombaraka düşmanın eline düşmüştü.

“Kaç tane?” diye sordu. Öne çıkan kızakları kendisi de görebiliyordu. Sekiz savaş kruvazörü. Beş yüz metreden maksimum hıza ulaşmaları

mümkün olmasa da korkunç bir hasara yol açacaklardı. Chaka kumandanları güvende olduklarından gemileri indirmek için bol vakitleri vardı ve Raka'nın oturup saldırıyı beklemekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Ombaraka büyük hasar alacaktı, bu bir faciaydı.

Tüm halk olacakların farkındaydı. Güverte ve galerilere müthiş bir sessizlik çöktü, korvetlerinin son Chaka kruvazörleriyle çarpışmasını izliyorlardı. Kimseden ses çıkmıyor, yalnızca Omchaka'dan gelen vahşi savaş çığlıkları duyuluyordu.

"Cha-cha-chaka! Cha-cha-chaka!"

Birden tuhaf bir şey olmaya başladı. Chaka casuslarını taşıyan üçüncü korvet dönüşe geçiyordu. Şaşkınlık içerisinde kaçışını izlediler. Çocuklardan ikisi yelkenleri idare ediyordu, biri ana yelkenin diğeri de flok yelkeninin başındaydı. Üçüncüsü ana direğin tepesine tırmanmış elindeki sırığı sallıyordu. Yaptıkları dönüşle gemiyi savaştan uzaklaştırmışlardı, bir kez daha dönerek geminin burnunu tekrar savaş alanına çevirdiler.

Bowman ve Kestrel baş döndürücü bir hızda ilerleyen korvetin içerisinde büyük bir konsantrasyonla yelkenleri kontrol ediyor, geminin hareketlerini hissediyorlardı. İlk dönüşlerinde dört tekerleği de yerde tutmaya çalışmışlardı fakat ikincisinde daha sert bir dönüşle geminin biraz yan yatmasına izin verdiler. Mükemmel işliyordu. Kelimeleri kullanmadan öğrendiklerini paylaşıyorlardı.

Şimdi geç! Yeniden! Dönüşü durdur! İşte böyle!

İkinci uzun dönüşü de tamamladıklarında geminin kontrolünün tamamen ellerinde olduğunu biliyorlardı. Hareketlerinin hızı ve gücü karşısında duydukları heyecanla birbirlerine baktılar.

"İyi misin Mumpo?" diye seslendi Kestrel direğin tepesine dönerek.

Mumpo, "Mutlu, mutlu, mutlu!" diye şarkı söyleyerek yanıt verdi, elindeki kıvrık sopayı kafasının etrafında döndürüyordu. "Haydi balığa gidelim!"

Gizli Chaka kruvazörlerinden ilki karaya indi. Rotasını çarpışmış gemi yığınından uzak tutmaya çalışarak ilerliyordu. Bowman ve Kestrel geri dönerek gemiyi kovalamaya başladılar. Rotalarını Chaka kruvazörüyle çarpışmak yerine yanında yer alacak şekilde ayarladılar.

Dön Kess dön! Şimdi bırak!

Ombaraka halkı şaşkınlık içerisinde bu manevrayı izliyordu. Omchaka halkı da eşit derecede şaşkındı ve zafer çığlıkları kesilmişti. Neler oluyordu? Korvet Chaka kruvazörünün saldırısına mı katılıyordu? Çok daha

hafif olan korvet hantal kruvazörün yanında ilerlerken kesinlikle böyle görünüyordu.

Yaklaş! Yaklaş! Yaklaş...

Baş tarafta duran Kestrel dönüşlere karar veriyor, ana serendeki Bowman dev döner bıçağa değmeden gemiyi mümkün olduğunca Chaka kruvazörüne yaklaştırıyordu. Mumpo dizleriyle tutunarak direğin tepesine asılmış, sopasını uzatarak, “Yaklaş! Yaklaş!” diye bağırıyordu. O kadar yaklaşmışlardı ki kruvazörün bıçaklarından gelen havayı hissedebiliyorlardı.

“Balık balık balık!” diye bağırdı Mumpo.

“Şimdi!” diye bağırdı Kestrel.

Bowman hareket halindeki gemiyi iki tekerleğinin üzerinde havaya kaldıracak şekilde ana yelkeni eğdi. Mumpo direkten sarkarak sopasının ucunu savaş kruvazörünün en üst donanımına taktı.

“Çek! Çek!” diye bağırdı Kestrel.

Bowman ana yelkenin serenini sert bir şekilde çekti, korvet düzelerek hızla savaş kruvazöründen uzaklaştı ve Mumpo sımsıkı tutundu. Chaka gemisi yan yattı, Mumpo sopasını çekti, korvet hızla geri çekilerek diğer iki tekerleğinin üzerinde döndü ve savaş kruvazörü müthiş bir gürültüyle yere yıkılarak kendi bıçakları tarafından parçalara ayrıldı.

Ombaraka’dan sevinç çığlıkları yükseliyordu. Korvet dört tekerleğinin üzerine inerek kendisini düzeltti, Mumpo yeniden dikey bir konuma geçmişti. Bir şampiyon gibi kollarını havaya kaldırdı.

“Aferin sana Mumpo!” diye bağırdı Kestrel.

Dönüp yeniden saldırıya geçtiler. Gözlerini savaş ateşi bürümüştü, saldırdıkça daha da cesaretleniyorlardı. Birbiri ardından karaya indirilen dev kruvazörlerin üzerine atılıyor, vahşi bir av köpeği gibi avlarını yere yıkıyorlardı. İki kez hedeflerini kaçırdılar ama öyle hızlı dönüyorlardı ki ağır kruvazörler uzaklaşamadan yeniden üzerlerine atılıyorlardı. Ombaraka halkı devirdikleri her gemiyle biraz daha coşuyordu.

Raka elleri durmadan boncuklu kemerini çekiştirerek kumanda güvertesinden hayranlıkla onları izliyordu.

“Bunlar Chaka casusu falan değil,” dedi.

Felaket, gözlerinin önünde bir zafere dönüşüyordu.

Yepyeni savaş kruvazörlerinin dördüncüsü de yok edildikten sonra Chaka donanmasının komutanları başka gemi indirmekten vazgeçtiler. Gizli

güvertenin kapıları kapandı ve Omchaka yelkenlerini açarak geri çekilmeye başladı.

Raka bunu görerek zafer borusu çalınması emrini verdi. Boruların sesine kadın, erkek, çocuk tüm Ombaraka halkı hep bir ağızdan katıldı. Bowman ve Kestrel korveti binlerce kişinin coşkuyla şarkılar söylediği ana gemiye doğru çevirdiler, saldırı bıçakları dönmeye devam ediyordu. Dev yapıya yaklaşınca yelkenleri indirerek gemiyi durdurdular. Mumpo geminin direğinden kayarak aşağı indi ve üç çocuk birbirlerine sarıldılar, savaşın yarattığı gerilimden dolayı hâlâ titriyorlardı.

“Mumpo sen bir kahramansın! Bo sen bir kahramansın!”

“Hepimiz kahramanız,” dedi Mumpo, hayatının en mutlu anını yaşıyordu. “Biz üç kahramanız!”

Ana gemiye çekilirlerken, atış güvertesinden geçite, oradan sütunlu salonlara ve Raka’nın onları beklediği kumanda güvertesine giderlerken yol boyunca alkışlandılar.

“Bugün gördüklerimden sonra,” dedi Raka, “sizin Chaka olmadığınızdan eminim. Eğer Chaka değilseniz o halde Baraka’sınız! Kardeşlerimizsiniz! ”

“Ve kız kardeşimiz,” dedi Danışman Kemba en sevimli gülücüklerinden birini takınarak.

Raka büyük bir duygusallıkla titreyerek her birine sarıldı.

“Ben ve halkım hizmetinizdeyiz!”

Minnettarlığının özel bir göstergesi olarak Raka çocukların üçünün de saçlarının Başörücü tarafından örülmesi emrini verdi. Danışmanlarıyla sıkı bir tartışmanın ardından genç kahramanların saçlarının altın iplerle örülmesi kararlaştırıldı. Bunlar savaş lordunun taktığı bıçaklar hariç en büyük onurdu ve pek çok kişi buna kuşkuyla yaklaştı. Fakat Danışman Kemba’nın da belirttiği üzere çocuklar Ombaraka’da çok uzun süre kalmayacaklardı ve Başörücü’nün bakımı olmadan ipler uzun süre dayanamazdı.

Altın saçlar fikri Mumpo’yu çok heyecanlandırmıştı. Kestrel ve Bowman’ın böyle hissettikleri söylenemezdi ancak reddetmenin kabalık olacağını hissediyorlardı. İnce işlem başladıktan sonra bunun düşündüklerinden daha çok hoşlarına gittiğini fark ettiler. İlk önce saçları üç kez yıkanarak en nihayetinde Yeraltı Gölü’nün çamurundan arındırıldı. Ardından usta tarayıcılar saçları yüzlerce ince tutama ayırma işine koyuldular. Saçlarını hem nazik hem de güçlü bir şekilde tarıyorlardı. Bu da

tuhaf bir duyguydu ve kafa derilerinin tatlı bir şekilde ürpermesine neden oluyordu. Daha sonra yardımcıları Başörücü'nün talimatlarına uyarak örme işlemine başladılar.

Her bir bukle üç altın iplikle örülerek ince çapraz örgüler oluşturuluyor, uçlarına altın iplikle küçük düğümler atılıyordu. Salimba'nın Mumpo'nun saçında daha önce yaptığından farklı olarak örgüler dümdüz aşağı inecek şekilde dikkatle örülüyordu ve bu da oldukça uzun bir zaman alıyordu. Eğer Başörücü örgülerden birinin hafifçe bozulduğunu görecek olursa örgünün köküne kadar çözülmesini emrederek işi baştan başlatıyordu.

Bu sabır işi neredeyse bitmek üzereydi ki Danışman Kemba yanlarına geldi.

"Sevgili genç dostlarım," dedi, "Raka beni sizleri bu akşam onurunuza verilecek olan akşam yemeğine davet etmem için gönderdi. Ayrıca minnettarlığını daha kalıcı bir şekilde gösterebileceği bir yol varsa mutlaka bilmek istediğini de bildirmemi istedi."

"Tek isteğimiz yolumuzu bulmamıza yardım etmeniz," dedi Kestrel.

"Bunun hangi yol olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Büyük Yol denen yolu bulmamız gerekiyor."

"Büyük Yol mu?" Kemba'nın neşeli sesi birden ciddileşti. "Büyük Yol'da ne yapacaksınız?"

Kestrel Bowman'a baktı ve aynı kuşkuyu onun gözlerinde de gördü.

"İzlememiz gereken yol bu," dedi. "Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Eskiden nerede olduğunu biliyorum," diye yanıtladı Kemba. "Büyük Yol çok uzun yıllardır hiç kullanılmadı. O bölge tehlikelerle doludur. Kurtlar ve onlardan da kötü şeyler var."

"Biz kurtlardan korkmuyoruz," dedi Mumpo. "Biz üç kahramanız."

"Evet, bunu gördük," dedi Kemba hafifçe gülümseyerek. "Ama yine de sizi güneye, eviniz olduğunu söylediğiniz Aramanth'a götürsek daha iyi olur."

"Hayır teşekkürler," dedi Kestrel kesin bir şekilde. "Bizim kuzeye gitmemiz gerekiyor."

Danışman Kemba kabullenmiş görünerek başını eğdi ve onları örücülerle başbaşa bıraktı.

Sonuç görülmeye değerdi. Çocuklar aynada kendilerine bakarak hayran kaldılar. Saçlarındaki ışıltı yüzlerine vuruyor, kafalarını hareket ettirdikçe ışık da dans ediyordu. Başörücü gururla gülümseyerek,

“Altının beyaz tenlerinize çok yakışacağından emindim,” dedi. “Doğruyu söylemek gerekirse biz Barakaların daha canlı renkler kullanması gerekiyor. Altın rengi benim üzerimde kaybolup giderdi.”

Kırmızı, turuncu ve fosforlu yeşil örgülerine dokundu.

Çocuklar büyük akşam yemeği davetinde ayakta alkışlanarak karşılandılar. Uzun sıralar halinde yerleştirilmiş olan masalardan, altın örgülerinin mum ışığındaki parıltıları karşısında hayranlık dolu sesler yükseliyordu. Barakalı Raka iki yanına oturmalarını işaret etti. Onları memnun ettiğini düşünerek,

“Güneye doğru yol alıyoruz! Kemba tek dileğinizin Aramanth’a dönmek olduğunu söyledi. Bu nedenle ben de güneye doğru yol almamızı emrettim.”

“Ama bu doğru değil,” diye bağırdı Kestrel. “Biz kuzeye gitmek istiyoruz.”

Raka’nın yüzündeki gülümseme kayboldu. Masanın karşı tarafında oturan Kemba’ya bir açıklamada bulunması için baktı. Danışman Kemba ellerini açtı.

“Genç kahramanlarımızı elimizden geldiğince gözetmenin görevimiz olduğunu düşünüyorum lordum. Kuzey yolunun geçilmesi imkânsız. Geçidin üzerindeki köprü yıkılmış durumda. Artık hiçbir yolcu o yöne gitmeye cesaret edemiyor.”

“Evet ama bizim cesaretimiz var,” dedi Kestrel sertçe.

“Başka bir sorun daha var,” dedi Kemba, sanki söyleyecekleri onu çok üzüyormuşçasına iç çekerek. “Lordum bildiğiniz gibi uzun zamandır Omchaka’yla savaşta olmamıza rağmen bugüne değin bundan daha büyük bir tehlikeden korunmayı başardık. Sözünü ettiğim şey...” dedi tereddütle ve sonra fısıltıyla ekledi, “Zar ordusu.”

“Zar ordusu mu?” dedi Raka yüksek sesle. Kelimeler tüm masalarda yankılandı. “Zar ordusu - Zar ordusu.”

“Eğer çocuklar kaza eseri onları uyandıracak olursa.

“Anlaşıldı,” dedi Raka aceleyle. “Güneye gitmek en iyisi.”

İkizler dehşet içerisinde bunu duydular.

Şimdilik bırak, dedi Bowman sessizce. Bunun üzerine Kestrel daha fazla bir şey söylemedi. Dikkatle onları izleyen Danışman Kemba tatmin olmuş görünüyordu.

Büyük yemeğin sonunda Bowman Raka’dan bir ricada bulundu. Savaş lorduyla özel olarak konuşmak istedi.

“Elbette,” dedi karnını tıka basa yiyecek ve içeceklerle doldurmuş ve keyfi yerinde olan Raka. “Neden olmasın?”

Kemba şüphelenmişti.

“Fikrimi sorarsanız lordum...” diye başladı.

“Haydi Kemba,” dedi Raka. “Çok fazla endişeleniyorsun.”

Bowman’ı alarak odasına götürdü, Kemba ise yan odada kalarak konuşulanları dinlemekle yetinmek zorunda kaldı.

Duydukları hiç de beklediği şeyler değildi. Çocuk ve savaş lordu uzun bir süre sessizce oturdular. Raka uykuya dalmış bile olabilirdi. Fakat hemen ardından danışman, çocuğun sesini duydu.

“Hatırladığınızı hissedebiliyorum,” dedi.

“Evet...” Bu Raka’ydı.

“Bir bebeksiniz. Babanız sizi her yere götürüyor. Sizi havaya kaldırarak gülümsüyor. Çok küçüksünüz ama size olan sevgisini ve sizinle gurur duyduğunu hissediyorsunuz.”

“Evet, evet...”

“Şimdi biraz daha büyüksünüz. Genç bir çocuksunuz. Babanızın önünde duruyorsunuz ve o size ‘Dik dur! Dik dur!’ diyor. Daha uzun boylu olmanızı arzuladığını biliyorsunuz. Siz de dünyada her şeyden çok bunu arzuluyorsunuz.”

“Evet, evet...”

“Şimdi biraz daha büyüdünüz. Bir adam oldunuz ve babanız yüzünüze bile bakmıyor. Size bakmaya dayanamıyor çünkü çok küçüksünüz. Hiçbir şey söylemiyorsunuz ama kalbiniz, ‘Benimle gurur duy, beni sev,’ diye bağırıyor.”

“Evet, evet...” Raka alçak sesle ağlıyordu. “Bunları nereden biliyorsun? Nereden biliyorsun?”

“İçinizde hissediyorum, içimde hissediyorum.”

“Bundan hiç kimseye söz etmedim. Asla, asla.”

Kapıyı dinleyen Danışman Kemba buna daha fazla dayanamadı. Bunun planlarını nasıl etkileyeceğinden emin değildi ama bir tek şey biliyordu o da Ombaraka’nın savaş lordunun bir bebek gibi ağlamasının sağlıklı olmadığıydı. Bu yüzden heyecanlanmış gibi yaparak odaya girdi.

“Lordum, neler oluyor? Sorun nedir?”

“Barakaların Savaşçı Lordu, Ombaraka’nın Hükümdarı, Rüzgâr Savaşçılarının Başkumandanı ve Düzlüklerin Kralı Dokuzuncu Raka

kafasını kaldırıp yaşlı, kıpkırmızı gözlerle başdanışmanı Kemba’ya baktı ve,

“Kendi işine bak,” dedi.

“Ama lordum...”

“Git saçlarınla oyna! Çık dışarı!”

Danışman Kemba dışarı çıktı. Kısa bir süre sonra dümenciye kuzeye doğru yönelmesi emri geldi ve ana gemi yavaşça dönerek dağlara doğru yol almaya başladı.

• • •

Ertesi gün güneş doğarken Kestrel Ombaraka’daki en yüksek gözlem kulesinin tepesine tırmanarak düzlüklere baktı. Serin, açık bir sabah havasıydı ve kilometrelerce öteyi görebiliyordu. Düzlüklerin bittiği yerde yükselen araziyi ve üzerini kaplayan ormanı görebiliyordu. Ufukta artık çok uzakta olmayan karanlık dağ silsilesi görünüyordu.

Kestrel baktıkça düzlüklerin tozunun altında ve ormanın ağaçlarının arasında dağlara doğru uzanan, terkedilmiş, geniş ve düz bir yol gördüğünü sandı. Harita önünde açık duruyordu, Topraktaki-yarık denen çentikli çizgiyle ortadan kesilen Büyük Yol’a baktı. Yolun sonunda, tam Büyük Yol’un en yüksek dağla buluştuğu noktada, babasının ona, *Ateşe Doğru*, anlamına geldiğini söylediği kelimeler yazılıydı.

Ombaraka’nın minnettar halkı kahramanlarını büyük bir merasimle uğurladı; ortalıkta görünmeyen Danışman Kemba dışında herkes oradaydı. Raka teker teker hepsine, özellikle de Bowman’a sarıldı.

“Eğer yardımımıza ihtiyacınız olursa,” dedi, “bizi çağırmanız yeterli.”

Salimba yolculukları için hazırladığı üç torba yiyecekle geldi.

“Onların casus olmadıklarını ilk andan beri biliyordum,” dedi. “Saçlarını örmedim mi?”

Karaya indirildiler ve tüm Ombaraka halkı son bir minnet gösterisiyle hep bir ağızdan zafer çığlıkları attı. Çocuklar sesleri kulaklarında çınlayarak yakındaki tepelere ve ormana doğru yola koyuldular. Yeni arkadaşlarına el sallamak için arkalarına döndüler ve durup, dev hareketli kentin sayısız yelkenlerini açarak gürültüyle düzlüklere dönüşünü izlediler. Rüzgâr altın örgülerini havalandırarak onları ürpertti. Hava burada daha serindi ve önlerinde karanlık bir yol uzanıyordu.

17

Hath Ailesi Direniyor

“Bo nerde?” dedi Pinpin. “Kess nerde?”

“Dağlara gittiler,” dedi, iki yaşında bile olsa çocukların kandırılmaması gerektiğine inanan Ira Hath. “Kollarını kaldır.”

“Baba nerde?”

“Sınavlarına çalışmaya gitti. Seni giydirirken kıpırdama. Şimdi bitecek.”

Eleştirel bir gözle çocuğu inceledi. Yatak örtüsünden ikisi için de elbise yapmaya yetecek kadar kumaş çıkmamıştı, bu yüzden Pinpin için kolsuz bir tunik dikmiş, bunu da turuncu önlüğünün üzerine giydirmişti. Pinpin’e ve kendisine bakarak doğru kararı verdiğinden emin oldu. Hem annenin hem de çocuğunun aynı şekilde çizgili giyinmesi çok fazla olacaktı.

İkisi de hazır olduğunda önceden hazırladığı büyük sepeti aldı, Pinpin’in elinden tutarak koridora çıktı. Mooth’ların kaldığı odanın kapısının önünden geçerken kapının açıldığını duydu ve içeriden bir çığlık yükseldi.

“Aman Tanrım! Şu yaptığına bir bakın!”

Kapı aralığında üç şaşkın yüz belirerek onların merdivenlerden inişlerini izlediler.

Rengârenk çizgili giysileri sokakta sansasyon yarattı. O sırada oradan geçmekte olan apartman görevlisi derhal elini havaya kaldırdı, ıslık çalarak seslendi:

“Bunu yapamazsınız!”

Fıçılarla yüklü bir el arabasını itmekte olan bir adam kafasını çevirdi ve nereye gittiğine bakmadığından kafasında sepet taşıyan bir adama çarptı. Sepet havaya uçtu ve fıçılar arabadan aşağı devrildi. Yere kapaklanan sepetin içinden Beyaz Bölge’de çok beğenilen lezzetli bir yiyecek olan küçük pembe yengeçler her yana dağıldı. Diğer yönden gelen iki iri kadın da aynı şekilde Ira ve Pinpin Hath’e bakarken yuvarlanan fıçılardan birinin

üzerine kapaklandılar, iki kadından daha irice olanı fıçılardan birini ezerek içindeki pekmezin her yana saçılmasına neden oldu. Düzeni yeniden sağlamak için öne atılan apartman görevlisi pekmezin üzerine bastı, etrafta koşuşturan yengeçlerin arasından kayarak balıklama iki kadından daha az iri olanının üzerine düştü. Yeniden ayağa kalkmaya çabalarken salladığı botları, kadının küçük pembe yengeçlerden birkaçının yapıştığı kafasını pekmeze buladı.

Pinpin bütün bunlar sanki özellikle onu eğlendirmek için yapılan bir gösteriymiş gibi keyifle olanları izliyordu. Olanlar Ira Hath'in umurunda bile değildi. Komşularının bakışlarına, görevlinin sövüp saymasına ve saçlarından yengeçler sarkan kadının çığlıklarına aldırmaksızın yoluna devam ederek ana caddeye dönüp şehrin merkezine doğru ilerledi.

Bir elinde sepet diğerinde Pinpin'le yürümeye devam ederken insanlar peşine takılarak onu izlemeye başladılar. Biraz arkadan geliyor ve duyacağından korkuyormuş gibi birbirleriyle fısıldaşarak konuşuyorlardı. Ira Hath bu işi çok eğlenceli bulmaya başlamıştı. Çizgili olmak kendisini güçlü hissetmesini sağlıyordu.

Kahverengi Bölge'ye, ardından eski bölgeleri olan Turuncu Bölge'ye geçerken peşinden gelenlerin sayısı da artmıştı, çeşitli bölgelerden elliden fazla insan onu izliyordu. Kırmızı Bölge'ye gelince birdenbire durup onlara baktı. Onlar da durup inek sürüsü gibi sessizce Ira Hath'e baktılar. Ira onu neden izlediklerini biliyordu. Aramanth'da yurttaş dostlarının herkesin ortasında küçük düşürüldüğünü görmekten daha büyük bir eğlence yoktu.

Bu üzgün boş gözlerdeki bir şey, içinde atalarından kalma bir duyguyu uyandırdı ve kelimeler kendiliğinden dudaklarından dökülüverdi.

"Ey mutsuz insanlar!" diye bağırdı. "Yarın hüzünlü bir gün olabilir ama bir sonraki gün neşe getirecek! Renklerinizi karıştırmaya hazır olun!"

Arkasını dönüp yürümeye devam etti, izleyenler de aralarında mırıldanarak peşinden geliyordu.

Ira Hath dimdik yürüyor ve vücudunda dolaşan kanın akışını hissediyordu. Bir eş ve anne olmayı seviyordu ama peygamber olmayı daha çok sevdiğini yeni keşfediyordu.

İmparatorluk Sarayı'nın yanındaki meydana vardığında Aramanth'da işi olmayan herkes kalabalığa katılmışa benziyordu. Kurallara bakılırsa, kent herkesin yapacak bir işi olmasını garantilediğinden elbette Aramanth'da işi olmayan hiç kimse yoktu. Dolayısıyla parlak çizgili kıyafetli anneyle

çocuğunun peşinden giden kalabalığın Müfettiş Koleji'nin önünden geçişi kentin yöneticileri için hoş bir manzara teşkil etmiyordu.

Çift sıra mermer sütunun arasından arenaya doğru yürüdü. Dokuz basamaktan aşağı indi, kalabalık ne yapacağını görmek için onu izlemeye devam ediyordu. Büyük arenanın ortasında, rüzgâr çalgısının ahşap platformunun dibinde durdu. Sepetini kaldırıp platformun üzerine koydu. Ardından Pinpin'i platforma yerleştirip kendisi de yukarı tırmandı. Platformun üzerine çıktıktan sonra sepetinden bir battaniye çıkardı, tahtaların üzerine serip oturdu ve Pinpin'i de oturttu. Geniş sepetin içerisinden bir şişe limonata ve bir paket çörek çıkardı.

Kalabalık ağzı açık bir şekilde bir sonraki şok edici hareketini bekliyordu.

Peygamber, "Ey mutsuz insanlar," diye bağırdı. "Oturup çörek yeme zamanı gelmiştir!"

Çörekleri yemeye koyuldu.

Kalabalık bir şeyler olacağından emin bir şekilde sabırla bekliyordu. Bir süre sonra beyaz giysili kıdemli bir müfettiş, peşinde dört muhafızla göründü. Müfettiş Dr. Greeth şehrin düzeninin korunmasından sorumluydu. Peşinde dört iri muhafızla arenanın dokuz basamağından aşağı inişi kalabalıkta müthiş bir heyecan dalgası yarattı.

"Bayan," dedi Dr. Greeth tok ve sert sesiyle. "Burası bir sirk değil. Siz de bir palyaço değilsiniz. Derhal aşağı inip size verilen kıyafetlerinizi giyeceksiniz."

"Hayır inmeyeceğim," dedi Ira Hath.

Dr. Greeth muhafızlara dönüp başıyla işaret etti.

"Onu aşağı indirin!"

Peygamber ayağa kalkarak en etkili ses tonuyla,

"Ey mutsuz insanlar! Bakın ve Aramanth'da özgürlük olmadığını görün!" diye bağırdı.

"Aramanth'da özgürlük yok öyle mi?" diye bağırdı Dr. Greeth öfkeyle.

"Ben peygamber Ira Manth'ın torunu Ira Hath'im ve insanları olacaklardan haberdar etmeye geldim."

Dr. Greeth muhafızlara beklemelerini işaret etti.

"Bayan," dedi, tüm kalabalığın kendisini duyabilmesi için yüksek sesle konuşuyordu. "Saçmalıyorsunuz. Şimdiye kadar var olan gerçekten özgür tek toplumda yaşadığınız için şanslısınız. Aramanth'da tüm kadın ve erkekler eşit doğar ve herkes en yüksek noktaya çıkmak için eşit şansa

sahiptir. Burada yoksulluk, suç ya da savaş yok. Bizim bir peygambere ihtiyacımız yok.”

“Yine de,” diye bağırdı peygamber, “benden korkuyorsunuz!”

Dr. Greeth’in de hemen anladığı gibi bu akıllıca bir adımdı. Fazla tepki göstermesi iyi görünmezdi.

“Yanılıyorsunuz bayan. Sizden korkmuyoruz. Ama biraz fazla gürültücü olduğunuzu düşünüyoruz.”

Kalabalıktan kahkahalar yükseldi. Dr. Greeth memnun olmuştu. Güç kullanmaya hiç gerek yoktu, bu yalnızca kadının sempati toplamasına neden olurdu. En iyisi üşüyüp acıkıncaya kadar onu orda bırakmak ve kendiliğinden aşağı inmesini sağlamaktı.

Bu sırada otoritesini sağlamlaştırmak için muhafızlara kalabalığı dağıtmalarını emretti.

“İşlerinizin başına!” diye bağırdı. “Bırakalım bu kadın da akşam yemeğinde kehanetlerini yesin.”

Yatılı Çalışma Merkezi’ne kapatılmış olan Hanno Hath’in, karısının isyanından ancak öğle yemeğinde haberi oldu. Yemek dağıtan kızlar adayların kâselerini doldururken heyecanla yeni dedikoduyu fısıldadılar. Palyaço gibi giyinmiş çılgın bir kadın rüzgâr çalgısının üzerine oturmuş herkese mutsuz olmasını söylüyormuş. Hanno karısının tarzını hemen tanıdı ve hem gururlandı hem de endişelendi. Daha fazla bir şeyler öğrenebilmek için yemek dağıtan kızları sıkıştırdı. Görevliler bu çılgın kadını rüzgâr çalgısından indirmeye çalışmışlar mıydı?

“Yo, hayır,” dedi sütlaç dağıtan kız. “Onlar da gelip hepimiz gibi güldüler.”

Bu Hanno’yu hem rahatlattı hem de onun kararlılığını artırdı. Büyük Sınav’a yalnızca iki gün kalmıştı ve kendi küçük isyanı da oldukça ilerleme kaydetmişti. Yavaş yavaş diğer adaylar da planına katılmışlardı, yalnızca bir kişi, Scooch adında bir fabrika temizlik işçisi ikna olmamıştı. Planının beklenmedik bir sonucu olarak Çalışma Sınıfı’nın atmosferi de değişmişti. Uyuşuk bir şekilde alıştırma kitaplarına bakan, Müdür’ün derslerini gözlerinde bir yenilgiyle izleyen adaylar şimdi şevkle çalışıyorlardı.

Müdür Pillish gelişmeleri büyük bir memnuniyetle izliyordu. Adayların, sınavlara karşı negatif yaklaşımlarını yenmede birbirlerine yardımcı olduklarını düşünüyordu ve bu da olumlu sonuçlar alacakları anlamına geliyordu. Bu yeni gelişmenin merkezinde nazik, yumuşak başlı bir adam

olan Hanno Hath'in yer aldığını fark etmişti. Aday arkadaşlarına ne söylediğini merak ettiğinden Hanno'yu ofisine çağırdı.

"Beni çok etkiledin Hath," dedi. "Sırrın nedir?"

"Çok basit," dedi Hanno. "Burada sınavların gerçek anlamı üzerinde düşünecek vaktimiz var. Sınavların en iyi bildiğimiz şeyleri ölçtüğünü fark ettik. Dolayısıyla eğer elimizden geleni yaparsak sonuç ne olursa olsun bizi bununla değerlendirmelerinden memnun olmalıyız."

"Bravo!" diye bağırdı Müdür Pillish. "Bu gerçek bir gelişme. Bunu sana söylemekte bir sakınca görmüyorum Hath, dosyanda iflah olmaz derecede negatif bir tutum içerisinde olduğun yazılı. Ama bu harika! Elinden geleni yapmak –kesinlikle. Ben bile daha iyi anlatamazdım."

Hanno Hath kendisinin ve diğer adayların elinden geleni yapmakla neyi kastettiklerini Müdür'e açıklama gereği duymadı. Bu düşünce Hanno Hath'in aklına Miko Mimilith'in farklı kumaşları birbirinden bir dokunuşta ayırt edebildiğini anlattığı konuşması sırasında gelmişti. Eğer Miko kumaşlarla ilgili bir sınava girseydi hiçbir korkusu olmazdı diye düşünmüştü. Hemen ardından aklına başka bir düşünce daha gelmişti. Miko'nun kumaşlar hakkında özel bir uzmanlığı vardı ve bu onun tutkusuydu. Neden başarısız olacağı kesin olduğu halde başka konularda sınava tabi tutuluyordu? Hepimiz en iyi yaptığımız şey hakkında sınav olmalıyız.

Çalışma Sınıfı'ndaki yeni arkadaşlarına da bunları söylemişti.

"Bu çok iyi olurdu," demişlerdi. "Ama asla gerçekleşmeyecek bir şey."

Büyük Sınav yüzden fazla sorudan oluşuyordu ama kumaşlar ya da bulut oluşumuyla ilgili bir soru bile gelirse şanslı sayılırlardı.

"Sınav kâğıdındaki soruları boş verin," dedi Hanno. "En iyi bildiğiniz şey hakkında yazın. Onlara en iyi bildiğiniz şeyi gösterin."

"Sınavı geçemeyiz."

"Onların sorularını yanıtlamaya çalışsak da bu sınavı geçemeyeceğiz."

Hepsi kafalarını salladılar. Bu doğruydu. Çalışma Sınıfı'nda olmalarının tek nedeni daha önce hep başarısız olmalarıydı. Bu sefer farklı olması için bir neden yoktu.

"Öyleyse ne anlamı var?" dedi Hanno nazikçe üsteleyerek. "Bu balıklara uçma dersi vermek gibi bir şey. Hepimiz iyi olduğumuz şeyi yapalım."

"Bundan hiç hoşlanmayacaklardır."

“Bırakın hoşlanmasınlar. O arenada oturup dört saat boyunca panik içinde kendinizi hasta hissetmek mi istiyorsunuz?”

Karar vermelerini bu kelimeler sağlamıştı. Hepsi de, sonuçlardan çok, uzun sınav boyunca küçük düşürülmekten nefret ediyorlardı. Nefret ettikleri sınav tüm ayrıntılarıyla hafızalarında canlanmıştı. Numaralanmış sıralara doğru yavaşça ilerlemek. Binlerce sandalyenin çekilmesinin çıkardığı ses. Arkası çevrilen binlerce sınav kâğıdının hışırtısı. Taze mürekkep kokusu. Kâğıdın üzerinde dans ederek hiçbir anlam ifade etmeyen kelimeler oluşturan siyah harfler. Soruları yanıtlamaya başlayan akıllı adayların kalemlerinin çıkardığı sesler. Sıraların arasında dolaşarak sınavı gözleyen müfettişlerin çıkardığı hafif ayak sesleri. Bir şey, herhangi bir şey yazmaya başlamak gerektiği düşüncesinin yarattığı panik. Yazdığın hiçbir şeyin doğru, iyi ya da güzel olmayacağından emin olmanın verdiği sıkıntı. Saatin kollarının yavaş hareketi. Yayılan umutsuzluk dalgası.

Her şey bundan daha iyiydi.

Bu yüzden birer birer Hanno Hath’in gizli isyanına katıldılar. Kendi seçtikleri konularda yazılar yazarak sınava hazırlanıyorlardı. Kanalizasyon sistemlerinin hazırlanması, lahana yetiştirme ve ip atlama oyunları üzerine monografiler yazıyorlardı. Miko Mimilith yün dokuma çeşitleri üzerine çalışıyordu. Hanno Hath eski Manth dilinde bazı soruları çözmeye uğraşıyordu. Yalnızca küçük Scooch hiçbir şey yazmıyordu. Kambur bir şekilde sırasında oturarak duvara bakıyordu.

“Bir konu hakkında bir şeyler biliyor olmalısın,” dedi Hanno.

“Ama bilmiyorum,” dedi Scooch. “Hiçbir konuda bir şey bilmiyorum. Ben yalnızca bana söylenenleri yaparım.”

“İşin bittiğinde yapmaktan hoşlandığın bir şey yok mu?”

“Oturmayı severim,” dedi Scooch.

Hanno Hath iç çekti.

“Bir şeyler yazman gerekiyor,” dedi. “Neden bir gününü anlatan bir yazı yazmıyorsun?”

“Anlatmakla neyi kastediyorsun?”

“Baştan başla, yataktan kalkınca ne yaparsın, onu yaz.”

“Kahvaltı ederim. İşe giderim. Eve gelirim. Akşam yemeği yerim. Yatarım.”

“Pekâlâ. Şimdi tek yapman gereken biraz ayrıntıya girmek. Mesela kahvaltıda ne yediğini, işe giderken yolda neler gördüğünü yazabilirsin.”

“Bana pek ilginç gelmiyor.”

“Duvara bakmaktan daha ilginç.”

Bunun üzerine Scooch oturup gün boyunca neler yaptığını yazmaya koyuldu. Bir saat kadar aralıksız çalışmanın ardından yazısında öğle vaktine geldi ve ilginç bir şey keşfetti. Adayların öğle yemeği vakti geldiğinde Hanno Hath’in yanına giderek anlatmaya koyuldu.

“Bildiğim bir konu buldum,” dedi. “Büyük Sınav’da bununla ilgili yazacağım.”

“Harika,” dedi Hanno Hath. “Konu nedir?”

“Çay saatleri.”

Scooch gülümsedi, yüzü gururla parlıyordu.

“Günüm hakkında yazmaya başlayana değin dünyada en çok sevdiğim şeyin çay saatleri olduğunun farkına varmamıştım.”

Yarım saat boyunca sabırla kendisini dinleyen Hanno Hath’e çalışmaya başladığı andan itibaren çay saatini nasıl sabırsızlıkla beklediğini, vakit yaklaştıkça heyecanının nasıl arttığını, süpürgesini bırakıp çay termosunu almanın nasıl büyük bir mutluluk anı olduğunu, termosun kapağını açıp kahverengi sıcak çayı fincanına dökerken çıkan buharı nasıl içine çektiğini, üç yulaflı bisküvisini kaygan, yağ geçirmez kâğıdından çıkarıp nasıl teker teker sıcak çaya batırdığını anlattı. Ah o bisküvileri çaya batırmak yok muydu! Bu, çay saatinin en can alıcı anıydı, gerilim ve haz dolu, tüm becerini ortaya koyduğun ve bilinmeyenle karşılaştığın an işte buydu. Bazen zamanı tam doğru ayarlıyor, tam kıvamındayken ağzına attığı tatlı, ıslak bisküvi dilinin üzerinde eriyordu. Bazen bisküviyi çok uzun süre çayın içinde tutuyor veya çok hızlı ya da fazla eğik bir açıda fincandan çekiyordu, o zaman bisküvinin büyük bir parçası kırılarak fincanın dibine çöküyordu. Çay saatlerini bu kadar gergin bir deneyim haline getiren şey bunun olup olmayacağının, olacaksa ne zaman olacağının önceden bilinememesiydi.

“Biliyor musun,” dedi Hanno Hath düşünceli bir şekilde, “birileri çaya batırılınca ıslanan ama kırılmayan bir bisküvi yapmanın bir yolunu bulmalı.”

“Bisküvi yapmak mı?” dedi Scooch şaşkınlıkla. “Tamamen farklı bir bisküvi icat etmekten mi söz ediyorsun?”

“Evet,” dedi Hanno.

“Kafam karıştı!” dedi Scooch ve düşünmeye başladı. Bir bisküvi icat etmek! Bu mükemmel bir şey olurdu.

Yatılı Çalışma Sınıfındaki adaylar bu şekilde ve daha başka pek çok şekilde Hanno Hath’in nazik liderliğinden esin alarak Büyük Sınav gününe

hazırlandılar. Hayatlarında ilk kez, istense de istenmese de en iyi bildikleri şeyi yapacaklardı.

Ira Hath ve Pinpin bütün geceyi rüzgâr çalgısının üzerinde geçirdiler. Anlaşılan Ira bunu planlamış ve derin sepetinin içinde fazladan yiyecek ve battaniye getirmişti. Pinpin'in pijamalarını ve en sevdiği yastığını bile getirmişti.

Sabah hâlâ orada oldukları anlaşılınca gülüp alay etmek için etraflarında yeni bir kalabalık toplandı.

"Haydi bize kehanetlerini bildir!" diye bağırdılar. "Haydi, 'Ey mutsuz insanlar,' de!"

"Ey mutsuz insanlar," dedi Ira Hath.

İstediklerinden daha sessiz bir şekilde konuşmuştu ve artık sözleri onlara komik gelmiyordu. Yeniden, yumuşak ve üzgün bir sesle,

"Ey mutsuz insanlar. Fakirlik yok. Suç yok. Savaş yok. İyilik yok," dedi.

Bu hiç de komik değildi. Kalabalığı oluşturan insanlar ayaklarını sürüyerek birbirlerinden gözlerini kaçırdılar. Ardından Ira Hath üçüncü kez, hepsinden daha sessiz bir şekilde,

"Ey mutsuz insanlar. Kalplerinizin iyilik özlemiyle attığını duyuyorum," dedi.

Aramanth'da hiç kimse böyle şeyler söylemezdi. İnsanlar sessiz bir şaşkınlıkla onu dinliyordu. Ardından birer ikişer oradan uzaklaşmaya başladılar ve Ira Hath gerçek bir peygamber olduğunu kanıtladığını anladı çünkü hiç kimse söylediklerini dinlemeye dayanamıyordu.

Müfettiş Kurulu sabah toplantısında bu konuyu konuştu. Dr. Greeth karışmanın yanlış olacağını savunmaya devam ediyordu.

"Kadın uzun süre orada kalamaz. En iyisi bırakalım herkes bu tür davranışların ne kadar boş olduğunu görsün. Kendisi de kısa süre sonra bunun farkına varacak, peki o zaman ne yapacak? Aşağı inecek."

Dr. Greeth konuşmanın aldığı yönden hoşnuttu. Kısa yoldan ve kesin bir şekilde demek istediğini anlatmıştı ama Başmüfettiş gülümsemedi.

"Bu aileyi tanıyorum," dedi. "Babaları hayata küskün, başarısız bir adam. Anneleri bir deli. Büyük çocuklar –bir şekilde bizi bir daha rahatsız edemeyecekler. Geriye küçük çocuk kalıyor."

"Fikrime katılıp katılmadığınızı anlayamadım, dedi Dr. Greeth.

“Prensip olarak yaklaşımınıza katılıyorum,” diye yanıtladı Maslo Inch. “Uygalamada ise Büyük Sınav’dan önce onu oradan uzaklaştırmak zorundayız.”

“Sınavdan çok önce oradan ayrılmış olacaktır.”

“Bir de yaptıklarının bedelinin ne olacağı meselesi var.”

“Ne öneriyorsunuz Başmüfettiş?”

“Bu aile davranışlarıyla Aramanth’a hakaret etti. Halkın önünde özür dilemeliler.”

“Gururlu ve inatçı bir kadınla karşı karşıyayız,” dedi Dr. Greeth kuşkuyla.

“Gururu kırılabilir,” dedi Başmüfettiş soğuk bir gülümseyişle. “Onu inadından vazgeçirmenin bir yolu var.”

18

Topraktaki-yarık

Çocuklar karaya indikten sonra, Kestrel'in Ombaraka'nın yüksek gözlem kulesinden gördüğü Büyük Yol yeniden gözden kaybolmuştu. Alçak tepeler tümsek ve çukurlarla doluydu ve her yan çalı benzeri ağaç kümeleriyle kaplıydı ama ağaçların arasında belirgin, geniş bir yol yoktu. Ufukta yalnızca sarp dağlar görünüyordu, adımlarını o yöne çevirdiler.

Mumpo bir yandan yürüyor bir yandan da inliyordu. Savaş sırasında çok fazla tixa yaprağı çiğnemişti ve şimdi beyni zonkluyordu, ağzı kurumuştu ve kusmak istiyor ama kusamıyordu. Bowman ve Kestrel başlangıçta endişelenmiş, anlayışlı davranmışlardı. Fakat o kadar uzun süredir söyleniyordu ki bir zaman sonra sinirlenmeye başladılar ve Kestrel eski alışkanlıklarına geri döndü.

"Kes sesini Mumpo."

Bunun üzerine Mumpo inlemesinin yanı sıra bir de ağlamaya başladı. Ağlarken burnu aktı; üst dudağındaki sümükler parlarken ona karşı anlayışlı olmak daha da güçleşti. Zaten Bowman ve Kestrel'in kafasında başka meseleler vardı. Ağaçlar sıklaşıp yürüdükleri yol gittikçe daha fazla gölgelik alanlardan geçtikçe Kestrel Büyük Yol'u gösteren bir işaret arıyor, Bowman ise olası tehlikelerden korkarak etrafa bakınıyordu. Fazla hareketli bir hayal gücü olduğunu biliyor ve diğerlerini boş yere endişelendirmek istemiyordu ama bir süredir izlendiklerini hissediyordu.

İleride bir şey ya da birini gördü. Durup, diğerlerinin de görmesi için sessizce işaret etti. Bir ağaç kümesinin arasında, yüksek bir platformun üzerinden onlara doğru bakan dev bir figür duruyordu. Kestrel de Bowman da aynı anda aynı şeyi düşünmüştü: devler. Yaşlı Kraliçe Büyük Yol'da devler olduğunu söylemişti. Birkaç uzun dakika boyunca hareketsiz durdular, dev de hareket etmiyordu. Sonra Mumpo aniden yüksek sesle hapşırdı ve,

"Özür dilerim Kess," dedi.

Dev duyduğuna dair hiçbir belirti göstermemişti. Bunun üzerine ihtiyatla yaklaştılar; ağaç kümesine vardıklarında korkuları geçmişti.

Gördükleri şey bir heykeldi.

Heykel insan boyutunun en az iki katıydı, çok eski ve haraptı. Bir eliyle, daha doğrusu eli koptuğundan bir koluyla güneyi gösteren cübbeli bir adam heykeliydi. Diğer kolu ve yüzünün büyük kısmı da yoktu. Heykel, taştan yapılma, rüzgârdan ve yağmurdan köşeleri düzleşmiş yüksek bir kaidenin üzerinde duruyordu.

Az ileride üzerinde başka bir heykel duran bir kaide daha vardı. Ne olduklarını anladıktan sonra geniş bir çift sıra oluşturan diğerlerini de gördüler.

“Devler,” dedi Kestrel. “Büyük Yol’da ilerleyen yolculara rehberlik etmek için. Eminim bir zamanlar heykeller yol boyunca devam ediyordu.”

Doğru yolda olduklarından emin bir şekilde dağlara doğru yürümeye devam ettiler. Kısa süre sonra Mumpo yeniden sızlanıp inlemeye başladı.

“Biraz oturamaz mıyız? Oturmak istiyorum. Kafam acıyor.”

“Yürümeye devam etsek daha iyi olur,” dedi Bowman.

Mumpo ulumaya başladı.

“Eve dönmek istiyorum,” diye bağırdı mutsuz bir şekilde.

“Üzgünüm Mumpo,” dedi Bowman, sert davranmamaya çalışarak. “Devam etmek zorundayız.”

“Neden hiç burnunu silmiyorsun?” dedi Kestrel.

“Çünkü akmaya devam ediyor,” dedi Mumpo mutsuzluk içinde.

Ormana vardıklarında iki yanlarında büyük ağaçlar vardı ve izlediklerinin gerçekten de bir zamanlar bir yol olduğunu gördüler. Açıklıkta bazı taze fidanlar çıkmıştı ama büyük ve yaşlı ağaçlar Büyük Yol’un parlak günlerinde olduğu gibi geniş yolun iki yanı boyunca uzanıyordu. Kestrel ilerleme kaydetmelerinden hoşnut bir şekilde kısa bir mola verip bir şeyler yiyebileceklerini söyledi. Mumpo derhal kendini yere attı. Bowman ekmek ve peyniri paylaştırdı, sessizce ve büyük bir iştahla yemeklerini yediler.

Kestrel yemek sırasında Mumpo’yu izliyordu ve karnı doydukça keyfinin nasıl da yerine geldiğini gördü. Bu ona Pinpin’i hatırlattı.

“Tıpkı bir bebek gibisin Mumpo,” dedi. “Karnın acıkınca bir bebek gibi ağlıyorsun. Bir bebek gibi uyuyorsun.”

“Bu yanlış bir şey mi Kess?” dedi Mumpo.

“Bir bebek gibi mi olmak istiyorsun?”

“Nasıl olmamı istiyorsan öyle olmak istiyorum,” dedi Mumpo.
“Seninle konuşmanın gerçekten hiçbir faydası yok.”
“Özür dilerim Kess.”
“Bu kadar zaman Turuncu Bölge’de kalmayı nasıl başardın bilmiyorum.”
“Bunun nedeni ona hiç sormamış olmamız,” dedi Bowman sessizce.
Kestrel kardeşine baktı. Bu doğruydu: Mumpo hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Okulda her zaman tuhaf ve uzak durulması gereken bir kişiydi. Daha sonra istenmeyen arkadaşı olduğunda ise ilgisinden rahatsız olmuş ve onu teşvik edici bir davranışta bulunmak istememişti. Birlikte yolculukları boyunca onu kendisine bağlanmış ve neredeyse evcilleşmiş bir tür vahşi hayvan olarak görmüştü. Ama o bir hayvan değildi. O, kendisi gibi bir çocuktu.
“Anne-babana ne oldu Mumpo?”
Mumpo bu soruya şaşırmıştı ama seve seve yanıtladı.
“Annem ben küçükken öldü ve babam yok.”
“O da mı öldü?”
“Emin değilim. Sanırım benim bir babam yok.”
“Herkesin bir babası vardır. En azından bir süreliğine.”
“Ama benim yok.”
“Ona ne olduğunu merak etmiyor musun?”
“Hayır.”
“Neden?”
“Etmiyorum işte.”
“Eğer bir ailen yoksa,” dedi Bowman, “nasıl oluyor da bir aile derecen var?”
“Nasıl oluyor da Turuncu Bölge’deki okula gidebiliyorsun,” dedi Kestrel, “demek istediğim...”
Bowman’ın bakışlarını görerek sustu.
“Bu kadar aptal olmama rağmen mi?”
Hiç kırılmışa benzemiyordu.
“Bir amcam var. Aptal olmama rağmen amcam sayesinde Turuncu Bölge’deki okula gidiyorum.”
Bowman bir hüzün dalgası hissetti ve sanki üzülen kendisiymiş gibi ürperdi.
“Okuldan nefret mi ediyorsun Mumpo?” diye sordu.

“Evet,” dedi Mumpo. “Hiçbir şey anlamıyorum ve her zaman yalnızım. Bu yüzden de her zaman mutsuzum.”

İkizler ona bakıp, diğerleriyle birlikte ona nasıl güldüklerini hatırladılar ve çok utandılar.

“Ama şimdi her şey değişti,” dedi. “Artık bir arkadaşım var öyle değil mi Kess?”

“Evet,” dedi Kestrel. “Ben senin arkadaşınım.”

Bowman, bunu içten söylememiş bile olsa söylediği için Kestrel’e minnettardı.

Seni seviyorum Kess.

“Amcan kim Mumpo?”

“Bilmiyorum. Onu hiç görmedim. Çok önemli biri ve çok yüksek bir derecesi var. Ama ben aptal olduğum için beni ailesinde istemiyor.”

“Bu çok korkunç!”

“Yo hayır, bana çok iyi davranıyor. Bayan Chirish hep böyle söylüyor. Eğer ailesine dahil olursam aile derecesini düşürürüm, bu yüzden Bayan Chirish’le birlikte oturmam en iyisi.”

“Ah Mumpo,” dedi Kestrel. “Aramanth ne kadar kötü ve mutsuz bir yer olmuş.”

“Öyle mi düşünüyorsun Kess? Yalnızca ben böyle düşünüyorum sanıyordum.”

Bowman merakla Mumpo’ya baktı. Hakkında bir şeyler öğrendikçe tuhaf bir şekilde ona daha fazla hayranlık duyuyordu. İçinde hiçbir kötülük ya da kibir yok gibiydi. Anın getirdiklerini kabulleniyor ve kendi kontrolünün dışındaki hiçbir şeye kafasını takmıyordu. Yalnız yaşamının mutsuzluğuna rağmen iflah olmaz bir şekilde iyi kalpliydi ya da belki mutsuzluğu iyi kalpli olmasına neden olmuştu ve yaşadığı acımasız ortam ona en küçük bir iyilik karşısında bile minnet duymayı öğretmişti.

Yemek yemiş ve dinlenmişlerdi, gün sona ermek üzereydi, bu yüzden kalkıp yola devam ettiler. Mumpo çok daha keyifliydi ve yeni bir kararlılık ve dostluk duygusuyla Büyük Yol’un kalıntıları boyunca dağlara doğru yol aldılar.

Düz bir yolda yürüseler de yol gittikçe dikleşerek ilerideki büyük sıradağların eteklerinden yukarı doğru tırmanıyordu. Yanlardaki ağaçlar gittikçe uzayıp sıklaşıyor, güneş alçalırken etraftaki gölgeler de artıyordu. Ağaçların arasında hareket eden şekiller ve parıldayan gözler görmeye ya da hayal etmeye başlamışlardı. Birbirlerine yaklaşıp adımlarını

sıklaştırdılar, yanlarındaki görmeyi başaramadıkları şekiller de onlarla birlikte hareket ediyor gibiydi.

Güneş batarken, ormanda en azından bir gece geçirmek zorunda olduklarını anladılar. Yola devam ediyorlardı ama yürürken bir yandan da kamp kurmak için uygun bir yer arıyorlardı. Mumpo yorulmaya başlamıştı ve bir an önce yattığı sürece nerede yatacağı onun için hiç önemli değildi.

"Buraya ne dersiniz? Burası güzel."

"Buranın nesi güzel?"

"Öyleyse şu büyük ağaçların arası."

"Hayır Mumpo. Görülmeyeceğimiz bir yer bulmalıyız."

"Neden? Bizi kim arıyor?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen hiç kimse."

Sözleri Mumpo'yu endişelendirmişti, durup dururken sıçrayıp etrafına bakınıyordu. Bir keresinde ağaçların arasında bir şey gördü ya da bir şey gördüğünü zannetti ve paniğe kapılarak etrafta dönmeye başladı. Sakinleşmesi için Bowman'ın onu yakalayıp durdurması gerekti.

"Sakin ol Mumpo."

"Bizi gözetleyen gözler gördüm! Gerçekten!"

"Evet onları ben de gördüm. Bu durumda o her ne ise Kess'e zarar vermesine izin vermemeliyiz."

"Haklısın Bo." Birden sakinleşti. "Kess benim dostum."

Endişeli bir şekilde ağaçlara bakmaya devam ediyordu ama bundan sonra hareket eden bir şekil gördüğünde yumruğunu sallayıp,

"Eğer yaklaşırsan bunu suratına yersin!" diye bağırıyordu.

Mümkün olduğunca çok yol katetmeye kararlı, alacakaranlıkta bitkin bir şekilde ilerlediler. Tam, uygun bir kamp yeri olsa da olmasa da durma zamanının geldiğine karar vermişlerdi ki ileride ağaçların arasında beliren iki taş sütun gördüler.

Eski Büyük Yol'un iki yanında, bir geçidin üzerinden geçen uzun taş bir köprünün başlangıcı olan sütunlar duruyordu. Diğer tarafta, iki yüz metre kadar ileride iki sütun daha vardı. Harabeye dönmüş olan köprünün birbirinden yirmi metre uzaklıktaki korkuluklu yan duvarları iki sıra dev taş kemerin üzerinde duruyordu ama köprünün ortası, geçidi birbirine bağlayan yol yıkılmıştı. Bir zamanlar birbirlerine verdikleri destek olmaksızın bu ikiz kemerler ayakta kalmayı nasıl başarmıştı? Üzerinden geçmek için inşa edildikleri boğaz dehşet vericiydi.

Üç çocuk sütunların yanında durup kanyona baktılar. Toprak bir dizi sarp kayalık halinde önlerinden aşağı doğru, alacakaranlık gölgelere, çok aşağılardaki nehre kadar uzanıyordu. Yüksek köprüyü tutan ortadaki iki kemerin arasından akan suyun parıltılarını görebiliyorlardı. Kanyonun diğer ucu, deniz kenarlarında görülebilecek sarp kayalıklardan da yüksek bir şekilde önlerinde uzanıyordu; ince çatlaklardan çimenler, sert çalılar çıkmıştı ve üzerinde fay kırıkları vardı. İki tarafta da geçidin sarp kenarları orman boyunca göz alabildiğine uzanan derin bir bıçak yarası gibiydi.

“Topraktaki-yarık,” dedi Kestrel.

Büyük yarıktan geçmenin tek yolu bu köprüydü ve köprüye baktıkça üzerinden geçme istekleri daha da azalıyordu.

“Yıkılmak üzere,” dedi Bowman. “Bizi taşımaz.”

Üzerinden yüzlerce kış geçmiş taşlar çatlamış ve kırılmış, geriye kırılgan ve tehlikeli görünümlü, eğimli üst kısımlar kalmıştı. Yalnızca, daha dayanıklı bir taştan yapılmış olan korkuluklar kırılmamıştı ve kalan duvarların üzerinde ince fakat düzgün bir örtü oluşturuyordu.

Kestrel korkuluklardan birine yaklaşarak yüzeyine dokundu. Sağlam görünüyordu. Duvarın üstü altmış santim genişliğinde ve düzdü. Karşı taraftaki sütunlara kadar korkuluğa baktı. Karşı tarafa kadar dümdüz uzanıyordu.

“Duvarın üzerinden yürüyebiliriz,” dedi Kestrel.

Bowman bir şey söylemedi fakat korkuluğun darlığı ve baş döndürücü yüksekliği onu dehşete düşürüyordu.

“Yeter ki aşağıya bakmayın,” dedi Kestrel onun ne düşündüğünü tahmin ederek. “O zaman herhangi bir yolda yürümekten farkı olmayacaktır.”

Yapamam Kess.

“Ya sen Mumpo? Duvarın üzerinden öteki tarafa geçebilir misin?”

“Eğer sen geçersen,” dedi Mumpo, “ben de geçerim.”

Yapamam Kess.

Kız kardeşine bu korku dolu düşünceyi yolladığı sırada arkalarında bir hışırtı duyuldu, birden buz kesti. Göreceğini düşündüğü şeyden korkarak yavaşça arkasını döndü. Oradaydılar, Büyük Yol boyunca el ele tutuşarak bir sıra oluşturmuşlardı. Yavaş yavaş dikkatli bir şekilde, gizli bir oyun oynayan çocuklar gibi kıs kıs gülerek yaklaşıyorlardı, tek farkı seslerinin derin ve yaşlı oluşuydu.

“Uzun bir yol geldiniz,” dedi liderleri. “Ama işte yine karşınızdayız.”

Mumpo korkuyla inlemeye başladı. Kestrel bir yaşlı çocuklardan oluşan sıraya, bir uzun korkuluğa baktı ve,

“Haydi! Gidelim buradan,” dedi.

Korkuluğun üzerine atladı ve karşı tarafa doğru ilerlemeye başladı. Mumpo ona doğru seslenerek peşinden gitti:

“Bana dokunmalarına izin verme Kess.”

Bowman bir süre daha kararsız kaldı ama başka seçeneği olmadığını biliyordu. Derin bir nefes alarak korkuluğa tırmandı. Gergin ve dikkatli adımlarla diğer ikisini izledi.

Köprü birkaç metre boyunca geçidin üzerinden gidiyordu ve çok yüksek değildi. Ama aşağısı birdenbire dik bir uçuruma dönüştü ve bundan sonrası havada yürümek gibi bir şeydi. Gün ışığı hızla kayboluyordu ama yeterince hızlı değildi ve Bowman bakmayacağına yemin etmesine rağmen aşağı baktığında gümüş bir ip gibi akan nehri görebiliyordu. Nehir o kadar aşağıdaydı ki başı dönmeye ve vücudu titremeye başladı.

Kestrel durup arkasına baktı ve yaşlı çocukların korkuluğa tırmandıklarını ve peşlerinden geldiklerini gördü.

“Yürümeye devam edin,” dedi. “Unutmayın, onlar yaşlı ve bizim kadar hızlı gidemezler. Onlardan çok önce karşı tarafa varmış olacağız.”

Kestrel arkasındakileri büyük bir kararlılıkla peşinden sürükleyerek hızla yürümeye devam etti. Arkasına bakan Bowman onun haklı olduğunu ve köprüyü yaşlı çocuklardan çok daha hızlı bir şekilde geçtiklerini gördü. Birkaç tanesi korkuluğun üzerine çıkmıştı, yavaş ve dikkatli bir şekilde birbiri ardından geliyorlardı.

Kestrel kararlı adımlarla, bir ayağını diğerinin önüne atarak, aşağı bakmadan ve uçurumu düşünmeden, yolu yarıladık, çok az kaldı, diye düşünerek ilerliyordu ki karşı tarafta gördüğü manzara yüreğini hoplattı. Köprünün bitimini gösteren sütunların yanında düzinelerce yaşlı çocuk duruyordu. Durup onlara baktığı sırada korkuluğa tırmanıp ona doğru ilerlemeye başladılar.

Bo! Diğer tarafta da onlardan var!

Bowman baktı, gördü ve o an anladı. Bu defa kaçış yoktu. Yaşlı çocuklar her iki taraftan da yavaş yavaş yaklaşıyordu. Ortaya vardıklarında onları uzaklaştırmanın bir yolu olmayacaktı çünkü her dokunuş onları güçsüz düşürecekti. Yan taraftan karanlık ve derin uçuruma baktı ve buradan düşüp kayalıklara çarpmanın nasıl bir duygu olacağını düşündü. Çabuk bir ölüm olur muydu?

Bo! Savaşmak zorundayız!

Nasıl?

Bilmiyorum. Ama onlarla savaşacağım.

Düşüncelerinde ona tuhaf bir şekilde rahatlatıcı gelen o tanıdık öfkeyi hissetti. Ne yapabileceklerini düşünmeye çalıştı fakat yaşlı çocuklar yaklaşmaya devam ediyordu. O sırada Mumpo olanların farkına vararak paniğe kapıldı.

“Kess! Bo! Bizi almaya geliyorlar! Bana dokunmalarına izin vermeyin! Ne yapacağız? Yaşlanmak istemiyorum!”

“Zıplayıp durma Mumpo! Kıpırdamadan dur.”

“Merak etme Mumpo. Bizi geçemeyecekler.”

Unutma, dedi Kestrel, *yaşlı ve güçsüzler ve ancak birer birer gelebilirler. Tek yapmamız gereken onları uzak tutmak.*

“Onlara dokunmadan,” dedi Bowman yüksek sesle yanıt vererek.

“Onları benden uzak tutun!” diye bağırdı Mumpo korkuyla sallanarak. Kestrel’e tutunmaya çalıştı, üçünün de dengesini bozuyordu.

“Kes şunu Mumpo!”

Mumpo’yu nasıl sakinleştirebiliriz?

Ona yiyecek bir şeyler ver, dedi Bowman.

Kestrel o zaman boynunda hâlâ yemiş torbalarını taşıdığını ve torbalardan birinde bir çamur yemişi kaldığını fark etti. Torbayı boynundan çıkarıp Mumpo’ya uzattı.

“Al Mumpo.”

Torbayı ona doğru savururken çamur yemişinin ağırlığını hissetti ve geri çekerek kafasının etrafında döndürdü. Gözleriyle dönen ağırlığı takip ediyordu.

“Bo!” diye bağırdı. “Hiç çamur yemişin kaldı mı?”

Bowman boynunda asılı duran yemiş torbalarına dokundu. İkisinde de birer tane yemiş kalmıştı. Son kalan iki yemişi dengeyi sağlamak için bu şekilde torbalara dağıtmıştı.

“İki tane,” dedi.

“Onları nasıl uzaklaştıracağımızı buldum,” dedi Kestrel ve içinde ağırlık olan yemiş torbasını havada salladı.

“Çamur yemişleri onlara bir zarar vermez.”

“Zarar vermesi gerekmiyor. Tek yapmamız gereken dengelerini bozmak.”

“Ya da kendi dengemizi.”

“Unutma biz genç ve esneğiz, onlarsa yaşlılar ve bizim kadar esnek değiller.”

Hiç ikna olmayan Bowman yemiş torbasını sallamayı denedi; neredeyse duvardan aşağı düşüyordu. Kalbi küt küt atarak ve ter içinde doğruldu.

“İşe yaramayacak. Yapamam.”

“Yapmak zorundasın,” dedi Kestrel.

“Karnım aç,” dedi Mumpo. Bütün bu çamur yemişi konuşmaları ona korkusunu unutturmuştu.

“Kes sesini Mumpo.”

“Peki Kess.”

Bu sırada, köprünün iki tarafında en önde bulunan iki yaşlı çocuk korkuluk boyunca sürünerek onlara doğru yaklaşmaya devam ediyordu. Diğerleri de durmadan arkalarından geliyordu. En çok yaklaşanlar Bowman’ın tarafındakilerdi ve ilk savaşılması gerekenler de bunlardı.

“Salla onu Bo,” dedi Kestrel. “Dengeni bul.”

Bowman aşağı baktı, artık yalnızca karanlık gözüküyordu. Aşağıda uçurum olmasaydı hiç sorun etmezdim diye düşündü ve aşağı bakarken aklına çok basit bir fikir geldi. Aşağısı kapkaranlık. Onun başka bir şey olduğunu düşünebilirim. Böylece uçurumu düşünmekten vazgeçerek kafasında yeni bir resim oluşturdu. Topraktaki-yarık diye bir yer yok, dedi kendi kendine. Biraz aşağıda yumuşak çayırlar var. Kafasındaki resme bazı detaylar ekledi: yoncalar, gelincikler ve gerçekçi olması için biraz da ısırganotu. Ve şaşkınlıkla düşme korkusunun geçtiğini fark etti. Geriye yalnızca gittikçe yaklaşan yaşlı çocuk kalmıştı.

Yemiş torbasını kafasının üzerinde tutup sallayarak havada yatay daireler çizmeye başladı. Önünden her geçişinde biraz daha güç katarak torbayı hızlandırıyordu. Yaşlı çocuğun kafasının durduğu yeri hayal ederek yemiş torbasını az sonra olacağı yere doğru savurdu.

Yumuşak çimenler, yumuşak çayır, dedi kendi kendine. Yumuşacık minder gibi çimenler.

“Dikkatli ol evlat,” dedi yaşlı çocuk kapı gıcırtısını andıran bir sesle. “İşte, tut elimi.”

Buruşuk elini uzatarak kıkırdadı. Ama henüz yeterince yaklaşmamıştı.

Kestrel elinde yemiş torbasıyla diğer taraftan yaklaşan yaşlı çocuğu izliyordu.

Önce senin vurman gerekecek Bo. Yapabilecek misin?

Deneyeceğim.

Seni seviyorum Bo.

Kafasının içinde bile cevaplayacak vakti olmadı. Yaşlı çocuk çok yaklaşmıştı, eli aralarındaki boşluğa uzanıyordu. Bowman kolunu geride tutarak çamur yemişini savurdu ve torba düşmanının çok yakınından geçti.

“Ne diye mücadele ediyorsun?” dedi yaşlı çocuk. “Morah’ın istediği olur. Bunu sen de biliyorsun.”

Bowman bir şey demedi. Bacaklarını bükerek dar korkuluğun üzerinde dengesini sınadı. Yemiş torbasını artan bir hızla savurarak aralarındaki mesafeyi ölçüyordu.

“Yaşlanmaktan korkmamalısın,” diye mırıldandı yaşlı çocuk. “Bu yalnızca kısa bir süre için. Morah seni yeniden genç ve güzel yapacak.”

Konuşurken ilerlemeye devam ediyordu. Bowman onun, menziline girdiğine karar verdi ama emin olması gerekiyordu.

“Haydi, haydi,” dedi yaşlı çocuk. “Gel de sana dokunayım.”

Bowman kolunu öne attı, kır saçları hedef alarak çamur yemişini hızla savurdu.

Vızz!

Torba hiçbir dirençle karşılaşmadan ıslık çalarak geçti. Bowman sendeledi, neredeyse düşüyordu. Yaşlı çocuk kafasını eğmişti.

“Aman aman,” diye kıkırdadı derin sesiyle. “Dikkat et evlat. Düşmek istemez...”

Bowman öfkenin verdiği cesaretle torbayı yeniden savurdu ve çamur yemişini yaşlı çocuğun suratına geçirdi, tam yanağından, kulağının altına vurmuştu.

“Ayy! Ay-ay-ay!”

Yaşlı çocuk yüzünü tutarak duvarın üzerinde sallandı ve dengesini kaybetti. Kollarını uzattı ama tutunacak bir şey yoktu. Kendisini yukarı çekmeye çalışırcasına havaya uzanırken düştü.

“Aaa-aaaah....”

Korkuyla kuvvetlenen ince sesiyle bağırarak düştü, düşerken bağırmaya devam ediyordu. Uzun süre bu korkunç bağırışı duydular sonra ses birden kesildi.

Aferin sana Bo aferin! diye bağırdı Kestrel.

Yemiş torbasını savurarak kendi hasmına doğru koştu ve onu uçurumdan aşağı yuvarladı.

Bu, yaşlı çocukları harekete geçirdi ve intikam çığlıkları atarak iki yandan Bowman ve Kestrel’in üzerine saldırdılar. Fakat teker teker

saldırabiliyorlardı ve Kestrel'in önceden söylediği gibi hareketleri yavaş ve esneklikten yoksundu; ikizler onları birbiri ardından karanlığa yuvarladılar.

Kestrel silahını savururken sevinçle bağırıyordu.

"Haydi seni buruşuk, yaşlı kaşalot! Sen de mi paraşütle atlamayı denemek istiyorsun?"

"Vur ona Kess!" diye bağırdı Mumpo heyecanla zıplayarak. "İndir aşağı!"

Kestrel öne doğru atılarak vurdu ve bir yaşlı çocuk daha çığlık çığlığa boşluğa düştü. Mumpo arkasından seslendi:

"Küt diye düşeceksin! Pat-küt-çat ve dümdüz olacaksın, la-la-la-la, aptal, pis kokulu şeyler!"

Yaşlı çocuklar aralarından yedisi duvardan aşağı atıldıktan sonra ilerlemeyi kesip aralarında fısıldaşmaya başladılar. Ardından endişeli bir şekilde arkalarını dönüp geçidin iki yanındaki arkadaşlarına katıldılar. Geri çekilmişlerdi.

Bunu gören ikizler kollarını havaya kaldırıp zafer çığlıkları attılar. Özellikle Bowman vahşi ve alışılmadık bir gururla kızardı.

"Başardık! Onları yendik!"

"Bir daha bize yaklaşamazlar!" diye bağırdı Mumpo.

Ama yaşlı çocuklar çok uzaklaşmamıştı. İki uçta da korkuluktan aşağı indiler ve orada kaldılar. Mumpo kazandıkları zaferle artık güvende olduklarına inanıyor olabilirdi ama Kestrel ve Bowman böyle olmadığını biliyorlardı. Yaşlı çocuklar, ayakları toprağa basarken daha önce de yaptıkları gibi etraflarını sardıklarında yemiş torbalarının onları kurtaramayacağını biliyorlardı.

Bir kez daha tuzağa düşürülmüşlerdi.

"Onları takip et Kess!" diye bağırdı Mumpo. "Onlara yine vur!"

"Yapamam Mumpo. Çok fazlalar."

"Çok mu fazlalar?"

Gecenin karanlığında dikkatle uzun köprünün önce bir yanına, sonra diğer yanına baktı.

"Burada kalmamız gerekiyor," dedi Kestrel. "En azından sabah olana kadar."

"Ne! Bütün gece mi?"

"Evet Mumpo. Bütün gece."

"Ama Kess burada kalamayız. Uyuyacak yer yok."

"Uyumayacağız Mumpo."

“Uyumayacak mıyız?”

Mumpo için uyumak en az yemek yemek kadar gerekli ve kaçınılmaz bir şeydi. Dehşete düşmekten çok şaşırmıştı. Nasıl olur da uyumayabilirdi? Uyumak, isteyerek yaptığın bir şey değildi. Uyku gelip gözlerini kapatırdı.

İkizler de bunu Mumpo kadar iyi biliyorlardı.

“Haydi Mumpo,” dedi Bowman. “İki yanına otururuz, böylece eğer istersen uyuyabilirsin.”

Tek sıra halinde duvarın üstüne oturdular ve Bowman ve Kestrel aralarında oturan Mumpo’ya sarıldılar ve onu tutabilmek için tıpkı dilek sarılışında olduğu gibi içe doğru yaslandılar. Böylece eğer uyuyakalırsa duvardan aşağı yuvarlanmasına engel olabileceklerdi. Mumpo ikizlerin sıcacık sarılışlarını hissederek çok mutlu oldu.

“Biz üç arkadaşız,” dedi. Ve onlara olan güveni o kadar büyüktü ki altmış santimlik duvarda, yarım mil yüksekliğindeki uçurumun üzerinde gerçekten de uyuyakaldı.

İkizler uyumadı.

“Onlardan kaçışımız yok değil mi?” dedi Bowman.

“Nasıl olabileceğini bilmiyorum.”

“İçlerinden bir tanesi bana, “Yaşlanmaktan korkma. Morah seni yeniden gençleştirecek.” dedi.”

“Ölmeyi tercih ederim!”

“Hiç ayrılmayacağız değil mi Kess?”

“Hiç ayrılmayacağız.”

Sessiz bir şekilde oturdular. Bir süre sonra,

“Peki ya annem, babam ve Pinpin ne olacak?” dedi Bowman. Geri dönmeyecek olurlarsa ne hissedeceklerini düşünüyordu. “Öldüğümüzden habersiz bizi beklemeye devam ederler.”

Anne-babasının onlar öldükten sonra hâlâ umutla onları beklemesi düşüncesi onu ölmekten daha fazla üzmüştü. Bir tür dilek sarılışında olduklarından üzüntüsünü bir dileğe dönüştürdü.

“Dilerim annem ve babam bize neler olduğunu öğrenebilirler.”

“Dilerim yaşlı çocuklardan kurtulabiliriz,” dedi Kestrel, “ve rüzgâr çalgısının anahtarını bulup sağ salim eve döneriz.”

Dileklerin ardından sustular. Yalnızca Mumpo’nun uykusunda burnunu çekişi ve aşağıdaki uçurumdan esen rüzgârın iniltisi duyuluyordu.

Uzaktan gök gürültüsü duyuldu.

“Duydun mu?”

Kırmızı bir şimşek bir an için gökyüzünü aydınlatıp söndü.

"Fırtına mı geliyor dersin?"

Yeniden gök gürledi ve şimşek çaktı. Bu kez uzaktan hızla gökyüzüne yükselip sonra da yere inen alevleri gördüler.

"Dağlardan geliyor."

"Bak Kess! Yaşlı çocuklara bak!"

Şangır! Gök gürleyip ardından ateş topları arka arkaya göğe yükselirken geçidin iki yanında duran yaşlı çocuklar bağırıp çağırıyor, etrafta koşuşarak düşen alevleri izliyorlardı.

Gök gürültüsü aralıksız devam ediyor ve ateş topları her taraftan göğe akın ediyordu. Yanan parçalardan bazıları yakına düşüyordu. İkizler yanan kor parçalarından birinin birkaç metre yanlarından geçerek aşağıdaki nehre indiğini gördüler. Bir başkası az ötelerinde toprağa düşerek karanlığa karışmadan önce bir süre daha yanmaya devam etti.

Yaşlı çocuklar çıldırmış gibiydi. İkizler ilk başta korktuklarını sanmışlardı ama sonra kollarını havaya kaldırdıklarını ve yere düşen ateş toplarına doğru koştuklarını gördüler.

"Üzerlerine düşmesini istiyorlar!"

Kestrel bunları söylerken ateş toplarından biri doğrudan yaşlı çocuklardan birinin üzerine düştü ve bir anda turuncu bir alev çıkararak patladı. Parlak ışık geride hiçbir şey bırakmayarak geldiği kadar hızlı bir şekilde söndü.

Yaşlı çocuklar çılgına dönmüş, etrafta koşuşuyor, kollarını uzatıyor, bağırıyorlardı.

"Beni de al! Beni de al!"

Arada sırada şans eseri bir ateş topu içlerinden birinin üzerine düşerek onu yok ediyordu.

Gökyüzü alevlerle aydınlanmıştı ve gök gürlemelerinin ardı arkası kesilmiyordu. O kadar çok ateş topu yükseliyordu ki sonunda kaynağını görebildiler; kuzeydeki sıradağların en yüksek olanından geliyordu. İkizler manzara karşısında şaşkına düşerek korkularını unutmuşlardı ve Mumpo herşeyden habersiz uyumaya devam ediyordu.

"Ateşe doğru gitmemiz gerekiyor," dedi Kestrel, dağa bakarak.

Ateş topları etraflarına düşüyordu, gidecek bir yerleri olmadığından kıpırdamadan oturmayı sürdürdüler. Bir şekilde güvende olduklarını biliyorlardı. Bu ölüm yağmuru onlar için değildi, onlar yalnızca kaza eseri orada bulunan görgü şahitleriydiler. Bu, yaşlı çocuklar içindi.

Yaşlı çocuklar kollarını ateşe doğru uzatarak, “Al beni!” diye bağırıyorlardı. “Yeniden gençleştir beni!”

Ancak ateş düştüğünde onlardan geriye bir şey kalmıyordu.

Gök gürültüsü azalmaya ve gökyüzü kararmaya, ateş topları seyrelmeye başladı. Son birkaçı çok az yükselerek uzakta bir yerlere düştü. Geride kalan yaşlı çocuklar acınacak halde sanki yanan parçalar yere düşmeden önce kilometrelerce mesafeyi katedebilirlermiş gibi bağırarak o yöne doğru koştular. Bir süre sonra dağ sessizleşti ve ikizler yalnız olduklarını fark ettiler.

Sıçrayarak uyanıp korkuluktan aşağı düşmesini istemediklerinden Mumpo’yu yavaşça uyandırdılar. Aslına bakılırsa nereye gittiğinden habersiz söylenenleri yaparken yarı uyumaya devam ediyordu. Dikkatli bir şekilde köprünün diğer yanına geçerek dar korkuluktan sağlam zemine indiler.

Mumpo burada kıvrılıp uyumaya devam etti. İkizler birbirlerine bakarak ne kadar yorulmuş olduklarını fark ettiler. Kestrel yere uzandı.

“Ya geri gelirlerse?” dedi Bowman.

“Umurumda bile değil,” dedi Kestrel ve o da uyuyakaldı.

Bowman sert zemine oturarak diğerleri uyurken nöbet tutmaya karar verdi ama birkaç dakika içinde o da uyuyakalmıştı.

19

Mumpo'nun Başına Gelenler

İkizler uyandığında güneş tepede parıldıyordu. Bir gece önceki yaşlı çocuklardan eser yoktu. Daha önce yalnızca alacakaranlıkta yarım yamalak gördükleri uçurumun kenarına yakın bir yerde uzanmışlardı. Ayağa kalkıp ağrıyan kol ve bacaklarını uzatarak gerindikleri sırada uçurumun dehşet verici derinliğini ve üzerinden geçtikleri incecik duvarı görerek şaşkına döndüler.

"Gerçekten bunun üzerinden mi yürüdük?" dedi Bowman.

Kestrel uçurumun üzerinden geçen köprüyü taşıyan dev taş kemerlere bakıyordu. Bir gece önce görmedikleri bir şeyi şimdi fark ediyordu: Köprünün taşıyıcı unsurları pek çok yerden kırılmak üzereydi. Kemerleri ayakta tutan kolonlardan biri nehrin taşan sularından o kadar çok aşınmıştı ki iğne ucu gibi incecik bir şeyin üzerinde duruyordu. Kestrel bu yoldan geri dönmek zorunda olduklarını bildiğinden Bowman'a bundan söz etmedi.

Mumpo da uyanmıştı ve uyanır uyanmaz aç olduğunu ilan etti.

"Bak Mumpo," dedi Kestrel Topraktaki-yarığın muhteşem manzarasını göstererek. "Bu harika köprüyü geçtik!"

"Yanımızda yiyecek bir şey getirdik mi?" dedi Mumpo.

Bowman yaşlı çocuklara karşı bir silah olarak kullandığı yemiş torbasını bulup içinden çamur yemişini çıkardı. Oldukça ezilmişti ama hiç yoktan iyiydi.

"Al bakalım."

Yemişi Mumpo'ya doğru fırlattı ama Mumpo yakalayamadı. Yemiş eğimli arazide uçurumun kenarına kadar yuvarlandı. Mumpo arkasından koşup yemişin gözden kaybolduğu yeri gördü. Uçurumun kenarında diz çökerek aşağıya baktı.

"Gördüm!" diye bağırdı. "Onu alabilirim."

"Bir tane daha var," dedi Bowman.

“Bırak alabiliyorsa alsın,” dedi Kestrel. “Yiyeceğe ihtiyacımız var.

Mumpo’nun yanına gidip çamur yemişinin durduğu yeri gördüler, kayaların üzerinden çıkan bir parça çalıya takılmıştı. Hemen altında bir çalı öbeği vardı. Derin uçuruma bakmaktan başı dönen Bowman geri çekildi. Mumpo karnının üzerine yatıp uçurumun kenarından sarkarak çamur yemişine uzandı. Neredeyse dokunacaktı ama tam olarak ulaşamayınca öne doğru eğilmeye başladı.

“Dikkat et Mumpo.”

Ama Mumpo’nun karnı açtı ve düşünebildiği tek şey önündeki çamur yemişiydi. Biraz daha eğildi ve parmakları yemişe değdi ama onu hâlâ kavrayamıyordu.

“Biraz daha,” diyerek eğilmeyi sürdürdü. Eli çamur yemişine değdiği anda gövdesi aşağı doğru kaymaya başladı.

Duramadığını anlayınca, “Yardım edin!” diye bağırdı.

Kestrel hemen atlayıp Mumpo’nun bacaklarının üzerine kapandı.

“Böyle daha iyi,” dedi Mumpo. Topraktaki-yarıktan aşağı sallanarak, yeniden kahvaltısına odaklandı.

“Yukarı gel!” diye bağırdı Kestrel. “Yukarı!”

“Sadece şunu...”

Parmakları çamur yemişinin üzerine kapanmıştı ki aşağıdaki çalıların arasından buruşuk, kemikli bir el fırlayıp onu bileğinden yakaladı.

“Aaah! Aaah! Yardım edin!”

Mumpo dehşet içinde silkindi, Kestrel neredeyse bacaklarını elinden kaçırıyordu.

“Bo! Neler oluyor?”

Bowman kendisini zorlayarak aşağı baktı ve orada çalılardan destek alarak Mumpo’nun koluna sımsıkı yapışmış yaşlı çocuğu gördü.

“Vur ona Mumpo!” diye bağırdı Bowman. “Isır onu!”

“Neler oluyor?” diye bağırdı Kestrel. Mumpo’yu aşağı çekmeye çalışan ağırlığı hissediyor, onu tutabilmek için var gücüyle uğraşıyordu.

Mumpo’nun, “Yardım edin,” diyen acınası, gittikçe boğuklaşan sesi duyuldu. “Yardım edin...”

“Yaşlı çocuklardan biri,” dedi Bowman. İkinci yemiş torbasını çözdü ve baş döndürücü uçuruma bakmamaya çalışarak aşağıya doğru savurdu. Torbanın ucundaki ağırlık yaşlı çocuğa bir zarar vermeksizin omzuna sürttü. Hemen dönüp Bowman’a baktı ve kırışık yüzü nefret ve öfkeyle buruştu.

“Bebekler!” diye tısladı. “Aptal, küçük bebekler!”

Bu sözler Bowman'ın ona dikkatle bakmasına neden oldu. Dökülmüş gri saçlarını, pörsümüş yanaklarını, cılız boynunu gördü ve içindeki kemikleşmiş incitme ve yok etme isteğini hissetti. Yemiş torbasını havaya kaldırıp hızla savurarak yaşlı çocuğun yukarıya çevrili suratına indirdi.

"Aaah!" Yaşlı çocuk Mumpo'nun kolunu bıraktı. Dengesini kaybederek çalıların içerisine düştü. Çalı onun ağırlığını taşıyamayarak koptu ve yaşlı çocuk aşağıya yuvarlandı.

"Aaaa-aa-aa-aa..."

Aşağıya inene kadar bağırdı, ardından kayalara çarpmasından dolayı çıkan sesi duydular.

Kestrel Mumpo'yu yukarı çekip bıraktı. Ona dokunmak kendisini güçsüz hissetmesine neden olmuştu. Mumpo kıpırdamadan, inleyerek yerde yatıyordu.

"İyi misin Mumpo?"

Mumpo boğuk ve çatlak bir sesle yanıt verdi:

"Her yanım acıyor."

Ayağa kalkmaya çalıştı ama başaramadı. Derin derin nefes alarak oturdu.

"Çok kötüyüm Kess."

Kestrel ve Bowman gördükleri şeyden dolayı düştükleri dehşeti saklamaya çalışarak ona baktılar. Mumpo'nun altın ipliklerle örülü saçları beyazlaşmıştı. Cildi kırışmış ve sarkmış, bedeni bükülmüştü. Yaşlı bir adama dönüşmüştü.

"Merak etme Mumpo düzeleceksin," dedi Kestrel bağırmamak için kendisini zor tutarak. "Seni iyileştireceğiz."

"Hasta mıyım Kess?"

"Evet biraz. Ama seni bir şekilde iyileştireceğiz."

"Bütün vücudum ağrıyor."

Ağlamaya başladı. Her zamanki gürültücü ulumasıyla değil, sessiz, yorgun bir iniltiyle ağlıyor, yüzünde oluşan kırışıklardan aşağı birkaç damla yaş süzülüyordu.

Ne yapabiliriz?

Yola devam etmemiz gerekiyor, dedi Bowman. Mumpo'ya dönerek yüksek sesle, "Yürüyebilir misin?" diye sordu.

"Sanırım."

Bu defa daha dikkatli bir şekilde ayağa kalkıp birkaç adım attı.

"Hızlı yürüyemem."

“Sorun değil. Elinden geleni yapman yeterli.”

“Bana yardım edebilir misin Bo? Sana yaslanırsam daha hızlı gidebilirim.”

“İyileşene kadar bize dokunmaman gerekiyor Mumpo.”

“Size dokunmamam mı gerekiyor? Neden?”

O zaman Mumpo’nun, başına ne geldiğini anlamamış olduğunu fark ettiler.

“Hastalığının bize bulaşmaması için.”

“Anlıyorum. Bunun olmasını istemeyiz. Yakında iyileşecek miyim?”

“Evet Mumpo, çok yakında.”

Topraktaki-yarığa arkalarını dönerek Büyük Yol’dan dağlara doğru yürümeye başladılar.

Çok yavaş ilerliyorlardı. Mumpo tüm çabalarına rağmen normal bir hızda yürüyemiyordu. Ayaklarını sürüyerek yürüyor sonra durup birkaç dakika dinlenmesi gerekiyordu. Ardından yeniden ayaklarını sürüyerek yürümeye devam ediyor, hiç şikâyet etmiyor, elinden geleni yapıyordu. İkizler bu şekilde dağın tepesine asla varamayacaklarını biliyorlardı.

Tek sorun Mumpo değildi. Yolun her iki yanında da orman değişiyordu. Bir zamanlar Büyük Yol olan patikanın üzerinde ağaç yoktu ama etrafı, ağaçların gittikçe sıklaştığı orman tarafından kuşatılmıştı. Ara sıra karanlıkta, ağaçların arasında onlarla birlikte ilerleyen, önlerine geçmeyen ama geride de kalmayan şekiller gördükleri hissine kapılıyorlardı. Bowman göz ucuyla varlıklarını sezinliyordu ama ne zaman dönüp baksa hiçbir şey göremiyordu.

Bir de üzerlerindeki gölgeler vardı. Bunların ağaçların üzerinde havada daireler çizen kuşlar olduklarını görebiliyorlardı. Başlangıçta onları önemsemediler ama kuşlar dev kanatlarıyla süzülerek gittikçe alçalıyorlardı. Bir süre için yalnızca beş-altı taneydiler fakat Bowman tekrar baktığında sayılarının on üçe çıktığını gördü. Yarım saatten daha az bir süre sonra yeniden baktığında sayılamayacak kadar çoğalmışlardı; meşum görünüşlü kara şekiller akın halinde üzerlerinden uçarak uzaklaşıyordu. Yolcuları izleyerek, gruptan ayrılanların güçten düşmelerini bekleyen vahşi hayvanlarla ilgili hikâyeleri anımsamaya başlamıştı. Adımlarını sıklaştırarak daha hızlı yürümeye başladı.

“Mumpo için fazla hızlı gidiyoruz,” dedi Kestrel. “Yavaşlamamız ve dinlenmemiz gerekiyor.”

“Hayır! Duramayız!”

Kestrel onun sesindeki korkuyu hissederek etrafa bakındı.

“Sorun değil,” dedi Mumpo. “Yetişirim.” Ancak bu kelimeleri sarf edecek gücü bile zor bulmuştu.

Bo bunu yapamayız.

Başka şansımız yok.

Böylece yola devam ettiler. Hızları azaldıkça kuşlar daha da cüretkârlaşıyordu. Ağaçların tepelerine kadar alçalmışlardı; büyük, siyah kanatlarının gölgeleri yere düşüyordu. Renklerinin siyah oluşu ve çok daha büyük oluşları haricinde kartallara benziyorlardı. Ağaçların üzerinden ne kadar büyük olduklarını anlamak zordu.

Mumpo taşlara takılıp düştü. Kalkmak için bir çaba sarf etmeyerek düştüğü yerde kaldı. Kestrel yaralanıp yaralanmadığını anlamak için yanında diz çöktü; bir şey olmamıştı yalnızca çok yorulmuştu.

“İstesek de istemesek de dinlenmesi gerekiyor Bo.”

Bowman onun haklı olduğunu görüyordu.

“Bir şeyler yerse kendisini daha iyi hisseder.”

Yemiş torbasından son çamur yemişini çıkardı. Mumpo’ya vermesi için Kestrel’e uzatıyordu ki birdenbire bir esinti ve karaltıyla birlikte elinde keskin ve acı verici bir darbe hissetti.

Bowman acıdan ziyade şaşkınlıkla bağırarak elini tuttu. Parmaklarından kan sızıyordu. Kara kartal incecik dört çizgi halinde elini kesen, bıçak gibi keskin pençelerinin arasında çamur yemişiyle dev kanatlarını çırparak uzaklaşmıştı bile. Kuşun büyüklüğü karşısında dehşete düşmüş bir şekilde havaya baktı. Gittikçe alçalarak torbalardan başka yiyecek çıkmasını bekleyen üç kuş daha vardı. Kanatları öyle büyüktü ki, üçü yan yana geniş yolun tamamını kaplıyorlardı.

Mumpo yattığı yerden korkudan faltaşı gibi açılmış gözlerle, kalbi küt küt atarak dev kartallara baktı. Kestrel içgüdüsel olarak onu korumak için kollarını üzerine kapadı. Kuşlar gittikçe alçalarak yiyecek arıyorlardı.

Kestrel, “At onu Bo!” diye bağırdı.

Bowman yemiş torbasını atabildiği kadar uzağa fırlattı. Dev kartallardan biri bir anda aşağı süzülüp torbayı kaptığı gibi yükseldi. Diğerleri üzerlerinde sessizce daireler çizerek onları izlemeye devam ediyordu.

Çocukların gözleri yukarıya çevrili olduğundan ağaçların arasından sessizce yaklaşan hayvanlardan ilkini ya da ikincisini görmediler. Hayvanlar Bowman’ın kanının kokusunu, yara ve güçsüzlüğün kokusunu

almışlardı. Birer birer, sessizce ormandan çıkıp sarı gözlerle çocukları süzdüler. Onları ilk gören Mumpo oldu.

Bir çığlık attı.

Bowman hızla döndü ve donup kaldı. Yirmi metre kadar ilerilerinde dev, gri kurtlar etraflarını sarmıştı. Sıska, kaba tüylü, geyik büyüklüğünde kurtlar kocaman açık çeneleri ve dışarı sarkan dilleriyle yavaşça soluyarak onları izliyordu.

"Sakin ol Mumpo," dedi Kestrel çığlıklarını durdurabilmek için, ne dediğini fazla düşünmeden.

Kara kartallar bir av beklentisiyle daha da alçaldılar. Üst üste binen dev kanatları sanki gece olmuşçasına yolu karartıyordu. Kurtlar biraz daha yaklaşıp durdular. Avlarının savaşıp savaşmayacaklarını görmek için bekliyorlardı.

Mumpo'nun çığlığı her zamanki korku dolu iniltisine dönüşmüştü ama şimdi yaşlı bir adam sesi çıkararak ağlıyordu.

"Beni yemelerine izin vermeyin," dedi boğuk bir sesle.

Üzerlerinde dönen kartalların kanatlarından çıkan esintiyi hissediyor ve kurtların sıcak ve ıslak postlarının kokusunu duyabiliyorlardı. Çocuklar kurtların ince, keskin ve bembeyaz dişlerini göstererek yaklaşmalarını korkuyla birbirlerine sokularak ve kıpırdamadan izlediler.

Ardından ağaçların tepesinden uzun bir uluma sesi duyuldu. Kurtlar birdenbire durdular. Döne döne alçalan kartallar yeniden yükselmeye başlamıştı. Kederli ve güçlü uluma yeniden duyuldu ve kurtlar dönüp bekleyiş içerisinde ormana baktılar.

Hepsinden daha büyük, dev, yaşlı bir gri kurt yavaş adımlarla ağaçların arasından çıktı. Her hareketinden güç ve otorite okunuyordu ve ama yaşlıydı ve her nefes alışında geniş göğsünden gürültülü bir inilti geliyordu. Bir geyik kadar büyük fakat ince ve yaşına göre kaslıydı; ağaçların arasından çıkarak onlara yaklaştı, gözlerini Bowman'dan ayırmıyordu.

Bowman yerinden kıpırdamadı. Diğer kurtlar liderlerine yol açmak için açıldılar ve sürünün lideri Bowman'a yaklaşarak ona tepeden baktı. Ardından uzun, tüylü vücudunu sallayarak arka bacaklarının üzerine çöktü ve yere uzandı. Kafasını uzanmış pençelerinin üzerine yasladı, gözlerini Bowman'dan ayırmıyordu. Diğer kurtlar da liderlerini taklit ettiler; tüm sürü çocukların etrafında uzanmış hafifçe soluyordu.

Bowman ne yapması gerektiğini anladı. Kanayan elini uzattı ve kurtların lideri burnunu yaklaştırarak onun elini kokladı. Ardından uzun

pembe dilini çıkarıp yalayarak kanı temizledi.

Bowman yavaşça yere oturarak bağdaş kurdu ve kurt, kafasını onun kucağına dayadı. Gözlerini kaldırıp çocuğa baktı ve bir insanla bir hayvanın birbirinin dilinden anlayabileceği kadar anlaştılar.

“Bizi bekliyorlarmış,” dedi Bowman kurdun aklından geçenleri nasıl anlayabildiğini kendisi de merak ederek.

“Ne için?”

“Morah’la savaşmak için.”

Bu ismi duyduklarında sanki soğuk bir rüzgâr esmişçesine kurtların tüyleri ürperdi. Sürünün lideri arka ayaklarının üzerinde doğruldu, diğerleri de onu izlediler. Yaşlı kurt ardından kafasını havaya dikerek bir kez daha hüzünlü bir sesle uludu.

Yukarıda daireler çizen kartallar sesi duyarak alçalmaya başladılar, o kadar çok alçalmışlardı ki kanatlarının uçları çocukların kafasına değiyordu. Ardından teker teker kurtların etrafına konarak ikinci bir koruyucu halka oluşturdular.

Bowman kartalların kara, kurtların da sarı gözlerinden gurur ve cesaretlerini okuyabiliyordu.

Çok uzun süre bekledik. Sonunda eski düşmanımızla yüzleşeceğiz.

“Bize yardım edecekler,” dedi. Ayağa kalktı, onunla birlikte kurtlar da ayaklandılar.

“Gitme zamanı geldi.”

Kestrel ve Mumpo soru sormadan, onun kendilerinin asla bilemeyecekleri şeyleri bildiğini kabul ederek sözünü dinlediler. Kartallar kanatlarını açarak havalandılar; çocuklar ve hayvanlar Büyük Yol’da dağlara doğru ilerlemeye devam ettiler.

Mumpo çok yavaş hareket ediyordu; yorgun, yaşlı kemikleri onu aşağı çekiyordu. İkizler onun arkada kalmaktan ne kadar çok korktuğunu bildiklerinden onun hızına ayak uyduruyorlardı. Fakat bir süre sonra Mumpo artık yola devam edemeyeceği bir noktaya geldiğini anladı. Yere oturup ağlamaya başladı.

“Beni burada bırakmayın,” dedi ağlayarak.

Kurtların babası görüp anladı. Kısa süre sonra genç ve güçlü bir kurt gelip Mumpo’nun yanına uzandı.

“Sırtına tırman Mumpo. Seni taşıyacak.”

Ona yardım etmeye cesaret edemediler ama Mumpo güçlükle de olsa kurdun sırtına tırmanmayı başardı ve hayvanın uzun tüylerine sımsıkı

tutundu. Yolculukları hız kazanıyordu ve uzaktaki dağa doğru yol katetmeye başlamışlardı.

Zamanla ikizler de yoruldular ve kurtlar onları da sırtlarına aldılar. İlk defa olarak Büyük Yol'dan ayrılarak ağaçların arasından kurtların yollarını takip ettiler. Üçü de kurtların sırtına binince çok daha hızlı yol almaya başlamışlardı; üzerlerinden uçan kartallar ve yanlarında onlara eşlik eden kurtlarla etraflarında görebildikleri tek şey ormanın kuytu köşeleriydi.

Dağların dik bölgelerine gelmişlerdi, burada hava soğuktu ve uzun çamların üst dallarını sis bürümüştü. Ağaçlar seyrelmişti ve arkalarına baktıklarında yol boyunca göz alabildiğine uzayan kurt sürüsünü görebiliyorlardı; üzerlerinde ise yüzlerce kartal uçuyordu.

Yolculuklarının hedefi olan dağ ileride belirmişti. Öyle büyüktü ve düzleşmiş tepesi öyle yüksekti ki koşan kurtların hızıyla bile önlerindeki yol hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Daha da kötüsü bir süre sonra tahmin ettiklerinden daha uzakta olduğunu anladılar, zira dağın sırtına vardıklarında aşağıya doğru uzanan ağaçlıklı bir vadi gördüler ve henüz asıl tepeye tırmanmaya başlamadıklarını anladılar.

Aşağıya inen yol zikzak çizerek dağın etrafında gözden kayboluyordu. Çocukları taşıyan kurtlar daha yavaş koşmaya, sonra da yürümeye başladılar, üzerlerindeki kartallar ise daireler çizerek alçalıyordu. Yolun kıvrıldığı noktaya vardıklarında kurtlar tamamen durup uzandılar. Çocukların inmelerini istedikleri anlaşılıyordu. Onlar kurtların sırtlarından inerken yüzlerce kartal da yere ve ağaçlara kondu.

Kestrel şimdi ne yapacaklarını anlamak için Bowman'a baktı ama onun da hiçbir fikri yoktu. Bu kez Mumpo öne geçmişti.

İkizlerin şaşkın bakışları altında kalkar kalkmaz tüm hızıyla ve açıklanamaz bir aceleyle ayaklarını sürüyerek harekete geçti.

"Mumpo! Bekle!"

Onları duymamıştı. Onu çeken şey her ne ise bir an önce ulaşmak istercesine ellerini ileri uzatmış bir vaziyette yürüyordu. Bowman dönüp dev kurt sürüsüne baktı. Dilleri dışarıda, nefes nefese, gözleri sürünün liderinde kimileri oturuyor kimileri yatıyordu. Liderleri ise kafasını kaldırmış, oturduğu yerden rüzgârı kokluyor, bekliyordu. Bowman havayı kokladı.

"Duman."

"Onu kaybetmemeliyiz."

Böylece gözden kaybolmuş olan Mumpo'nun arkasından yola koyuldular. Dönemeci geçtiklerinde olağanüstü bir manzarayla karşılaştılar. Aşağıda yeniden genişlemiş olan Büyük Yol uzanıyordu ve üzerinde aralarında Mumpo'nun da bulunduğu pek çok kişi yürüyordu. Mumpo gibi onlar da kollarını havaya kaldırmışlar, iki büklüm, topallayarak yürüyorlardı. Mumpo önlerde neredeyse koşar adım ilerliyordu. İnleyerek, nefes nefese koşarken bir yandan da yaşlı sesiyle,

"Al beni! Al beni!" diye bağırıyordu.

Dumanın kaynağına, Büyük Yol'un dağın eteğiyle birleştiği yere, yolun kendisi kadar geniş, ateşle dolu bir yarığa doğru koşuyordu. Alevler yukarı tırmanarak dumana dönüşüyor ve duman açık havaya savruluyordu. Mumpo'nun önünde ve arkasında tıpkı onun gibi kollarını ileriye uzatmış, omuzları çökük şekiller Büyük Yol'dan aşağı bu yangın kapısına doğru ilerliyordu; hepsi çocuk değildi ama hepsi yaşlıydı ve alevlere yaklaştıklarında hepsi,

"Al beni! Beni yeniden gençleştir!" diye bağırıyordu.

Mumpo, sarsılarak ve güçlükle de olsa, sanki hayatı buna bağlıymış gibi şimdi gerçekten koşmaya başlamıştı.

"Mumpo! Hayır!"

Kestrel arkasından koştu ama çok uzaktaydı ve Mumpo onu duymuşa benzemiyordu. Alevlerin içine doğru koşuyordu. Diğer yaşlılar da aynısını yapıyor, alevlere yaklaştıkça ölmeye can atarcasına daha da hızlanıyorlardı. Ateşe vardıklarında kollarını indirerek korkusuzca ve canlarının yandığına dair hiçbir belirti göstermeksizin alevlerin arasına dalıyorlardı. Alevlerin parlaklığında kaybolduklarından Kestrel daha sonra onlara ne olduğunu göremiyordu.

Bowman ona yetişerek yanında durdu. Sessizce dağın yukarılarına kadar yükselen yarığa ve dumana bakarak, Mumpo'nun tökezleyerek ve bağırarak alevlere doğru koşuşunu izlediler.

"Al beni! Beni yeniden gençleştir!"

Acıklı bağırışı kesilmiş, hantal koşuşu yürüyüşe dönüşmüştü ve alevler onu da yuttu.

İkizler bir dakika boyunca şaşkınlık içinde sessizce durdular. Ardından Kestrel kardeşinin elini tuttu.

Ateşe doğru gitmemiz gerekiyor.

Birlikte gideceğiz, dedi, böyle olması gerektiğini hissederek.

Her zaman birlikte.

Böylece el ele tutuşup Büyük Yol’un sonuna, alevlerin içine doğru yürüdüler.

20

Alevlerin Ortasında

İkizler dağdaki dev yarığa yaklaştıklarında alevlerin kızgın sıcaklığını ve keskin kokusunu duydular. Yaşlı insanlar neden korkmuyorlardı? Nasıl bu kadar büyük bir istekle ve bağırmadan ateşin ortasına atlayabiliyorlardı? Ateşe doğru yürümeyi sürdürdüler, korkularını ele veren tek şey birbirlerinin ellerini sıkışlarıydı.

Alevlerin ışıltısı bakamayacakları kadar parlak bir hale gelmişti, gözlerini kapattılar. Güçlü bir ısıydı ama yakıcı değildi. Dış dünyanın, dağların ve ormanın sesleri yerini sessizliğe bırakıyordu. Ocağın içine doğru kararlı adımlarla ilerleyen ayakkabıları bile artık hiç ses çıkarmıyor gibiydi.

Artık dönüş yoktu. Birkaç adım daha...

Bir anda sıcaklık kayboldu ve yerini etraflarını kuşatan hafif bir serinlik aldı. Parlaklık hâlâ göz kamaştırıcıydı, kan kırmızısı rengiyle kapalı gözlerini kör ediyordu. Fakat görmeseler de ateşin içine girdiklerini ve serin alevlerle yıkandıklarını biliyorlardı.

Zarar görmeden yürümeyi sürdürdüler ve ışık parlaklığını yitirmeye, serin dokunuşlar azalmaya başladı. Işık yavaş yavaş sönüyordu. Gözlerini açtıklarında alevlerin seyrekleştiğini gördüler. Birkaç adım sonra ateşin içinden tamamen çıkmış, gölgeler ülkesine girmişlerdi. Nerede olduklarını söylemek mümkün değildi.

Gözleri karanlığa alışınca ucunda kapılar bulunan geniş bir geçidin duvarlarını gördüler. Duvarlar ahşap panolarla, yerler ise karolarla kaplıydı. Büyük bir malikânenin koridorunda gibiydiler.

Arkalarına baktıklarında başka bir sürprizle daha karşılaştılar. Arkalarında bir ateş yanıyordu ama oymalı, taş bir şöminenin parmaklıklarının ardında yanan bir kömür ateşinden başka bir şey değildi. Bunun içinden mi geçmişlerdi?

Uzun koridor bir uçtaki şömineden diğer uçtaki kapılara dek uzanıyordu. Pencereleri yoktu ve gidecek yalnızca bir yol vardı.

El ele tutuşmaya devam ederek şaşkınlık içinde koridorun sonundaki kapalı duran kapıların önüne geldiler. Bowman kolu indirmeyi denedi ve kapının kilitli olmadığını gördü. Bir tanesini hafifçe aralayarak içeriye bir göz attı. Kapı bir başka koridora açılıyordu.

Birincisinin uzantısı olan bu koridorun iki tarafında da pek çok açık kapı vardı. Mum ışığıyla aydınlatılmış ve daha süslü bir tarzda dekore edilmişti. Koyu ahşap panoların üzerleri yaprak ve çiçek desenleriyle bezenmişti. Kapıların arasında asılı duvar halılarının üzerinde avcılık ve okçulukla ilgili resimler yer alıyordu. Yerde koridor boyunca uzanan güzel bir halı vardı.

İkizler sağ ve soldaki kapılardan içeri bakarak halının üzerinden yürüdüler. Mobilyaların üzerine örtüler örtülmüş karanlık oturma odaları gördüler.

Neyle karşılaşacaklarını bilmediklerinden mümkün olduğunca sessiz bir şekilde ilerliyorlardı. Yapmaları gereken şeyin bu olduğuna dair hiçbir işaret olmasa da koridorun diğer ucundaki, daha öncekine benzer çift kanatlı kapıya yönelmişlerdi. Yaklaştıkça, önünden geçtikleri diğer karanlık odalardan farklı olarak kapının ardında ışık olduğunu gördüler.

Yürürken tek duydukları kendi kalp atışlarıydı. Malikâne, eğer burası bir malikâneyse, terkedilmiş gibi gözükse de koridor duvarları boyunca asılı şamdanlarda yanan mumlar vardı ve üzerinde yürüdükleri halı temizdi.

Koridorun sonundaki kapıya vardıklarında durup dikkatle dinlediler. Çıt çıkmıyordu. Kestrel kolu yavaşça çevirerek kapının bir kanadını araladı. Menteşeler hafifçe gıcırdadı. Dondular ama hiçbir şey olmadı, ne bir ayak sesi ne bir konuşma. Bunun üzerine Kestrel kapıyı ardına dek açtı ve içeri girdiler.

Burası bir yemek odasıydı ve sofra hazırlanmıştı. Odanın ortasında gümüş ve kristallerin ışıldadığı bir masa duruyordu. Masada on iki kişilik yer hazırlanmıştı. Masanın üzerinde ve tavanda asılı duran şamdanlardaki mumlar yanıyordu. Kristal sürahiler suyla doluydu ve gümüş ekmek sepetlerinde dilimlenmiş ekmekler vardı. Odanın iki yanındaki zarif şöminelerde kömür ateşleri yanıyordu. Penceresiz duvarlarda mağrur görünüşlü lordların ve leydilerin portreleri asılıydı. Tam karşılarında odanın diğer ucunda bir kapı daha vardı. Kapı kapalıydı.

Bunların hiçbiri ikizlerin hayal ettiği gibi değildi. Ne görmeyi umduklarını kendileri de bilmiyordu ancak onları korkutacak bir şeyler beklemişlerdi. Bu tuhaf, terk edilmiş, görkemli yer ürkütücüydü ama bunun nedeni tehlike hissi uyandırması değildi. Korkmalarının nedeni bütün bunlara bir anlam veremeyişleriydi. Etraftaki şeyleri anlayamadıkları için beklenmedik bir şeyler olacağını hissediyorlardı. Kendilerini hazırlamak için yapabilecekleri bir şey yoktu.

Uzun parlak masanın önünde sıralanmış sandalyelerin yanından geçerek uzaktaki kapıya doğru sessizce ilerlediler. Kestrel bir kez daha durup dinledi; bir şey duyamayınca kapıyı açtı.

Burası iki yağ lambasının aydınlattığı bir soyunma odasıydı. Kapıları açık, içleri güzel giysilerle dolu büyük gardıroplar vardı. Ütülenmiş ve katlanmış iç çamaşırları, çoraplar, jüponlarla dolu açık çekmeceler göze çarpıyordu. Sayısız ayakkabı, çizme ve terlik sıralanmıştı. Bir mankenin üzerinde henüz tamamlanmamış, dikişleri iğnelerle tutturulmuş bir balo elbisesi asılıydı. Bir sofanın üzerine yarı açılmış top top ipek kumaşlar atılmıştı ve oymalı bir masanın üzerinde terzilik sanatı için gereken tüm gereçler, makas, iğne, iplik, düğme ve kurdeleler diziliydi. Uzun bir aynada, sararmış yüzleri, endişeli, kocaman açılmış gözleriyle el ele tutuşmuş görüntülerinin yansımasını gördüler.

Soyunma odasından dışarıya açılan iki kapı vardı ve ikisi de açıktı. Biri karanlık ve boş bir banyoya, diğeri bir yatak odasına açılıyordu.

Soyunma odasından yatak odasına açılan kapının önünde hiç kıpırdamadan durdular. İçerideki yatağın başucunda bir lamba yanıyordu. Geniş ve kare biçimli odanın ahşap panellerle kaplı duvarlarında, sanki burası savaşlarla dolu tarihiyle gurur duyan bir asker alayının yemek odasıymış gibi kılıçlar, savaş başlıkları, bayraklar ve flamalar asılıydı. Fakat deri kaplı iskemleler ve üzerleri gazetelerle dolu masalar yerine, cilalı parkelerin üzerinde odanın ortasına yerleştirilmiş oymalı, üzeri tüllerle kaplı büyük bir karyola duruyordu. Tüller yarı şeffaf bir etek gibi tüm yatağı kaplayacak şekilde tavanda asılı bir halkadan aşağı sarkıtılmıştı. Yatağın başucunda duran masada, yumuşak bir ışık veren lambanın yanında bir bardak su ve bir tabağın içinde bir portakal duruyordu. Portakalın yanında küçük, gümüş bir bıçak vardı. Yatağın içinde, uçları dantelli keten çarşaflar ve işlemeli yatak örtülerinin altında sırtını yastıklara dayamış oturur konumda derin bir uyku uyuyan çok yaşlı bir hanımefendi tüllerin arasından görülebiliyordu.

İkizler, yaşlı hanımefendiyi rahatsız etmekten korkarak yavaşça yatak odasına girdiler. Üzerinde yürüdükleri geniş parkeler hiç ses çıkarmıyordu, kendilerini düzenli ve alçak sesle nefes almaya zorladılar. Böylece küçük adımlarla yatağın yanına gelerek, tüllerin arasından uyumayı sürdüren yaşlı kadına baktılar.

Yüzü sakin ve rahat görünüyordu, incecik teninin altından kemiklerinin hatları belli oluyordu. Bir zamanlar çok güzel olduğu belli oluyordu. Bowman ona baktı ve neye olduğunu bilmediği dayanılmaz bir özlem hissi duydu.

Kestrel'in gözleri odada dolaşarak rüzgâr çalgısının anahtarının durabileceği bir dolap ya da bir kutu olup olmadığını araştırıyordu. Büyük bir şey değildi, bu odada ya da diğer odalardan birinde ya da henüz girmedikleri bir odada, kısacası her yerde olabilirdi. Kestrel ilk defa olarak büyük bir korkuyla başarısız olabileceklerini düşündü. Onu hiçbir zaman bulamayabilirlerdi. Kardeşi düşüncelerindeki korkuyu hissetmişti. Gözlerini uyumakta olan yaşlı kadından ayırmayarak sessizce kız kardeşiyle konuştu.

Orada. Saçında.

Kestrel baktı ve yaşlı kadının ince beyaz saçlarında duran kıvrımlı S harfi şeklindeki tokayı gördü: Rüzgâr çalgısının üzerine oyulmuş ve haritanın arkasına çizilmiş şeklin aynısıydı. Kestrel'in içi az önce duyduğu korku kadar ani bir rahatlamayla doldu, bu duygu beraberinde yeni bir güç ve iradeyi de getirmişti.

Onu uyandırmadan alabilir misin?

Deneyeceğim.

Bowman her zamanki ürkekliğinden kurtulmuş ya da bu yaşlı yüze karşı duyduğu merakla ürkekliğini unutuvermişti. Nazikçe bir elini uzatıp, kendinden emin, titremeyen ellerle gümüş tokayı tuttu. Hareket etmemek için nefesini tutarak, seyrek, beyaz saçların arasından tokayı yavaşça çekmeye başladı. Yaşlı kadın uyumaya devam ediyordu. Toka belli belirsiz bir titreyişle saçlardan kurtuldu; Bowman lambanın ışığında S şeklindeki cisim boyunca uzanan çok sayıda ince gümüş tel olduğunu gördü. Nefesini bırakıp tokayı uzaklaştırdığı sırada bir şeyi çektiğini fark etti. Tek bir tel beyaz saç tokaya takılmıştı ve çekince saç gerilip koptu.

Bowman donup kaldı. Kestrel uzanıp Bowman'ın elinden rüzgâr çalgısının anahtarı olan gümüş tokayı aldı.

Gidelim buradan!

Ama Bowman'ın gözleri yaşlı kadındaydı. Kadın göz kapaklarını kırparak açtı ve soluk mavi gözlerle ona baktı.

"Beni neden uyandırdın çocuğum?"

Sesi ince ve yumuşaktı. Bowman bakışlarını gözlerden ayırmaya çalıştı ama başaramadı.

Bo! Gidelim!

Yapamam.

Bowman ıslak mavi gözlere baktıkça değiştiklerini görüyordu. Gözlerinin içinde ona bakan yüzlerce göz daha vardı. Gözler onu içine çekiyor ve her gözün içinde daha fazla göz görüyordu, bunun bir sonu yoktu. Baktıkça ruhunun değiştiğini hissediyordu, bu yeni ruh parlak, saf ve güçlüydü.

Biz Morah'ız, dedi milyonlarca göz. *Biz birliğiz. Biz her şeyiz.*

"Haydi, artık korkmamalısın," dedi yaşlı kadın.

Bowman onun söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Korkacak ne vardı? Milyonlarca gözün içine baktığı sürece var olan en büyük gücün bir parçasıydı. Korkacak bir şey yoktu. Korkma sırası başkalarındaydı.

Uzaktan gelen bir müzik sesi duydu: davullar, flüt ve trampetler. İlerleyen ayak sesleriyle birleşen bir bando takımının sesi olduğuna hiç kuşku yoktu.

"Bo!" diye bağırdı Kestrel korku dolu sesiyle. "Uzaklaş oradan!"

Fakat Bowman içlerinde adına Morah denen birliğe katıldığı soluk gözlerden bakışlarını ayıramıyordu ve ayırmak da istemiyordu. Neşeli bando seslerinin eşlik ettiği ayak sesleri yaklaşıyordu.

"Geliyorlar," dedi yaşlı kadın. "Artık onları durduramam."

Kestrel Bowman'ı kolundan tutup çekti ama beklenmedik bir biçimde güçlüydü ve onu yerinden oynatamadı.

"Bo! Ordan uzaklaşmalısın!"

"Benim güzel Zar'larım," diye mırıldandı yaşlı kadın. "Öldürmeyi o kadar çok seviyorlar ki."

Öldürmek! diye düşündü Bowman ve içinde dalgalanan gücü hissetti. *Öldürmek!*

Kafasını kaldırdı ve duvarda asılı duran ince, kıvrık kılıcı gördü.

Rap! Rap! Rap! Yürüyüşçüler yaklaşıyordu.

"Kılıcı al," dedi yaşlı kadın.

"Hayır!" diye bağırdı Kestrel.

Bowman uzanıp duvardaki kılıcı aldı; kabzasının tutuşu güzeldi, kılıç hafif fakat ölümcüldü. Kestrel korkuyla ondan uzaklaştı ve iyi ki uzaklaşmıştı çünkü Bowman yüzünde Kestrel'in daha önce hiç görmediği bir gülüşle birden döndü ve elindeki kılıcı Kestrel'in az önce durduğu yere doğru savurdu.

"Öldür!" dedi.

Ah kardeşim! Sana ne yaptı?

Rap! Rap! Rap!

Davul ve trampet sesleri çok yaklaşmıştı. Kestrel dehşet içinde yatak odasının duvarlarının yavaş yavaş yok olduğunu gördü. Soyunma odasının kapısı ve duvarları yok oluyordu, geriye yalnızca karyola, yanındaki masa ve hafif bir ışık saçan lamba kalmıştı. Onun dışındaki her yer karanlık bir boşluğa dönüşmüştü.

Rap! Rap! Rap!

"Korku yok," dedi yaşlı kadın. "Bırak şimdi başkaları korksun."

Kestrel dehşet içinde seslenerek Bowman'dan uzaklaştı.

Bo! Kardeşim! Bana geri dön!

"Öldür!" dedi Bowman kılıcını savurarak. "Bırak başkaları korksun!"

"Benim güzel Zar'larım yeniden yürüyor," dedi yaşlı kadın. "Ah öldürmeyi nasıl da seviyorlar."

"Öldür, öldür, öldür, öldür!" dedi Bowman, sözleri yaklaşan bandonun çaldığı neşeli melodiye uydurarak: "Öldür, öldür, öldür!"

Canım kardeşim, dedi Kestrel yüreği parçalanarak, *beni bırakma, sensiz yaşayamam...*

Sonunda bandocular karanlığın içinden çıktılar. En önde, elinde altın değneği ve bembeyaz üniformasıyla uzun boylu, güzel bir kız gidiyordu. Omuzlarından aşağı dökülen uzun, sarı saçları genç ve güzel yüzünü çevreliyordu. En fazla on beş yaşındaydı; elindeki değneği sallayarak yürürken gülümsedi. Nasıl da gülümsüyordu! Beyaz ceketinin omuzları dik, beli dardı ve büyük altın rengi düğmeleri vardı. Kar gibi beyaz bir binici pantolonu ve parlak siyah çizmeler giymişti. Altın örgülerle süslü si-perli beyaz bir şapka kafasına şık bir açıyla yerleştirilmişti ve omuzlarından aşağı kenarları altın şeritlerle çevrili beyaz bir pelerin sarkıyordu. Dümdüz ileriye doğru bakıyor ve gülümseyerek yürüyordu.

Arkasından, karanlığın içinden hepsi beyaz üniformalı bir sıra bandocu geliyordu. Hepsi de on üç, on dört, on beş yaşlarında güzel genç kız ve erkeklerdi ve hepsi de gülümsüyordu. Canlı adımlarla, enstrümanlarını

çalarak yürüyorlardı. Arkalarından pek çok bandocu geliyordu ve onları bir sıra davulcu izliyordu. Onların da arkasından şarkı söyleyerek ilerleyen sıra sıra genç askerler geliyordu.

Kestrel şarkılarını duydu ve şarkının sözleri, şoka uğramış duyularını birden harekete geçirdi. Bu güzel kız ve erkekler, bu beyaz ve altın rengi giysili gençlerden oluşan ordu Bowman'la aynı şarkıyı söylüyordu. Şarkı tek kelimeden oluşuyordu:

"Öldür, öldür, öldür, öldür! Öldür, öldür, öldür!"

Bir kez duydun mu unutulması imkânsız, melodik bir savaş şarkısıydı. İnip çıkıyor, doruk noktasına ulaştıktan sonra aralıksız bir şekilde tekrar ediliyordu.

"Öldür, öldür, öldür, öldür! Öldür, öldür, öldür!"

Karanlığın içinden sıra sıra askerler çıkıyordu. Kaç kişiydiler? Sonsuz sayıda gibi görünüyorlardı.

"Benim güzel Zar'larım," dedi yaşlı kadın. "Artık onları hiç kimse durduramaz."

Elinde tuttuğu değneği çeviren liderleri durdu, durduğu yerde saymaya devam etti. Arkasında çalmaya devam eden bando da geniş sıralar oluşturarak yerinde sayıyordu. Arkalarındaki askerler de öyle. Dev ordu artık ilerlemiyordu, şarkı söylemeyi bırakmışlardı fakat müzik ve ayak sesleri devam ediyordu. Arka tarafta lambanın ışığının aydınlatmadığı yerde yeni askerler durmadan sıralara ekleniyordu. Hepsi genç ve güzeldi ve hepsi de gülümsüyordu.

Kestrel geri geri koridora ve ateşe doğru gidiyordu. Bir elinde gümüş anahtarı sımsıkı tutmaya devam ediyordu ama onu tamamen unutmuştu. Farkında olmadan ağlamaya başladı. Bakışları canından çok sevdiği sevgili kardeşinin üzerindeydi ve genç yüreği parçalanıyordu.

Kardeşim! Canım! Bana geri dön!

Bowman o kadar değişmişti ki onu duymuyor, ona bakmıyordu. Elindeki kılıcı sallayarak büyük ordunun önünde yerini aldı, yüzünde diğerlerinin yüzündeki korkunç gülümseme vardı. Kestrel ağlamayı sürdürürken arka sıralarda bir başka tanıdık yüz daha gördü. Bu, üzerinde beyaz ve altın rengi üniformasıyla, yeniden gençleşmiş olan Mumpo'ydu. Artık kirli değildi. Genç ve yakışıklıydı ve gururla gülümsüyordu. Kendisine bakan Kestrel'i görüp ona el salladı.

"Bak Kess ne kadar çok arkadaşım var!" diye bağırdı neşeyle.

"Hayır!" diye bağırdı Kestrel. "Hayır! Hayır! HAYIR!"

Sesi kaybolup gitti. Bowman’ın kılıcını havaya kaldırmasıyla tüm Zar ordusu kılıçlarını çekip yürüyüşe geçtiler. Değnek çeviren güzel kız Bowman’ın arkasından yürüyor, bando ve davulcular uzak gözlerle gülümsüyor ve askerler şarkı söyleyerek yürüyorlardı.

“Öldür, öldür, öldür, öldür! Öldür, öldür, öldür!”

Kestrel arkasını döndü ve canını kurtarmak için ağlayarak koşmaya başladı.

Zar ordusu karyolaya varınca iki kola ayrılarak yürümeye devam etti. Önlerine gelen her şeyi, portakalı, yatak örtülerini ve tülleri parıldayan kılıçlarıyla küçük parçalara ayırdılar. Tüller havada uçuşuyordu, parçalardan biri lambanın üzerine düşerek alev aldı. Bir dakika içerisinde bütün yatak yanmaya başladı. Zar ordusu yoluna devam etti, güzel yüzleri, yanan karyolanın alevleriyle aydınlanıyordu. Yaşlı kadın yatakta, yanan yastıklarının arasında hareketsiz bir şekilde oturarak gururla ordunun geçişini izledi.

Kestrel elinde gümüş anahtarla Morah’ın Sarayı’ndan dışarıya doğru ağlayarak koştu. Zar ordusu önüne çıkan her şeyi yok ederek arkasından geliyordu. Soyunma odasındaki zarif giysiler, yemek odasındaki masa, hepsi kılıçların saldırısına uğrayarak toza dönüştü.

Ah benim canım, sevgili kardeşim!

Kestrel parmaklıklarının ardında alevler yanan taş şömineye varıncaya kadar kalbi kırık bir vaziyette ağlayarak koştu. Arkasından milyonlarca ayak sesi ve milyonlarca kişinin hep bir ağızdan söylediği şarkı duyuluyordu. Soru soracak, anlamaya çalışacak vakit yoktu. Koşar adım alevlerin içine atladı...

Sessizlik. Serin alev dalgaları. Göz kamaştırıcı parlaklık. Nefes nefese, titreyerek kendisini durmaya zorladı. Alevlerin ürpertici serinliği kafasındaki bulanıklığı yenerek düşünmesini sağladı, yapmak istediği şeyin bu olmadığını biliyordu. Neden ikiz kardeşinden kaçıyordu? Onsuz bir hayat düşünemiyordu. Eğer o değişmişse kendisi de değişecekti.

Bu şekilde değil, diye düşündü. *Birlikte gideceğiz.*

Arkasını döndü ve beyaz ışığın altında, Zar ordusunun başında kendisine doğru gelen kardeşini gördü. Ağır adımlarla ilerliyordu ve müzik çok uzaktan geliyordu ama hepsi gibi o da gülümseyerek fısıltıyla şarkı söylemeyi sürdürüyordu.

“Öldür, öldür, öldür, öldür! Öldür, öldür, öldür!”

Kestrel kafasını kaldırıp kardeşinin gözlerinin içine baktı ve kollarını ardına kadar açarak bekledi; Bowman'ın öne doğru uzanan kılıcı ona göğsünden isabet edecekti.

Beni öldürmek zorunda kalsan bile birlikte olacağız kardeşim, dedi ona.

Göz göze geldiler. Bowman hâlâ gülümsüyordu ama artık şarkı söylemiyordu.

Seni bırakmayacağım, dedi Kestrel ona. *Seni bir daha asla bırakmayacağım.*

Bowman elinde indirip kaldırdığı kılıcıyla yaklaşmayı sürdürüyordu.

Seni seviyorum, dedi Kestrel. *Canım kardeşim.*

Gülümseyişi yok olmaya ve elindeki kılıç daha yavaş inip kalkmaya başlamıştı. Ona çok yaklaşmıştı ve gözlerindeki yaşları görebiliyordu.

Öldür beni sevgili kardeşim. Birlikte gidelim.

Bowman'ın gözlerinden şaşkınlık okunuyordu. Kılıcını kaldırmıştı, kardeşinin çok yakınında duruyordu. Kılıcını bir kez daha indirirse kız kardeşinin boğazını kesecekti. Ama indirmedi. Kıpırdamadan durdu.

Bandonun güzel lideri onlara bakmaksızın yanlarından geçip gitti. Aynı şekilde bandocu ve davulcular da alevlerin içine doğru yürümeye devam ettiler. Bowman'ın bakışları Kestrel'e kilitlenmişti, Kestrel kaybettiği kardeşinin derinlerden yukarı doğru çıkan bir dalgıç gibi ona geri döndüğünü görebiliyordu.

Kess, dedi Bowman onu tanıyarak ve kılıç elinden düştü. Onu kollarına alıp sımsıkı sarıldı, Zar ordusu şarkı söyleyerek yanlarından geçiyordu.

Ah Kess...

Titreyerek ağlıyordu. Kestrel kardeşini ıslak yanaklarından öptü.

Haydi, haydi, dedi. *Geri döndün.*

21

Zar Ordusunun Yürüyüşü

Bowman kız kardeşinin elinden tutarak soğuk, beyaz alevlerin içine atladı. Olanlar hakkında konuşacak vakit yoktu. Sanki içinden geçtikleri alevler her şeyi durdurmuşçasına onlara aldırış etmeyen bando liderinin yanından geçip gittiler. Birden kendilerini alevlerin dışında buldular, ağaçlarla kaplı dağlar iki yanda yükseliyor, rüzgâr yüzlerine çarpıyor, Büyük Yol önlerinde uzanıyordu ve üzerlerinde kara bulutlar vardı.

Bunlar bulut değildi: Kestrel kafasını kaldırıp gökyüzünü karartan yüzlerce kartalı gördü. Bowman'ı kolundan çekerek ağaçların arasına girdi.

"Saldıracaklar!"

Dev kartallar gittikçe alçalıyor, ağaçların dalları güçlü kanatlarının çırpışıyla titriyordu. Ağaçların arasında sarı gözlerini alevden kapıya dikmiş yüzlerce kurt bekliyordu.

Genç ve güzel bando lideri değneğini çevirerek alevlerin arasından çıktı, bando takımı neşeli müziklerini çalarak ardından geliyordu. Zar ordusu sekizerli sıralar halinde Büyük Yol'a çıktıkça kartallar kanatlarını kapatıp çığlıklar atarak yıldırım gibi gökyüzünden aşağı yağmaya başladılar. Dev pençeleriyle saldırırken son anda kanatlarını açıyorlardı. Pençelerinin arasına aldıkları beyaz ve altın renkli kurbanlarını aşağıya fırlatmak üzere ağaçların tepesine yükseliyorlardı. Kendilerinden geçmiş Zar'lar tek bir çığlık bile atmıyor, yoldaşları bir kez olsun kafalarını kaldırıp yukarı bakmıyor ya da korku belirtisi göstermiyordu. Kartallar birbiri ardından saldırıyordu fakat sıralarda açılan boşluklar arkadan gelenlerle derhal dolduruluyor, Zar ordusu yürüyüşünü sürdürüyordu. Uzun kılıçları ölümcül parıltılar saçıyordu ve üzerlerine dalış yapan pek çok kartal bir daha havalanamadı. Ancak Zar ordusunun indirdiği darbelerden daha da korkunç olan bir şey varsa o da aldıkları darbeler karşısındaki aldırmazlıklarıydı. Yoldaşlarının ölüme gidişleri karşısında bile gülümsemeleri bir an olsun yüzlerinden eksilmiyor, bir saniye bile

durmuyorlardı. Uzun ve kesintisiz bir sıra halinde tünelin içinden çıkmaya devam ediyorlardı.

Kartallar uzaklaşmaya başlamıştı, sıra kurtlarındı. Yaşlı kurt kafasını kaldırarak vahşi bir sesle uludu. Ağaçların arasından çıkan ilk kurt birliği uluyarak düşmanın üzerine atıldı. Kocaman dişleriyle saldırarak Zar ordusunda kanlı delikler açıyorlardı ama uzun kılıçlar hızlı ve ölümcüldü ve hayvanlardan hiçbiri ikinci bir kez saldırma fırsatı bulamadı.

Savaş tüm hızıyla devam ediyordu. Bir kartallar, bir kurtlar saldırıya geçiyordu fakat sıralarda açılan boşluklar arkadan gelenler tarafından dolduruluyor ve parlak beyaz ve altın renkli üniformalarıyla askerler müzik eşliğinde kartalların, kurtların ve yoldaşlarının yaralı ve ölü bedenleri üzerinden geçerek yollarına devam ediyorlardı.

Rap! Rap! Rap!

“Öldür, öldür, öldür, öldür! Öldür, öldür, öldür!”

Şarkı söylemeyi bile bırakmıyorlardı.

Bowman korku ve büyük bir merakla onları izliyordu.

“Aramanth’a gidiyorlar,” dedi ve aceleyle Kestrel’e dönerek, “Anahtar sende mi?” diye sordu.

“Evet burada.”

“Gitmemiz gerekiyor! Aramanth’a onlardan önce varmalıyız!”

Hemen yola çıkıp yorulmak nedir bilmeyen Zar ordusunu geçerek eve varmaya hazırdı ama Kestrel onu kolundan tuttu.

“Bak! Mumpo orada!”

Savaşın ortasında, geri gelen gençliğinin parıltısı ve kana bulanmış beyaz ve altın rengi üniformasıyla Zar ordusuyla birlikte her yandaki katliama gülümseyerek yürüyen Mumpo’yu gördüler.

“Gitmeliyiz!” diye bağırdı Bowman. “Gitmek zorundayız!”

“Onu burada bırakamayız,” dedi Kestrel.

Önlerinden geçerken Kestrel savaşın ortasına atılarak Mumpo’ yu kolundan tutup kenara çekti. Müzik ve yürüyüşten yarı ipnotize olmuş vaziyetteki Mumpo başlangıçta ne olduğunu anlayamadı.

“Kess! Bak ne kadar çok arkadaşım var Kess!”

Kestrel ve Bowman onu aralarına alarak ormanın içerilerine doğru koştular. Bir grup Zar sıradan ayrılarak peşlerinden gitti.

Nefes nefese kalana dek koşmayı sürdürdüler. Kestrel Mumpo’ya döndü.

“Beni dinle Mumpo. Zar’lar senin arkadaşların değil, onlar senin düşmanın. Senin arkadaşların biziz. Ya onlarla gidersin ya da bizimle.”

Mumpo kafası karışmış bir halde ona baktı.

“Neden hepimiz birlikte gidemiyoruz?”

“Anlamıyor musun...” Sinir bozukluğuyla onu sarstı.

“Sakin ol Kess,” dedi Bowman. Mumpo’nun ellerini avcuna aldı ve yumuşak bir sesle konuştu.

“Nasıl bir his olduğunu biliyorum Mumpo. Onu ben de hissettim. Artık yalnız değilmişsin ve korkmana gerek yokmuş gibi hissediyorsun. Bir daha hiç kimse sana zarar veremezmiş gibi.”

“Evet Bo, bu doğru.”

“Biz sana bu hissi veremeyiz. Ama şimdiye kadar sana destek olduk, sen de bize. Şimdi bizi bırakma.”

Mumpo Bowman’ın nazik gözlerinin içine baktı ve ihtişam hayali yavaş yavaş solmaya başladı.

“Yeniden yalnız kalıp korkacak mıyım Bo?”

“Evet Mumpo. Sana bizim yanımızda güvende olacağını söyleyebilmeyi isterdim ama yapamam. Onlar kadar güçlü değiliz.”

Kestrel hayranlıkla kardeşinin konuşmasını dinliyordu. Daha olgun, üzgün ve kendinden emin bir sesle konuşuyordu. Mumpo’nun da başından geçenlerden sonra değiştiğini görebiliyordu. Kafası karışıktı ama artık bir budala gibi davranmıyordu.

“Sizler benim ilk arkadaşlarımdınız,” dedi. “Sizden asla ayrılmayacağım.”

İkizler onu kollarına aldılar, ağaçların arasından yaklaşan beyaz üniformaların ışıltısını görene kadar birbirlerine sarılacak zamanları ancak oldu. Kısa süre sonra farkına vardıkları gibi Zar’lar onları takip etmekle kalmamış aynı zamanda etraflarını da çevirmişlerdi. Bir düzineden fazla Zar bulundukları yere yaklaşıyordu.

“Ağaçlara!” dedi Kestrel.

Yanında durdukları ağacın aşağı doğru sarkan dallarından birine atlayıp tırmanmaya başladı. Bowman ve Mumpo da onu izlediler. En üst dallara varıncaya dek tırmanmayı sürdürdüler. Buradan Büyük Yol’u ve tüm hızıyla devam eden savaşı görebiliyorlardı. Kartalların sayısı çok azalmıştı ve kurtların neredeyse tamamı yorgunluktan tükenmiş vaziyetteydi. Sürünün lideri gri kurt yüksek bir kayanın üzerinde durmuş uluyarak son kalan birliklerini savaşa gönderiyordu.

Çocuklar ellerinden hiçbir şey gelmeyerek ağacın tepesinden kurtların saldırısını izlediler. Geriye kalan son birkaç kurt ağaçların arasında gururla, kılıçların önünde can vereceklerini bile bile sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı. Ölmeden önce olabildiğince Zar'ı beraberlerinde götürmeyi amaçlayarak savaş çığlıkları arasında saldırdılar. Kurtların vahşi gücü karşısında doğal bir düşman ayakta kalmayı başaramazdı ama Zar ordusunun sonu yoktu ve ölenlerin yeri hemen dolduruluyordu.

“Durun!” diye bağırdı Kestrel üzüntü ve dehşet içerisinde. “Durun! Bu hiçbir işe yaramıyor!”

Fakat yaşlı kurt onu duymuşsa bile aldırmadı. Tüylü postunu sallayarak bir kez daha uludu ve son kurt birliği de savaşın ortasına atıldı. Dağların gururu başını eğmiş askerlerinin teker teker düşüşlerini izlerken kanayan yüreğini susturdu.

Sonunda eski düşmanımızla karşı karşıya geldik. Ölmekten başka elimizden ne gelir?

Yaşlı kafasını kaldırıp son kez uludu, bu onun savaş ve ölüm çığlığıydı ve son kalan gücünü toplayarak öne atıldı. Öldürücü dişleriyle bir, iki ve üçüncüyü de parçaladıktan sonra kalbine girecek olan kılıcın ışıltısını bir saniyeliğine gördü.

Zar ordusu şarkı söyleyerek ilerlemeye devam ediyordu. Arkalarında tüyler ürpertici bir ceset yığını bırakmışlardı, üzerlerinde uçan kartallar saldırmaya devam ediyordu ama Zar ordusu hiç durmadan neşeyle ilerliyordu, verdikleri kayıpların tek göstergesi parlak beyaz giysilerindeki kan lekeleriydi.

Bu sırada çocukların peşindekiler ağacın etrafını sarmışlardı. Oyun oynayan çocuklar gibi güle eğlene şapka ve pelerinlerini çıkarıp atarak tırmanmaya koyuldular.

Şaşırtıcı derecede çeviktiler ve ağacın geniş gövdesine sarılmayı başarıyor gibi görünüyorlardı. Liderleri, on üç yaşından daha büyük olmayan, güleç yüzlü bir oğlan çocuğu en üst dallara ulaşmış, çocukların üzerine tünediği dala doğru bakıyordu.

“Merhaba!” diye seslendi dostane bir sesle. “Sizi öldürmeye geliyorum!”

Tırmanmaya devam ederken bir yandan da yürüyüş şarkılarının melodisini mırıldanıyordu.

“Öldür, öldür, öldür, öldür! Öldür, öldür, öldür!”

Arkasından gelen güzel, sarı saçlı kız hızla ona yetişti.

“Bana da bir tane bırak!” diye seslendi yoldaşına. “Öldürmeyi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun!”

Çocuklar, üzerine tünedikleri dalın ucuna doğru süründüler. Böylece Zar’lar onları ancak teker teker avlayabileceklerdi. Kestrel aşağıya baktı. Atlamak için çok yüksekti. Bowman tek bir kurtuluş umutları olduğunun bilinciyle yukarı baktı. Uzun bir bağırışla seslendi ve kartallar onu duyarak hızla geldiler.

En öndeki Zar yalnızca bir dal altlarındaydı ve korku dolu bakışları altında üzerinde oturdukları dala uzandı.

“Çok uzun sürmüyor değil mi?” dedi gülümseyerek ve uzun kılıcını çekti.

“Bana da bırak!” diye seslendi aşağıdaki kız. “Kızı istiyorum.”

“Kızı ben istiyorum,” dedi genç Zar, çocukların üzerinde oturduğu dala tırmanarak. “Daha önce hiç kız öldürmedim.”

Üzerine bir gölge düştü ve bir kartal tüyler ürpertici bir darbeyle onu pençeleri arasına alıp gitti. Çocuklar ne olduğunu anlayamadan tepelerinde üç kartal belirdi. Ne yapmaları gerektiğini anladılar. Bowman ellerini havaya kaldırdı.

“Ellerinizi kaldırın!”

Mumpo Bowman’ı taklit etti. Kartallardan biri alçalıp dev pençeleriyle onu nazikçe bileklerinden kavrayıp havalandı. Onu Bowman izledi. Kestrel kılıcını sallayarak ona doğru gelen Zar kızına baktı, bir anlık tereddüt yaşadı. Yaklaşan kartalı görerek kollarını havaya kaldırdı. Kestrel boşluğa atladığı sırada bir kılıç darbesi kartalı diğer yana yönelmek zorunda bıraktı. Kolları havada düşüyordu, kartal da kanatları ıslık çalarak hızla alçaldı. Kestrel yaklaştığını hissetti ve pençeler onu bileklerinden yakaladı; düşüşü sona ermişti.

Dev kanatlar onları Zar ordusunun üzerinden aşırmıştı, Büyük Yol boyunca uçtular. Rüzgâr yüzüne çarpıyor, üzerindeki geniş kanatlar onu güneşten koruyordu, Kestrel içinde bir umut hissetti. Arkaya ve aşağıya baktı. Zar ordusu çok gerilerde ve küçücük görünse de ilerleyen ordunun sonu gelmiyordu. Ardından, kartalının yüksekliğini korumakta zorlandığını fark etti. İleride Bowman’ın kartalının yavaşladığını ve yükseklik kaybettiğini görebiliyordu. Kartallar büyük de olsa çocuklar çok uzağa taşıyamayacakları kadar ağırdı. Şimdi ne olacaktı? Eğer yere bırakılırlarsa Zar ordusu kısa sürede onlara yetişirdi.

Ne kadar mesafe katettiklerini görmek için arkasına baktığında onlara yetişmek üzere olan üç kartal gördü. Ayrılarak yavaşça yerlerini almalarını izledi.

O kadar çabuk gerçekleşmişti ki korkacak vakti bile olmadı. Bir an için altından bir kartalın geçmekte olduğunu fark etti, hemen ardından bileklerini tutan pençelerin açıldığını ve bir taş gibi düştüğünü hissetti ve kısacık bir an sonra aşağıdaki kartal sırt üstü dönüp pençeleriyle onu bileklerinden yakaladı. Dev kanatlarını bir kez çırptı, yeniden havalanıp ağaçların üzerine çıkmıştı.

Dönüp bakınca aynı manevranın Mumpo'yla gerçekleştirilişini izleme fırsatı buldu. Mumpo bırakıldığı zaman kontrolünü kaybederek kollarını çırpmaya başladı ancak kartal buna rağmen onu bileklerinden yakalayıp doğru konuma çevirdi.

Bowman sol tarafında çoktan ikinci kartalına geçmişti. Dönüp arkasına baktı ve çok uzaklarda Zar ordusunun Büyük Yol'da durmadan ilerlediğini ve kaybettikleri savaştan geriye kalan son birkaç kartalın onların üzerine saldırdığını gördü. Tekrar dönerek ileride Topraktaki-yarık denilen gediği ve yıkık köprünün yüksek kemerlerini gördü. Bu üçü de yorgun düştüğünde artık onları taşıyacak başka kartal yoktu ve Aramanth hâlâ çok uzaktaydı. Tek bir şansları olduğunu biliyordu.

"Bo!" diye seslendi. "Köprüyü yıkmamız gerekiyor!"

Bowman da ileriye bakıyordu ve kız kardeşinin aklından geçenleri anladı. Kartalının bacaklarını hafifçe çekti ve büyük kuş dinlenecek olmaktan memnun alçalışa geçti.

Derenin güney tarafına, köprünün başlangıcı olan dev sütunların yakınına indiler. Onlar güvenli bir şekilde yere indikten sonra kartallar savaşa dönmek üzere yeniden havalandı; sonuncu kartal da ölmeden savaşın sona ermeyeceği anlaşılıyordu.

Bowman çılgın bir hızla taş toplamaya başladı.

"Bir heyelan yaratmamız gerekiyor," dedi. "Köprüyü yıkmalıyız."

Eğimli arazide taşları yuvarlayarak uçurumun kenarına kadar gidip taşların nereye düştüklerine baktı. Sonunda taşlardan biri taşıyıcı kolonların en kırılgan olanının temeline isabet edince o noktayı aklına kazıdı.

"Mumpo bana kılıcını ver!" diye bağırdı.

Mumpo kılıcını kınından çekti, Bowman kılıcı alarak yere sapladı.

"Bulabildiğiniz bütün taşları buraya yığın!" diyerek kılıcın yanında bir taş yığını oluşturmaya başladı.

Bu sırada Mumpo kılıcının takılı olduğu kemeri çözmüş, altın rengi düğmelerini açarak beyaz ceketini çıkarıyordu. Siyah çizmelerini ve yanları altın örgülerle süslü beyaz binici pantolonunu da çıkardı. Altta kendi soluk turuncu renkli kıyafetleri vardı. Zar üniformasını tamamen çıkardıktan sonra çizmeleri yeniden giydi çünkü kendi ayakkabılarını geride bırakmıştı. Ardından üzerine kan lekeleri buluşmış beyaz giysileri alıp dereye attı.

“Artık sona erdi,” dedi.

Üçü de taşları ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde yığıyorlardı. Güneş alçalmaya, taş yığını boylarını geçmeye başlayıncaya kadar çalıştılar. Zar ordusu yaklaşıyordu. Arada sırada bazı taşlar yığının arasından kayarak uçurumdan aşağı yuvarlanıyordu. Bowman her seferinde koşup taşların düşüşünü izliyordu. Her defasında geri dönerek,

“Daha fazla! Daha fazlasına ihtiyacımız var!” diyordu.

Güneş kırmızıya dönmüş ve batmaya başlamıştı. Büyük uçurumun diğer ucunda Zar ordusunun öncü kuvveti, değnek çeviren bando liderini görebilecekleri kadar yaklaşmıştı. Yapmak istedikleri şeye yetecek kadar taş toplayıp toplayamadıklarını bilmelerine imkân yoktu ama Bowman artık zamanlarının kalmadığını biliyordu.

“Bitirelim şu işi!”

Üçü de yüksek taş yığınının arkasına geçerek birbirlerine sarıldılar. Bandonun ve onunla birlikte durmak bilmeyen yürüyüşün sesi kulaklarına çalınmaya başladı.

Rap! Rap! Rap!

Bowman, “Şimdi!” diyerek kılıcı çekti ve hepsi aynı anda ittiler. Yığının bir bölümü kayarak dereye doğru yuvarlandı.

“İtin! Daha kuvvetli! Hepsini aynı anda harekete geçirmeliyiz.”

Var güçleriyle tekrar ittiler ve taş yığını birdenbire çökerek gürültüyle kaymaya başladı. Topladıkları binlerce taş yokuş aşağı hız kazanarak ve ortalığı toza bulayarak Topraktaki-yarıktan aşağı yuvarlanmaya başladı. Taşlar soluklarını tutarak dinleyen çocukların bakışları altında tozlu bir şerit halinde yuvarlandı. Uçurumun aşağısı heyelanın nereye indiğini göremeyecekleri kadar karanlıktı fakat tahmin ettiklerinden daha uzun bir süre sonra taşların yaylım ateşinden çıkan çatlama sesleri ve takırtılar duyuldu – ama sesler nereden geliyordu? Taşıyıcı kolonlardan mı yoksa uçurumun kenarlarından mı? Ardından düşen başka parçaların sesleri duyuldu fakat bunun yukarıdan tetikledikleri heyelan mı yoksa ince uzun kemerlerin kırılma sesi mi olduğunu anlamalarına imkân yoktu. Üzerinde

yaşlı çocuklarla savaştıkları dar korkuluğa baktılar ancak hiçbir hareket yoktu. Zar ordusu uçurumun diğer yanında görünmüştü, batan güneşin ışıkları altında beyaz ve altın rengi üniformaları kızıl bir renge bürünmüştü.

“İşe yaramadı.”

Bu, köprüye bakan Kestrel’di.

“Gitmeliyiz,” dedi. “Onlardan önde olmalıyız.”

“Hayır,” dedi Bowman sakin bir sesle. “Biz Aramanth’a varmadan çok önce bize yetişirler.”

“Başka ne yapabiliriz?”

“Mumpo’yla ikiniz yola devam edin. Ben burada kalacağım. Köprüden ancak birer birer geçebilirler, onları durdurabilirim.”

Zar ordusu Topraktaki-yarığın kenarına varmıştı. Bando lideri elinde altın rengi değneğini sallayarak yürüyordu, arkasında onu izleyen bando takımı çalmaya devam ediyordu. O sırada tam Kestrel kardeşine başka bir yol olması gerektiğini söylemek üzereydi ki bando lideri değneğini öne doğru uzatarak köprünün korkuluğuna tırmandı. Bando takımı uçurumun kenarında çalmayı sürdürürken Zar ordusu tek sıra halinde arkasından gelmeye başladı.

Bowman durup kılıcı eline aldı.

“Hayır!” diye bağırdı Kestrel.

Bowman döndü ve tuhaf bir şekilde gülümseyerek daha önce Kestrel’in hiç duymadığı sakin ama güçlü bir sesle,

“Aramanth’a gidin. Başka yol yok,” dedi.

“Seni bırakamam.”

“Anlamıyor musun? Ben Morah’ın gücünü tattım.”

Dönüp köprüye doğru koştu. Bando lideri yolu yarılamıştı bile. Sanki hâlâ Büyük Yol’da yürümeyi sürdürüyormuşçasına sakin adımlarla ilerliyordu ve gülümseyen Zar ordusu uzun bir sıra halinde arkasından geliyordu. Bowman koşarken elindeki kılıcı havaya kaldırdı ve öfke dolu bir çığlık koyuverdi; bağırırken bir yandan gözlerinden yaşlar boşaldığının farkında değildi.

Kestrel var gücüyle bağırarak arkasından koşmaya başladı.

“Gitme! Bensiz gitme!”

Geride yokuşa doğru bakan yalnızca Mumpo kalmıştı, bu yüzden olacakların ilk işaretlerini gören de o oldu.

“Köprü!” diye seslendi. “Hareket ediyor!”

Bowman taş korkuluğun başlangıcına henüz varmıştı ki kemerin ortası rüzgârda salınan bir ağaç gibi hafifçe sallandı ve taşlardan çatırtılar gelmeye başladı. Ardından uçurumun iki yanını birleştiren ince hat fazla gerilmiş bir tel gibi koptu ve duvarla korkuluk titreyerek yıkılmaya başladı. İlk önce çocukların bulunduğu taraf yıkıldı, taşlar Zar ordusunun yürüdüğü yere doğru gittikçe artan bir hızla düşüyordu. Hemen ardından üzerinde yürüdükleri korkuluk aşağı doğru büküldü ve bando lideri ve peşindeki Zar'lar güneşin battığı bölgeden karanlığa doğru yuvarlandılar. Ne bağırıyor ne de herhangi bir ses çıkarıyorlardı. Onlar düştükçe yoldaşları da peşlerinden giderek aşağı düşüyorlardı.

Bowman durmuş şaşkınlık içinde manzarayı seyrediyordu. Kestrel de ona katılarak Bowman'a sarıldı. Birbirlerine sarılarak, sekizli sıralar halinde yürümeyi sürdürerek uçurumun kenarından aşağı yuvarlanan Zar ordusunu izlediler. Birbiri ardından müzik eşliğinde düşüyorlardı.

"Onları durdurduk Bo. Artık güvendeyiz."

Bowman yıkılan köprüye baktı.

"Hayır," dedi. "Güvende değiliz. Ama artık zamanımız var."

"Köprü olmadan Topraktaki-yarığı nasıl geçebilirler?

"Hiçbir şey Zar ordusunu durduramaz," dedi Bowman.

Mumpo da onlara katılmış Zar'ların neşeyle ölüme gidişlerini şaşkınlık içerisinde izliyordu.

"Ölmek umurlarında değil mi?"

"Nasıl olduğunu hatırlamıyor musun Mumpo?" dedi Bowman. "Tek bir Zar yaşadığı sürece hepsi yaşamaya devam edecek. Birbirlerinin içinde yaşıyorlar. Kaç tanesinin öldüğü önemli değil çünkü her zaman daha fazlası var."

"Ne kadar daha fazla?"

"Onların sonu yok."

Yaşlı Kraliçe'nin gördüğü dehşet buydu. Zar'lar öldürülebilir, bozguna uğratılabilirdi ama asla durdurulamazdı. Her zaman daha fazlası vardı.

"Bu yüzden onlardan önce Aramanth'a varmalıyız," dedi Bowman.

Hemen yola çıkacakmış gibi döndü fakat ölmeyi beklediği son saldırısı tüm gücünü tüketmişti, birkaç adımdan sonra yere yıkıldı. Kestrel korkuyla yanına çöktü.

"Daha fazla devam edemeyeceğim," dedi. "Uyumalıyım."

Böylece Kestrel ve Mumpo Bowman'ın düştüğü yerde onun iki yanına kıvrıldılar ve üçü koyun koyuna uyudu.

22

Hath Ailesi Parçalanıyor

Büyük Sınav'dan önceki gün Müdür Pillish âdet halini alan önceki-gün konuşmasını yapmak üzere Yatılı Çalışma Kursu'ndaki tüm adayları bir araya topladı. Daha önce pek çok kez yaptığı ve ezbere bildiği bu konuşmayla övünüyordu. Konuşmasının çok yararlı olduğuna ve adayların sinirlerini yatıştırdığına inanıyordu. Her yıl küçük grubunun istisnasız tüm üyelerinin Büyük Sınav'da başarısız oldukları doğruydu. Fakat önceki-gün konuşması olmasa daha da başarısız olmayacaklarını kim söyleyebilirdi?

Gerçekte Müdür Pillish'in gizli bir hayali vardı. Pek az tatmin bırakan işine kendisini adamış bekâr bir adamdı. Bir gün başarısız aday grubundan birinin kendisini ve tüm Aramanth'ı şaşırtarak Büyük Sınav'da en yüksek puanı alacağının hayalini kuruyordu. O zaman bu mutlu adayın beraberinde karısı ve çocuklarıyla kendisine, Müdür Pillish'e gelerek mutluluk gözyaşları dökeceğine ve hayatını değiştirdiği için ona teşekkür edeceğine inanıyordu. Ardından adayın karısı önünde eğilerek elini öpecek ve çocukları öne çıkarak utangaç bir şekilde kendi elleriyle topladıkları bir demet çiçeği ona sunacaklardı ve aday beceriksizce ama içten bir konuşma yaparak her şeyi önceki-gün konuşmasında duyduğu o birkaç parlak söze borçlu olduğunu söyleyecekti. Müdür Pillish bir iç çekişiyle, bundan sonra emeklerinin boşa gitmediğinin bilincinde, mutlu bir şekilde emekli olabileceğini düşünüyordu.

Adaylarının yüzlerini inceleyerek bu yıl kesinlikle bir umut olduğunu düşündü. Daha önce morallerin bu kadar yüksek olduğunu hiç görmemişti. Daha önce Çalışma Kursu'ndakilerin tek bir kişi bile sinir krizi geçirmeden bu seviyeye kadar geldikleri hiç görülmemişti. Sonunda bu yıl bir kazanan olacağından emindi.

"Adaylar," diye başladı konuşmasına, hayati önem taşıyan güven duygusunu aşılayabilmek için yüzü sevinçle parıldayarak. "Adaylar, yarın Büyük Sınav'a giriyorsunuz. Heyecanlısınız. Bu çok doğal. Tüm adaylar

heyecanlıdır. Heyecanlı olmanız sizin için bir dezavantaj değildir. Tam aksine heyecanınız size yardımcı olacaktır. Heyecanınız sizin dostunuzdur."

Tekrar gülümsedi. Bunun önceki-gün konuşmasının can alıcı noktalarından biri olduğuna inanıyordu. Hayalinde başarılı aday ona, "Bizlere, 'Heyecanınız sizin dostunuzdur,' dediğinizde her şeyi farklı bir gözle görmeye başladım. Sanki gözlerimin bağı çözülmüş ve her şey daha net olmuştu," diyordu.

"Bir atlet yarış başlamadan önce heyecanlıdır," diye devam etti konuya ısındırarak. "Heyecan onun yarışa daha hazır başlamasını sağlar. Başlama işareti verilir ve o koşmaya başlar! Heyecanı onun gücü, hızı ve zaferidir!"

Konuşmasının bu noktasında gözlerde yanıt nevinden bir pırıltı görmeyi umut ediyordu. Bunun yerine gülümsüyor gibiydiler. Bu alışılmadık bir durumdu. Geçen tüm yıllarda Çalışma Kursu'nda bu safhaya geldiklerinde adayların yüzünde öfkeli, yenik düşmüş bir ifade olurdu ve gözlerine bakmaktan kaçınırlardı. Bu yıl ise kesin olarak neşeliydiler ve nedense kendisini gerçekten dinlemedikleri hissine kapılıyordu.

Yanıtlarını görmek amacıyla kısa süreliğine de olsa önceki-gün konuşmasını bölmeye karar verdi.

"Aday Hath," dedi en çok umut beslediği adayı seçerek. "Yarın için kendini hazır hissediyor musun?"

"Evet, sanırım hazırım," dedi Hanno Hath. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"Güzel, güzel," dedi Müdür Pillish. Fakat Aday Hath'in cevabında ona doğru gelmeyen bir şey vardı.

"Aday Mimilith. Sen nasıl hissediyorsun?"

"Fena değil efendim, teşekkür ederim," dedi Miko Mimilith.

Aynı durum, diye düşündü Müdür Pillish. Bunda bir yanlışlık var. İçgüdüsel olarak, sınıfın en zayıf adayına döndü.

"Aday Scooch. Bir gün kaldı. Eminim sınavı sabırsızlıkla bekliyorsundur."

"Evet efendim," dedi Scooch neşeyle.

Bu düpedüz tuhaftı. Yanlış olan şey nedir? diye sordu Müdür Pillish kendi kendine ve hemen cevabını verdi: Heyecanlı değiller.

Bir anda öfkeden deliye döndü. Heyecanlı değiller! Heyecanlanmama hakkını nereden buluyorlardı? Heyecanlı değillerse önceki-gün konuşmasının ne anlamı vardı? Bu saygısızlıktı. Küstahçaydı. Bu –evet– nankörceydi ve en kötüsü –evet, hiç kuşkusuz gerçek buydu– eğer

heyecanlı değillerse Büyük Sınav’da başarısız olacaklardı ve bu da aile derecelerini düşürecekti. Heyecan onların dostuydu. Öğretmenleri olarak, bu uygunsuz biçimde kendine güvenen grubu heyecanlandırmak onun göreviydi. Bunu onların ve ailelerinin iyiliği için yapmak zorundaydı.

“Aday Scooch,” dedi, artık gülümsemiyordu. “Savaşa hazır olmana çok sevindim. Neden hemen şimdi birkaç soruyla zihin kılıçlarımızı törpülemiyoruz?”

Alıştırma kitaplarından birini eline alarak rasgele bir sayfayı açtı.

“Sofra tuzunun kimyasal bileşimi nedir?”

“Bilmiyorum,” dedi Scooch.

Müdür Pillish sayfaları rasgele çevirmeyi sürdürdü.

“Semenderin yaşam sürecini anlat.”

“Anlatamam,” dedi Scooch.

“Eğer altmış dört küp şeklinde kutu, küp şeklinde yığılırsa bu yığının yüksekliği kaç kutu olur?”

“Bilmiyorum,” dedi Scooch.

Müdür Pillish kitabı gürültüyle kapadı.

“Büyük Sınav’da çıkabilecek üç tipik soru, Aday Scooch. Ve sen bunların hiçbirini yanıtlayamıyorsun. Bu, yarın için biraz olsun heyecanlanmana neden olmuyor mu?”

“Hayır efendim,” dedi Scooch.

“Nedenmiş o?”

“Şey, efendim,” dedi Scooch, Hanno Hath’in ümitsizce gözlerinin içine baktığından habersiz bir şekilde. “Ben bu tür soruları yanıtlamayacağım efendim.”

“Öyleyse sınav kâğıdına ne yazmayı düşünüyorsun Aday Scooch?”

“Çay saatleri,” dedi Scooch.

Müdür Pillish’in gözlerinin önünde hafif, pembe bir sis oluştu. Yanındaki masanın kenarına tutundu.

“Çay saatleri?” diye tekrarladı mırıltıyla.

“Evet efendim,” dedi Scooch, yarattığı etkiden habersiz bir şekilde. “Çay saatleri konusunda uzman sayılabileceğimi düşünüyorum. Öyle görünüyor ki herkesin çay saati yok. Bunu kurstaki diğer arkadaşlarla da konuştum. Ölümlü bir insan kahvaltıyla öğle yemeği arasında hem rahatlatıcı hem de canlandırıcı bir şeyler yemeden nasıl dayanabilir? Sabahın ilk saatlerinde onu dört gözle beklersiniz efendim ve sabahın geç saatlerinde onu hatırlarsınız...”

“Sus,” dedi Müdür Pillish.

Adaylara ters bakışlar fırlattı. Çok yaklaştığı gizli hayali paramparça olmuştu. Kalbi umutsuzlukla dolmuştu.

“Aranızda çay saatleri hakkında yazmayı düşünen başka kimse var mı?”

Kimse yanıt vermedi.

“Birisi bana neler olduğunu anlatacak mı?”

Hanno Hath elini kaldırdı.

Müdür Pillish Hanno Hath’in açıklamasını ofisinde özel olarak dinledi. Hanno yeni sistemini tutkulu bir şekilde savundu fakat açıklamalarından hiçbiri anlamlı değildi. Hanno, “Bu, balıklara uçma sınavı yapmakla aynı şey,” dedikten sonra Müdür Pillish alnını ovuşturarak, “Benim kursumdaki adaylar balık değil,” dedi. Hanno sözünü bitirdikten sonra Müdür bir süre sessizlik içerisinde oturdu. Kendisini ihanete uğramış hissediyordu. Heyecanla sarf edilen kelimelerden bir şey anlamasa da bunun altında yatan isyan belirtisini açık ve net bir şekilde sezmişti. Bu tembellik ya da sınav endişesi değildi. Bu bir isyandı. Bu şartlar altında yapması gereken şey çok açıktı. Başmüfettişi haber vermesi gerekiyordu.

Maslo Inch bu uygunsuz hikâyenin tamamını dinledikten sonra kafasını yavaşça iki yana salladı ve,

“Kendimi suçluyorum. Bu adam tam bir çürük elma ve şimdi hastalığını tüm fıçıya bulaştırdı,” dedi.

“Ne yapmalıyım Başmüfettiş?”

“Hiçbir şey. Onunla bizzat ben ilgileneceğim.”

“Asıl mesele pişman olmayışında. Haklı olduğuna inanıyor.”

“Ben onu pişman edeceğim.”

Başmüfettiş öyle büyük bir inançla konuşmuştu ki Müdür Pillish’in incinen gururu bir parça teselli buldu. Hanno Hath’in yüzündeki gülümsemenin yerini korku ve çaresizliğin almasını istiyordu. Burnunun sürtülmesini istiyordu. Tabii ki onun kendi iyiliği için.

Maslo Inch bu yeni gelişmeden hareketle meseleye bir çözüm bulmuştu. Muhafız yüzbaşısını çağırtarak emirler verdi. O gece, gün batımından iki saat sonra, özel olarak seçilmiş on adamdan oluşan bir birlik sessizce arenaya giderek Ira Hath’in kollarında Pinpin’le uyuduğu rüzgâr çalgısının etrafını kuşattı.

Tam anlamıyla gafil avlanmışlardı. Ira Hath kollarının sımsıkı tutulup çocuğunun sıcaklığının ondan uzaklaştığını hissedene kadar hiçbir şeyin farkına varmadı. Bağırmaya başladı ama güçlü bir el ağzını sımsıkı kapattı ve gözlerini bağladılar. Pinpin'in "Anne! Anne!" diye ağlayan sesini duyuyordu; var gücüyle tekmeler savurarak mücadele etti fakat onu tutanlar işlerini iyi biliyorlardı ve Ira Hath kurtulmayı başaramadı.

Sonra Pinpin'in çığlıkları yavaş yavaş uzaklaştı. Ira Hath bitkin düşmüştü, güçlükle nefes alıyordu, mücadele etmekten vazgeçti. Bir ses kulağının dibinde,

"Bitti mi?" dedi.

Kafasını salladı.

"Bizimle gelecek misin yoksa zorla mı götürelim?"

Tekrar kafasını sallayarak geleceğini belirtti. Adam elini çekti. Ira uzun bir soluk aldı.

"Kızım nerede?"

"Kızın güvenli bir yerde. Onu görmek istiyorsan denilenleri yaparsın."

Ira Hath başka şansının olmadığını biliyordu. Gözleri hâlâ bağlı vaziyette kendisini rüzgâr çalgısından ve büyük arenadan uzaklaştırmalarına izin verdi. Meydandan geçerek bir binanın içine girdiler, kapı ve koridorlardan geçip önce bir odaya sonra bir başka odaya götürüldükten sonra, o ve muhafız sonunda durdular.

"Bırak onu," dedi tanıdık bir ses. "Gözlerindeki bağı çöz."

Önünde, uzun bir masada oturan Maslo Inch duruyordu ve sağında uzanıp dokunamayacağı bir mesafede ise ayakta duran kocasını gördü.

"Hanno!"

"Sessiz ol!" diye bağırdı Başmüfettiş. "Ben söyleyeceklerimi bitirmeden ikiniz de konuşmayacaksınız."

Ira Hath susmuştu ama gözleri Hanno'nunkilerle buluştu, bakışlarıyla birbirlerine, *Bir şekilde bunu da atlatacağız*, diyorlardı.

Bir görevli elinde katlı gri giysilerle içeri girdi.

"Onları masaya bırak," dedi Maslo Inch.

Görevli denileni yaparak odadan çıktı.

"Şimdi," dedi Maslo Inch, gözlerini üzerlerinden ayırmayarak. "Ne yapacağınızı söylüyorum. Yarın Büyük Sınav günü. Sen, Hanno Hath, ailene karşı görevini yerine getirerek sınava girecek ve elinden gelenin en iyisini yapacaksın. Sen, Ira Hath, yarın aile reisine destek olmak için Büyük

Sınav'da hazır bulunup bir eş ve anne olarak görevini yerine getireceksin. Elbette size tahsis edilen kıyafetleri giyiyor olacaksın."

Başıyla masanın üzerine bırakılan kıyafetleri gösterdi.

"Sınav bittikten sonra insanlar arenadan ayrılmadan önce her ikinizi de çağırarak halk önünde kısa bir konuşma yapmanızı isteyeceğim. Yapacağınız konuşmalar burada yazıyor. Onları bu gece ezberleyeceksiniz."

İki kâğıt çıkardı ve muhafız yüzbaşısı kâğıtları alarak Hanno ve Ira'ya verdi.

"İkiniz de bu geceyi göz altında geçirecek, rahatsız edilmeyeceksiniz."

"Kızım nerede?" dedi Ira Hath kendisine hâkim olamayarak.

"Çocuğunuz emin ellerde. Bakımından sorumlu iyiliksever kadın yarın onu arenaya getirecek ve çocuklara ayrılan bölmeden Büyük Sınav'ı izleyecek. Eğer yarın davranışlarınızla hassas bir çocuğun sorumluluğunu taşımaya uygun olduğunuzu kanıtlarsanız çocuk size geri verilecek. Eğer bunu yapmazsanız o şehrin koruyucularından biri olacak ve onu bir daha asla göremeyeceksiniz."

Ira Hath gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti.

"Ah seni canavar, canavar," dedi alçak sesle.

"Eğer tutumunuz bu olacaksa bayan.

"Hayır," dedi Hanno. "Anlıyoruz. Söylediklerinizi yapacağız."

"Göreceğiz," dedi Maslo Inch. "Bunu yarın gösterecek."

Gözaltı odasında yalnız bırakılan Ira ve Hanno Hath birbirlerine sarılarak acı gözyaşlarına boğuldular. Bir süre sonra Hanno Hath karısının ve kendisinin gözlerindeki yaşları silerek,

"Haydi, haydi. Elimizden geleni yapmalıyız," dedi.

"Pinpin'imi istiyorum! Ah bebeğim neredesin?"

"Hayır, hayır. Şimdi bunları bir kenara bırak. Yalnızca bir gece."

"Onlardan nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum."

"Elbette. Elbette. Ama şimdilik söylediklerini yapmamız gerekiyor."

Ona verilen kâğıdı açıp halkın önünde söylemek için ezberlemesi gereken konuşmayı okudu:

> Sevgili yurttaşlar, bu itirafı kendi isteğimle yapıyorum. Birkaç yıldır elimden gelenin en iyisini yapmak için çaba harcamadım. Sonucunda ailemi ve kendimi başarısızlığa uğrattım. Utanç verici bir şekilde başarısızlığım için başkalarını suçlamaya çalıştım. Bunun ne kadar

> çocukça ve benmerkezci bir düşünce olduğunu anlamış bulunuyorum. Herkes kendi kaderini kendisi yaratır. Aramanth vatandaşı olmaktan gurur duyuyorum. Bugün burada, bundan sonra bu onura layık olmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.

Okumayı bitirdikten sonra, “Sanırım daha kötüsü de olabilirdi,” dedi Hanno iç çekerek.

Ira Hath’in konuşması ise şöyleydi:

> Sevgili yurttaşlar, bir kısmınız kısa süre önce iki çocuğumu kaybettiğimi biliyorsunuz. Bu kaybın verdiği acı şimdi utanç duyduğum davranışlarda bulunmama neden olan bir sinir krizi geçirmeme sebep oldu. Affınıza ve anlayışınıza sığınıyorum. Gelecekte bir eş ve anneye yakışan iffet ve terbiyeyle davranacağıma söz veriyorum.

Kâğıdı yere fırlattı.

“Bunu söylemeyeceğim!”

Hanno kâğıdı yerden aldı.

“Onlar yalnızca birer söz.”

“Ah bebeklerim, bebeklerim,” diye bağırdı Ira Hath yeniden ağlamaya başlayarak. “Sizi tekrar kollarıma alabilecek miyim?”

23

Düzlüklerin Belalısı

Şafağın ilk ışıkları çocukların üçünü de uyandırdığında duydukları ilk ses bandonun müziği oldu, uçurumun karşı tarafına bakınca Zar'ların ilerlemeye ve düşmeye devam ettiklerini gördüler. Dehşet içinde uçurumun kenarına giderek aşağı baktılar. Çok aşağılarda dere yatağı sanki kar yağmış gibi bembeyaz olmuştu ama beyazların içinde parlayan altın rengi şeyler vardı. Genç Zar'lar bu beyazlığın içine atlıyorlar ve beyazlık yavaş yavaş yukarı doğru yükseliyordu. Ne kadar zaman alacağı bilinmese de bir süre sonra Zar'lar kendi ölülerinden oluşan bir dağın üzerinden yürüyerek karşı tarafa geçeceklerdi.

Üç arkadaş hiçbir şey söylemeden arkalarını dönüp Büyük Yol'a çıktılar ve sabah serinliğinde Aramanth'a doğru yola koyuldular.

Kestrel rüzgâr çalgısının gümüş anahtarını saçından çıkardığı bir altın tele geçirerek boynuna takmış ve gömleğinin içerisine sokmuştu. Anahtar kemikli göğsünün üzerinde teninin sıcaklığını almıştı ve yürüdükçe tenine sürtünerek Kestrel'i gıdıklıyordu. Dönüş yolunda olduklarından, düşünceleri Aramanth'a, anne-babasına ve küçük kız kardeşine odaklanmıştı. Bu da bacaklarına Bowman'ın amansız hızına yetişecek gücü veriyordu.

"Aramanth'a onlardan önce varmalıyız," dedi Bowman.

Artık peşlerinde Zar ordusu yoktu fakat Büyük Yol'da ilerledikçe hiçbirinin sözünü etmediği başka bir sorunla karşılaştılar. Karnının ağrısı, geçen her saat biraz daha artmasına rağmen hiçbir şey söylememesi Mumpo'nun büyük bir değişim geçirdiğinin göstergesiydi. Karınları açtı. Bir gece ve bir gün boyunca ve onun üzerine bir yarım gün daha hiçbir şey yememişlerdi. Yiyecek torbaları boştu ve yanından geçtikleri ağaçlar meyve veren cinsten değildi. Ara sıra yollarına çıkan dereler su ihtiyaçlarını gideriyordu ama büyük çöl düzlüklerine ulaştıklarında bunun da sona ereceğini biliyorlardı. Daha ne kadar yürümeleri gerekiyordu?

Düzlüklerden Ombaraka'nın yelkenleriyle geçtiklerinden, bunu bilmelerine imkân yoktu. Üç gün, belki de daha fazla olduğunu düşünüyorlardı. Yiyeceksiz çölü nasıl geçeceklerdi?

Büyük Yol genişti ve hafifçe yokuş aşağı uzanıyordu, artık önlerinde uzanan düzlükleri görebiliyorlardı. Öğlene doğru karınlarının açlığı onları yavaşlattı. Gittikçe güçsüz düşüyor olmaları onları korkutmaya başlamıştı. Bowman bile yorulmuştu. Sonunda pes ederek dinlenmeyi önerdi. Minnetle geniş yapraklı bir ağacın altına çöktüler.

"Eve nasıl varacağız?" dedi Kestrel. Bu soruyu sorarken doğal liderleri olarak kardeşine başvurduğunu fark etti.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Bowman. "Ama eve gideceğiz çünkü gitmek zorundayız."

Bu bir cevap değildi ama yine de onu rahatlattı.

"Belki yaprak yiyebiliriz," dedi Kestrel altında oturdukları dalı çekiştirerek.

"Buldum!" dedi Mumpo. Elini cebine sokup Yeraltı Gölü'nden buraya kadar yanında taşıdığı tixa yapraklarını çıkardı. Yaprakları üçe bölüp herkese eşit miktarda dağıttı.

"Bunlar gerçek yiyecek değil," dedi, "ama karnımızın açlığını unutturacaklar."

Haklıydı. Tixa yapraklarını çiğneyerek keskin suyunu yuttular ve yapraklar boş karınlarını doldurmaya yaramasa da karınlarının açlığını umursamamalarını sağladı.

"Acı bir tadı var," dedi Kestrel suratını ekşiterek.

"Acı, acı, acı," dedi Mumpo bir şarkı tuttururarak.

Ayağa kalkıp sallana yuvarlana yola devam ettiler; önlerindeki aşılmaz engeller akıllarından uçup gitti. Büyük düzlüğü nasıl geçeceklerdi? Kuş gibi uçar, zahmetsizce rüzgârla taşınır, bulutlar gibi yerin üzerinde savrulurlardı.

Büyük Yol'da tixa yapraklarının etkisiyle dans ederek ilerlerken korkularını yüksek sesle şarkı şeklinde söyleyerek güldüklerini fark ettiler.

"Ha ha ha, Zar ordusu!" dedi Mumpo.

"Ha ha ha, Zar Zar Zar!" dedi ikizler.

"Mumpo bir ihtiyardı!" dedi Kestrel.

"İhtiyar, ihtiyar, ihtiyar!" dediler hep bir ağızdan.

"Yaşlı olmak nasıl bir duyguydu Mumpo?"

Mumpo abartılı bir yavaşlıkla hareket ederek onlar için bir ihtiyar dansı yaptı.

“Yavaş ve ağır,” diye şarkı söyledi ciddiyetle dans ederek. “Yavaş, ağır ve yorgun.”
“Yorgun, yorgun, yorgun,” diye şarkı söylediler.
“Çamurla kaplandığımız zamanki gibi.”
“Çamur, çamur, çamur!”
“Sonra çamur düştü ve...” Havaya sıçrayarak deli gibi kollarını salladı. “Zar, Zar, hurraaa!”
“Zar, Zar, hurraaa!”
Kolkola girerek Zar adımlarıyla yürüyüşe geçtiler, kendi müziklerini yapıyorlardı.
“Tarum-tarum-taraa! Tarum-tarum-taraa!”
Bu şekilde şarkılar söyleyerek ormandan çıkıp düzlüklere vardılar. Sonunda burada durdular. Göz alabildiğine uzanan kuru toprağa bakarken tixa yapraklarının etkisi geçmeye başladı; açlıklarını yeniden hissederek evden çok çok uzakta, açlıktan ölmek üzere olduklarını hatırladılar.
Yere uzanıp uyumak ve bir daha hiç kalkmamak en iyisi olacak gibiydi çünkü şarkı söyleyip dans ederken kalan son enerjilerini de tüketmişlerdi. Ama Bowman buna izin vermedi. İnatla, amansızca yola devam etmeleri gerektiği konusunda ısrar etti.
“Çok uzak. Oraya asla varamayacağız.”
“Bunun bir önemi yok. Yola devam etmeliyiz.”
Böylece gökyüzünde yavaş yavaş alçalan güneşi sağ taraflarına alarak yola devam ettiler. Şiddetli bir rüzgâr esmeye başlamıştı ve hızları gittikçe düşüyordu ama durmadılar. Yorgunluktan tökezleseler de Bowman’ın iradesiyle yürümeyi sürdürdüler.
Güneş batıyordu, gökyüzünde koca bulutlar toplanmıştı ki Kestrel sonunda dayanamayarak durdu. Altın ipliği boynundan çıkartıp gümüş anahtarı Bowman’a uzatarak,
“Siz gidin. Ben daha fazla devam edemeyeceğim,” dedi.
Bowman anahtarı alıp elinde sımsıkı tutarak Kestrel’in gözlerinin içine baktı. Gözlerinde daha fazlasını yapamayacağı için duyduğu utancı ve ondan da daha derin ve güçlü yorgunluğu gördü.
Sensiz bunu başaramam Kess.
Öyleyse her şey bitti.
Bowman dönüp, onları bir umut olduğuna inandıracak sözler söylemesini bekleyen Mumpo’ya baktı. Söyleyecek sözü kalmamıştı. Gözlerini kapadı.

Bana yardım et, dedi sessizce, kime ya da neye seslendiğini bilmeden.

Yanıt olarak tanıdık bir gıcırtı ve homurtu sesi duyuldu.

Gözlerini açtı, üçü de dönüp, baktılar. Alacakaranlık gökyüzünde rüzgârda dalgalanarak toprağın üzerinde yavaş yavaş yükselen bir flama silueti beliriyordu. Direkler, yelkenler, gözetleme kuleleri ve üst güverteler yavaş yavaş yükseliyor, dört yanı şişik yelkenlerle kaplı ana güverteler ve ana geminin dev gövdesi gıcırdayarak yavaş yavaş beliriyordu.

“Ombaraka!” diye bağırdı Kestrel.

Bu yeni umuttan güç alan çocuklar gözcülerin dikkatini çekmek için kollarını sallayarak ve seslenerek dev hareketli kente doğru koşmaya başladılar. Görülmüşlerdi. Dev gemi hantal hareketlerle durdu. Borda iskelesi vinçle aşağı indirildi. Üzerine tırmanıp mutluluk gözyaşlarıyla birbirlerine sarıldılar. İskele gıcırdayarak yukarı çekilmeye başlandı, alt güvertelerden geçerek kumanda güvertesinde durdu. Kapılar açıldı ve önlerinde kafaları kazıtılmış bir grup silahlı adam belirdi.

“Baraka casusları!” diye bağırdı kumandan. “Onları zindana atın! Sabahın ilk ışıklarıyla asılacaklar!”

Ancak o zaman Omchaka’da esir olduklarını anladılar.

Üçü birlikte yan yana oturup dizlerini göğüslerine çektiklerinde bile güçlükle sığabildikleri bir kafese tıkılmışlardı. Kafes kapıları kilitlendikten sonra bir vinç yardımıyla havaya kaldırılarak birkaç metre yükseklikte sallanmaya bırakıldılar; kafes rüzgârda dönüyor, muhafızlar üzerlerine tükürerek onlarla alay ediyordu.

“Baraka pislikleri! Şunların oyuncak bebekler gibi yapılı saçlarına bakın!”

“Lütfen,” diye yalvardı çocuklar. “Karnımız aç.”

“Neden yiyeceklerimizi ziyan edelim ki? Sabah nasıl olsa asılacaksınız.”

Chaka halkı muhtemelen saçlarını kazıdıkları için Barakalardan daha vahşi görünüyordu; fakat diğer tüm açılardan şaşırtıcı derecede birbirlerine benziyorlardı. Aynı kum rengi giysiler, aynı kasıntı savaşçı yürüyüşü, aynı silahlar. Çocukların ağladıklarını duyunca gülerek parmaklıkların arasından onları dürttüler.

“Sümüklü kızlar!” diye alay ettiler. “Sabaha ağlamak için iyi bir nedeniniz olacak.”

“Sabaha kadar yaşamayız,” dedi Kestrel bitkin bir sesle. “Günlerdir hiçbir şey yemedik.”

“Yaşasanız iyi olur,” diye bağırdı muhafızların en iriyarısı. “Eğer sabah öldüğünüzü görürsem sizi öldürürüm.”

Diğerleri buna çok güldüler. İriyarı muhafız kıpkırmızı kesildi.

“Pekâlâ, sizin parlak fikriniz nedir öyleyse? Haka Chaka’ya yarın sabah asılamayacaklarını söylemek mi istiyorsunuz?”

“Onları yeniden öldürürüz Pok! Bu onları bayağı korkutur!”

Gülmeye devam ettiler. Pok dedikleri iriyarı muhafız surat asıp kendi kendine söylenmeye başladı.

“Hepiniz aptal olduğumu düşünüyorsunuz ama aptal olan ben değilim, sizsiniz, bekleyin, göreceksiniz...”

Gece olup rüzgâr şiddetlenince muhafızlar sırayla nöbet beklemeye karar verdiler. Büyük Pok ilk nöbeti tutmaya gönüllü olunca diğerleri oradan ayrıldılar. Pok yalnız kalır kalmaz kafese yaklaşıp boğuk bir sesle fısıldadı,

“Hey! Baraka casusları! Hâlâ yaşıyor musunuz?”

Kafesten ses gelmeyince Pok yüksek sesle homurdandı.

“Lütfen konuşun benimle pislikler. Ölmeye hakkınız yok.”

Kestrel cılız bir sesle konuştu.

“Yemek,” dedi. “Yemek...”

Daha fazla konuşacak gücü yoktu.

“Pekâlâ,” dedi Pok endişeyle. “Orada bekleyin. Size yemek getireceğim. Bir şey yapmayın. Size yemek getireceğim. Sakın ölmeyin anlaştık mı? Ölmeyeceğinize söz verin yoksa gitmem.”

“Çok vakit kalmadı...” dedi Kestrel güçlükle konuşarak. “Ölmek üzereyiz.

“Hayır, hayır! Bunu yapmamalısınız! Bunu sakın yapmayın yoksa... yoksa...”

Onları korkutmanın bir yolu olmadığını anlayarak yalvarmaya başladı.

“Bakın, nasıl olsa öleceksiniz, dolayısıyla sizin için fark etmiyor ama benim için fark ediyor. Eğer benim nöbetimde ölürseniz beni suçlarlar, bu hiç de adilce olmaz değil mi? Bunun benim suçum olmayacağını kabul etmelisiniz, ama bunun nasıl da benim üzerime kalacağını anlatayım. Ah yine mi Pok, diyecekler. Pok’un işleri eline yüzüne bulaştıracağından emin olabilirsiniz. Zavallı Pok taş gibi kalın kafalı. Böyle söyleyecekler ve bu haksızlık.”

Çocuklardan ses gelmeyince Pok paniğe kapıldı.

“Lütfen hemen ölmeyin. Önemli olan bu. Gidiyorum. Yemek geliyor.”

Hızla oradan uzaklaştı. Gecenin geç bir saati olmasına ve şiddetli rüzgârdan dolayı kimse dışarı çıkmamasına rağmen çocuklar birilerinin dinleme olasılığına karşı sessiz ve hareketsiz duruyorlardı. Pok kısa süre sonra kolları ekmek ve meyvelerle dolu olarak geri döndü.

“İşte,” dedi nefes nefese ekmekleri parmaklıkların arasından ittirerek. “Yiyin! Yiyin!”

Endişeyle izledi, sonunda çocukların, getirdiklerini yemeye başladığını görünce rahat bir nefes aldı.

“İşte! Bu çok daha iyi. Artık ölmek falan yok değil mi?”

Çocuklar yedikçe Pok da keyifleniyordu.

“İşte! Yaşlı Pok işleri eline yüzüne bulaştırmadı! Sabaha kuşlar gibi şakıyacaksınız ve Haka Chaka güzel bir idam izleyebilecek. Söyledikleri gibi sonu iyi bitten her şey iyidir.”

Bir şeyler yemek Bowman’ın gücünü yerine getirmişti, beraberinde içinde bir umut ışığı da yandı. Nasıl kaçabileceklerini düşünmeye başladı.

“Biz aslında Baraka casusu falan değiliz,” dedi.

“Yoo,” dedi Pok. “Yo hayır, beni bu kadar kolay kandıramazsınız. Yaşlı Pok bile Chaka olmadığınızı görebiliyor ve eğer Chaka değilseniz Baraka’sınız demektir.”

“Biz Aramanth’danız.”

“Hayır değilsiniz. Saçlarınız Barakalarınki gibi.”

“Peki ya örgülerimizi açarsak?” dedi Kestrel.

“Ya da sizinkiler gibi saçlarımızı kökünden tıraş edersek?”

“Şey, o zaman,” dedi Pok kararsızlıkla. “Şey, o zaman şey olursunuz... Şey gibi görünürsünüz.

Bu fikri çok kafa karıştırıcı bulmuştu.

“O zaman size benzerdik.”

“Belki,” dedi. “Ama saçlarınızı bu gece tıraş edemezsiniz ve sabah da idam edileceksiniz. İşte o kadar.”

“Tabii bizi önce asıp sonra da bir hata yaptığınızı anlamak istemezsiniz herhalde.”

“Emirleri Haka Chaka verir,” dedi Pok halinden memnun bir şekilde. “Haka Chaka Omchaka’nın babası, Adaletin Hâkimi ve Düzlüklerin Belalısı’dır. O hata yapmaz.”

Çocuklar kafesteki rahatsız pozisyonlarına ve uğuldayan rüzgâra rağmen o gece uyudular. Karınlarındaki yiyecekler ve kemiklerinin yorgunluğu sabah olacaklara karşı duydukları korkuya baskın geldi ve sabahın ilk ışıkları onları uyandırana dek uyudular.

Rüzgâr dinmişti fakat gökyüzü yaklaşan fırtınanın ağırlığıyla hâlâ kurşuni renkteydi. Bir manga Chaka muhafızı yaklaşıp kafesin etrafını sardı. Kafes vinçle güverteye indirildi ve kapısı açıldı. Çocuklar sendeleyerek dışarı çıktılar. Muhafız mangası etraflarını çevirdi ve bir köprüden geçerek Omchaka'nın ortasındaki meydana doğru ilerlediler. Meydanda büyük bir kalabalık toplanmıştı, pek çokları da üst güvertelerin küpeştelerinden sarkıyordu. Çocuklar görünür görünmez kalabalık hakaretler yağdırmaya, yuhalamaya başladı.

"Asın onları! Baraka pislikleri! Sallandırın!"

Meydanın ortasında, üzerinden üç ilmik sarkan yeni inşa edilmiş bir darağacı vardı. Darağacının arkasında Omchaka ordusunun kumandanları ve bir sıra davulcu duruyordu. Çocuklar darağacına götürülüp her biri bir ilmiğin önünde duracak şekilde bir sıranın üzerine çıkarıldılar. Ardından davulcular davullarını çalmaya başladılar ve Başkumandan yüksek sesle,

"Herkes, Omchaka'nın babası, Adaletin Hâkimi ve Düzlüklerin Belalısı Haka Chaka için ayağa kalksın!"

Herkes ayakta olduğundan kimse yerinden kıpırdamadı ve Haka Chaka arkasından gelen küçük maiyetiyle birlikte meydana girdi. Heybetli bir endama sahip, kır saçları neredeyse kökünden tıraş edilmiş yaşlı bir adamdı. Fakat çocukların şaşkınlık içinde baktıkları kişi o değildi. Arkasında saçları aynı şekilde tıraş edilmiş Danışman Kemba yürüyordu.

"O bir Baraka!" diye bağırdı Kestrel suçlayıcı bir şekilde onu göstererek. "Adı Kemba ve Ombaraka'dan geliyor!"

Kemba kayıtsız bir şekilde gülümsedi.

"Birazdan sizin de bir Baraka olduğunuzu iddia edecekler herhalde Ekselansları."

"İstediklerini söyleyebilirler," dedi Haka Chaka sert bir şekilde. "Konuşma çok yakında sona erecek."

Çocukları tutan adamlara işaret etti ve adamlar ilmikleri çocukların boyunlarına geçirdiler. Mumpo bir zamanlar olsa yapacağı gibi ağlamadı ama küçük bir boğulma sesi çıkardı.

"Üzgünüm Mumpo," dedi Kestrel. "Sonuçta senin için hiç de hayırlı olmadık."

“Evet oldunuz,” dedi cesurca. “Benim arkadaşlarım oldunuz.”

Haka Chaka kalabalığa hitap etmek için yüksek bir platformun üzerine çıktı.

“Omchaka halkı!” diye bağırdı. “Morah düşmanlarımızı elimize teslim etti!”

Bowman bir anda kurtuluş yolunu gördü.

“Morah uyandı!” diye bağırdı.

Kalabalığın üzerine şaşkınlık dolu bir sessizlik çöktü. Gökyüzünden yaklaşan fırtınanın hafif homurtusu duyuluyordu. Kemba’nın bakışları öfkeyle Bowman’a çevrildi.

“Zar ordusu harekete geçti!” diye bağırdı Bowman.

Bu sözler kalabalıkta korku yarattı. Her yandan heyecan dolu sesler yükseliyordu. Haka Chaka danışmanlarına döndü.

“Bu doğru olabilir mi?”

“Arkamızdan geliyorlar,” diye bağırdı Bowman. “Nerede olursak olalım bizi bulacaklar.”

Şimdi her yandan korku dolu sesler yükselmeye başlamıştı, yelkenleri sarsan ani bir rüzgârla sesler şiddetlendi.

“Hiçbir şey Zar ordusunu durduramaz!”

“Hepimizi öldürecekler!”

“Yelkencilere söyleyin! Yelkenleri açmalıyız!”

“Budalalar!”

Paniği kontrol altına alan Kemba’nın sesiydi. Yüksek ama sakin, hatta yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşuyordu.

“Bunun bir Baraka oyunu olduğunu görmüyor musunuz? Morah neden uyanmış olsun? Zar ordusu neden yürüyüşe geçsin? Kendi zavallı paçasını kurtarabilmek için yalanlar uyduruyor.”

“Morah’ı ben uyandırdım,” dedi Bowman. “Morah bana, ‘Hepimiz biriz,’ dedi.”

Bu sözler kalabalıktakilerin yüreklerine korku saldı. Kemba nefretle Bowman’a baktı ancak bakışlarında bir korku da seziliyordu.

“Yalan söylüyor!” diye bağırdı. “Bunlar bizim düşmanlarımız! Neden onları dinliyoruz? Asın onları! Onları hemen asın!”

Kalabalık bu teklife çılgınca bağırarak karşılık verdi, içlerinde uyanan korku nefret dolu bir öfkeye dönüşmüştü.

“Asalım! Asalım!”

Çocukların boyunlarındaki ilmikler sıkıldı. Sıranın iki yanında duran muhafızlar sırayı çocukların ayaklarının altından itmek üzere hazır bekliyordu. Haka Chaka kollarını kaldırarak kalabalığı susturdu.

“Korkmak için bir neden yok!” diye bağırdı. “Biz Omchaka’ yız!”

Bu sözleri büyük bir tezahüratla karşılandı.

“Bırakalım Ombaraka titresin! Omchaka’nın düşmanlarıyla işte böyle baş ederiz!”

İdam emrini vermek için kollarını indirmeden önceki bir anlık sessizlikte fırtına yeni bir sesi oraya taşıdı: Yürüyüşe geçmiş bir ordunun müzik eşliğindeki ayak sesleri ve milyonlarca genç sesin hep bir ağızdan söylediği şarkı duyuldu.

“Öldür, öldür, öldür, öldür! Öldür, öldür, öldür!”

Omchaka halkı dehşet içerisinde sessizce birbirine bakıyordu. Ardından herkesin korktuğu kelimeler dudaklardan döküldü.

“Zar ordusu! Zar ordusu!”

Danışman Kemba derhal harekete geçti.

“Ekselansları,” dedi aceleyle. “Casusları salın! Onları bir kara gemisine koyun ve güneye gönderin. Zar ordusu onları izleyecektir. Omchaka derhal doğuya doğru yola çıkmalı.”

Haka Chaka anlamıştı ve emirler verildi. Kalabalık dağılıp Omchaka halkı harekât konumuna geçerken Kemba çocuklara yaklaşarak acımasızca fısıldadı,

“Kırk yıllık barışı mahvettiniz! Hayatımı adadığım her şey yok oldu! Tek tesellim sizin ve sevgili Aramanth’ınızın Zar’ların elinden kurtulamayacak olması.”

Çocuklar bir kara gemisine bindirilerek serbest bırakıldı: Manevra kabiliyeti yüksek ince korvetlerden birine değil, ağır, tek yelkenli bir erzak gemisine bindirilmişlerdi. Aceleyle aşağı indirildiler, dev Omchaka şehri telaşlı bir hareketlilik içerisindeydi. Yelkenciler tüm güvertelerdeki yelkenleri açarak talimatlar yağdırıyordu; gittikçe kuvvetlenen rüzgâr yüzlerce brandayı şişirerek dev ana gemiyi harekete geçirdi.

Küçük kara gemisi yere indirildiğinde bando eşliğinde sekizli sıralar halinde düzlükte ilerleyen Zar’lar uzaktan görünmüştü. Kuzeyden esen fırtına, yelkeni şişirerek kara gemisini Omchaka’dan uzaklaştırdı. Rüzgâr tüm gücüyle gemiyi iterek hızlandırdı. Tam o sırada kurşuni gökyüzünde bir şimşek çaktı ve aniden kopan fırtınayla birlikte şiddetli bir yağmur inmeye başladı.

Kara gemisi taşlık zemine çarparak müthiş bir hızda yol alıyordu; çocukların direğe tutunup fırtınanın içine atılmaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Rüzgâr fırtınaya, yağmur sele dönüşmüş, hiçbir şey göremez olmuşlardı. Kurşuni gökyüzünde durmadan şimşekler çakıyor, kulakları sağır edici gök gürültüleri her yanı inletiyordu. Geminin içine su doluyordu, ama kontrolden çıkmış geminin direğine sımsıkı tutunarak sallanmaktan başka ellerinden bir şey gelmiyordu.

Tekerleklerden biri bir taşa çarptı ve çubuklarından ikisi kırıldı. Tekerlek kısa bir süre daha dönmeyi sürdürdü, ardından jant çöktü ve tekerlek parçalandı. Gemi yan yattı. Rüzgâr acımasızca saldırarak yelkenleri döndürüyordu, ardından bir tekerlek daha parçalara ayrıldı. Kara gemisi, kazandığı ivmeyle bir zaman sürüklendikten sonra durdu.

Fırtına tüm hızıyla sürüyordu. Yapabilecekleri bir şey yoktu, bu yüzden birbirlerine sokulup geminin içine sığınarak yağmurun dinmesini beklemeye başladılar. Bowman boynunda asılı duran gümüş anahtara dokunarak, ölüme ne kadar yaklaştıklarını ve birinin ya da bir şeyin onları gözettiğini düşündü. Biri ya da bir şey eve dönmelerini istiyordu ama bunun kim ya da ne olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Başaracağız,” dedi.

Kestrel ve Mumpo da aynı şeyi hissediyordu. Aramanth’dan çok uzakta olmamalıydılar.

Şiddetli yağmur zamanla azaldı ve rüzgâr kesildi. Çocuklar sığındıkları yerden sürünerek çıkıp, aydınlanan gökyüzünün ışığında etrafa bakındılar. Fırtına güneye doğru uzaklaşıyordu; ufukta Aramanth’ın yağmurun maskesi altında bile şüphe götürmez bir şekilde kendini belli eden yüksek duvarlarını gördüler.

“Başaracağız,” dedi Bowman sevinçle.

Rap! Rap! Rap!

Sırılsıklam olmalarına rağmen gülümsemeyi sürdüren Zar ordusu göründü.

“Öldür, öldür, öldür, öldür! Öldür, öldür, öldür!”

Çocuklar tek bir kelime daha etmeden şehrin duvarlarına doğru hızla koşmaya başladılar.

24

Son Büyük Sınav

Bugün Büyük Sınav günüydü. Mevsim normallerinin dışında kopan fırtına ve şiddetli yağmur alışılmadık bir şekilde oturumun geç başlamasına neden olmuştu fakat şimdi arenanın basamaklarını dolduran sıralar kurulanmış ve sınav başlamıştı. Şehirdeki tüm aile reisleri sıralara oturmuş, gelecek yıl için aile derecelerini belirleyecek olan sınava yoğunlaşmışlardı. Daire şeklindeki her basamakta üç yüz yirmi sıra vardı, toplam dokuz basamakta neredeyse üç bin kişi büyük bir sessizlik içerisinde oturuyordu; yalnızca kâğıtların üzerinde gezinen kalemlerin ve arenada gezinen müfettişlerin hafif ayak sesleri duyuluyordu.

Basamakların etrafında ve arenanın iki yanına yerleştirilmiş dik kürsülerde sınava girenlerin ailelerinden oluşan büyük bir kalabalık toplanmıştı. Zaruri işleri olanlar dışında herkes kısmen aile reislerine destek olmak, kısmen de sınavın bireylerin yanı sıra aileleri de derecelendirdiğini göstermek için Büyük Sınav gününde orada olmak zorundaydı. Aileler renklere göre ayrılmış bölümlere oturtulmuşlardı. Birkaç beyaz ve çok sayıda kırmızı saray tarafında, turuncular ve kahverengiler ortanın iki yanında, sayısız miktardaki gri ise en sonda, Creoth heykelinin yanında oturuyordu. Başmüfettiş Maslo Inch üzerine bağlılık yemini yazılı taştan bir kaideye yerleştirilmiş bir podyumda oturuyordu.

• • •

DAHA ÇOK ÇALIŞACAĞIMA, DAHA YÜKSEĞE ÇIKACAĞIMA VE YARININ BUGÜNDEN DAHA İYİ OLMASI İÇİN ÇABA GÖSTERECEĞİME, İMPARATORUMA OLAN SEVGİM VE ARAMANTH'IN ŞEREFİ ÜZERİNE ANT İÇERİM.

Saatine bakarak bir saat geçmiş olduğunu gördü. Ayağa kalkarak podyumdan aşağı indi ve kafalarını sınav kâğıtlarına eğmiş insanlara rasgele bakarak ağır adımlarla arenanın etrafında gezindi. Maslo Inch için Büyük Sınav hep düşüncelere dalarak geçirdiği bir zaman dilimi olmuştu;

bu, yakın zamanda gerçekleşen rahatsız edici olaylardan sonra bugün için çok daha fazla geçerliydi. Aramanth halkı bugün burada düzenli bir şekilde sıralanmış, adil ve kurallara uygun bir biçimde hazırlanmış bir sınava tabi tutuluyordu. Hiç kimse kayırıcılıktan ya da gizli garezlerden şikâyet edemezdi. Herkes aynı sınava giriyor ve aynı şekilde değerlendiriliyordu. Yetenekli ve çalışkan kişiler öne çıkıyordu, doğrusu ve uygun olanı da buydu; ve aptallar ve aylaklar aşağı sıralara düşüyorlardı, aynı şekilde bu da doğru ve uygun olandı. Tabii ki bu durum sınavda başarısız olup başka bir bölgeye taşınmak zorunda kalanlar için tatsızdı ama adildi çünkü bu, çok çalışmış ve başarılı olmuş bir başka ailenin ödüllendirilmesi anlamına geliyordu. Şunu asla unutmayın –sınav sonunda yapacağı konuşmayı kafasında tekrarlıyordu– önümüzdeki yıl, Büyük Sınavda kendinizi göstermek ve kaybettiklerinizi geri kazanmak için yeni bir şansınız olacak. Evet, her şey düşünüldüğünde bu mümkün olan en iyi sistemdi, kimse bunu inkâr edemezdi.

Etrafta gezinen gözleri, sıkı bir gözetime tabi olduklarından dolayı bir arada oturtulan Yatılı Çalışma Kursu grubuna kaydı. Hazırlanmadıkları sorularla mücadele ederlerken, her yıl yüzlerinde görmeye alışık olduğu panik ve ümitsizlik ifadelerini gördü ve her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin oldu. Neden bazı insanlar hiçbir zaman öğrenmezler? Gereken tek şey biraz daha fazla çaba, biraz daha gayret. Ortalarında kafasını ellerinin arasına almış olan Hanno Hath oturuyordu. Bu adam gerçekten Aramanth'ın yüz karasıydı. Ama artık kontrol altındaydı.

Gözleri arenadan, Gri Bölge'den gelen ailelerin oturduğu yere kaydı. Bayan Hath gri kıyafetlerinin içinde, elleri kucağında kavuşturulmuş, uysal bir şekilde oturuyordu. Gözleri çocuklara ayrılan bölmeye kaydı, güvenilir Bayan Chirish kucağında Hath'lerin çocuğuyla oturuyordu. Çocuğun sorun çıkaracağını düşünmüştü fakat sakin görünüyordu, hiç kuşkusuz arenayı kuşatan büyük sessizlikten o da etkilenmişti.

Evet, bu işi de iyi başardın, dedi Maslo Inch kendi kendine. Hath ailesinin gururu tam anlamıyla kırılmıştı.

İmparatorluk Sarayı'nın tepesindeki kulede İmparator canı sıkkın bir vaziyette kentin terkedilmiş sokaklarına bakarak çikolata drajeleri yiyordu. Birkaç saat önce sınava girecek olanlar ve ailelerinin gelişini izlemiş, endişe ve korku içinde olduklarını hissetmişti. Her yıl gerçekleşen Büyük Sınav'dan nefret ediyordu. Binlerce kişinin hep bir ağızdan söylediği

Bağlılık Yemini’ni duymuş ve sıra, “İmparatoruma olan sevgim,” kısmına gelince kulaklarını tıkamıştı. Son bir saattir ortalık sessizleşmişti. Sanki kentin üstüne ölü toprağı serpilmişti.

Ama şimdi yeni bir ses duyduğunu düşünmeye başlamıştı: Uzak, belirsiz ve boğuktu ama... bu bir bando sesi olabilir miydi? Duyabilmek için kulak kesildi. Büyük Sınav günü kim müzik çalma cüretini gösterebilirdi?

Gözlerini sokağa çevirdi ve o güne kadar gördüğü en tuhaf manzarayla karşılaştı. Sokaktaki kanalizasyon deliklerinden birinin kapağı aralandı ve çamura bulanmış bir çocuk ve ardından onu izleyen iki çocuk daha dışarı çıktılar. Etrafa bakındılar, bir an için şaşırmış göründüler ve sonra arenaya doğru koşmaya başladılar. İmparator koşmalarını izlediği çocuklardan birinin ona hiç de yabancı gelmediğini düşündü. Bu o kız olabilir miydi...?

Birdenbire kanalizasyon deliğinden beyaz ve altın rengi üniformalı yakışıklı bir delikanlı çıktı. Arkasından bir tane daha ve bir tane daha. Sonra sokağın ucunda başlarında bando takımıyla büyük bir grup belirdi. İmparator’un gözleri yuvalarından fırlamış, olduğu yere çakılıp kalmıştı. Kim olduklarını sormaya gerek yoktu. Bu Zar ordusuydu.

Yan sokaklardan, kanalizasyonların içinden yüzlercesi çıkarak gruba katılıyordu. Yollarına devam ederken tek kelimeden oluşan bir şarkı söylemeye başladılar:

“Öldür, öldür, öldür, öldür! Öldür, öldür, öldür!”

İmparator onları durdurması gerektiğini biliyordu. Ama nasıl? Yerinden bile kıpırdayamıyordu. Elini çikolata kâsesine daldırarak bir avuç drajeyi farkında olmadan ağzına attı ve yerken ağlamaya başladı.

Çocuklar Creoth heykelinin yanından hızla koşarak geçip arenanın sütunlu girişinden içeri daldılar ve nefes nefese en üst basamakta durdular. Çok acil bir tehlike olmasına rağmen binlerce kişinin sessizlik içinde sıralarına eğilmiş olması onları şaşkınlık içinde bırakmıştı; birkaç saniye tereddüt ederek soluklandılar.

Bu birkaç saniye içinde Maslo Inch onları görmüş ve öfkeden küplere binmişti. Hiçbir şey Büyük Sınav’ın kutsal sessizliğini bozamazdı. Gülünç örgülü saçları ve çamurlu ayaklarıyla bu sırılsıklam üç afacanı tanımamıştı. Sınavı bölmüş olmaları yeterliydi. Sert bir şekilde yardımcılarına meseleyi halletmelerini işaret etti.

Çocuklar asık suratlarla kendilerine doğru gelen kırmızı cübbeli müfettişleri gördüler. Arenanın ortasında duran rüzgâr çalgısı hafif bir

meltemle sağa sola hareket ediyordu. Bowman gömleğinin içindeki gümüş anahtarı boynundan çıkardı. Sessizce kız kardeşiyle konuştu.

Yanımda dur. Eğer beni yakalarlarsa onu sen al.

Çocuklar birbirlerine erişebilecekleri şekilde dağılarak basamaklardan aşağı rüzgâr çalgısına doğru inmeye başladılar. Bu sırada sınavlarının başında oturanlar kargaşanın farkına varmış, kürsülerden bir mırıltı yükselmeye başlamıştı. Bu gerçekten dayanılmaz, diye düşündü Maslo Inch kendi kendine, içgüdüsel olarak podyumuna geri dönerek.

Müfettişler aşağıdan ve yukarıdan çocukların etrafını çevirmişti, başlangıçta sert bir şekilde birkaç söz fısıldamalarının yeterli olacağını düşünmüşlerdi. Fakat yaklaştıkça çocuklar aniden üç farklı yöne dağılmış, sınava girenlerin arasında koşuşmaya başlamışlardı.

Başmüfettiş artık sınavın bölünmesini umursamayarak muhafızlara döndü ve, “Yakalayın şunları!” diye bağırdı. “Durdurun onları!”

Bağırırken sokaktan gelen inanılmaz bir ses duydu: bir bando takımı ve ayak sesleri.

Rap! Rap! Rap!

Bowman sıraların arasından zikzak çizerek, kâğıt yığınlarını yere saçarak bir basamaktan diğerine sıçrıyordu. Sol tarafında onu takip eden Kestrel’i gördü. Farkına bile varmadan Hanno Hath’in yanından geçip gitti ama babası onu tanımıştı ve kalbi neşeyle atarak ayağa fırladı...

Bir muhafız Kestrel’i yakalamıştı ama o kafasını adamın koluna gömüp öyle sert bir şekilde ısırdı ki adam onu bırakmak zorunda kaldı. Kimse kâğıdına bakmıyordu, herkes kafasını kaldırmış şaşkınlık içinde çocukları ve onları kovalayan muhafızları izliyordu.

Ira Hath Gri kürsüde ayağa kalkıp baktı. Neredeyse emindi, yalnızca saçları çok farklıydı ama yine de...

“Aferin sana Kestrel, aferin!” diye bağırdı çılgın bir heyecanla. Arenanın diğer ucunda ayakta duran Hanno Hath kalbi küt küt atarak bağırdı:

“Aferin sana Bowman, aferin!”

Ona el sallamak için dönen Bowman iki muhafıza çarptı ve iki adam onu boynundan ve bacaklarından yakalayarak sımsıkı tuttu.

“Kess!” diye bağırarak gümüş anahtarı havaya fırlattı.

Kestrel hemen koşup anahtarı düştüğü yerden alarak Mumpo’yla birlikte hızla alt basamağa, oradan da rüzgâr çalgısına doğru koştu.

Bütün bu karışıklık içinde Bayan Chirish Pinpin'i elinden bırakmış, o da bunu fırsat bilerek kucağından atlayıp kaçmıştı.

"Hey!" diye bağırdı Bayan Chirish. "Şu çocuğu durdurun!"

Ama Pinpin yok olmuştu, sıraların altından ve bacakların arasından geçerek abisi ve ablası olduklarını hemen anladığı komik görünüşlü kahverengi tiplere doğru emekledi.

Kestrel son basamağı da geçerek arkasında iki iri muhafızla rüzgâr çalgısına doğru koştu. Ahşap kulenin kaidesine kadar gelmişti ki muhafızlar onu yakalayarak aşağı çektiler.

"Mumpo!" diye bağırarak gümüş anahtarı ona attı. Maslo Inch düşen şeyi gördü ve neler olduğunu hemen anladı. Yerdeki cisme doğru yürüdü ama Mumpo ondan önce davranmıştı.

Başmüfettiş Mumpo'yu güçlü ellerinin arasına alarak en otoriter ses tonuyla, "Onu bana ver, seni küçük pasaklı velet!" diye emretti. Fakat tam o sırada Mumpo'nun gözlerinin içine baktı ve kontrol edemediği bir şey oldu. Derin bir nefes aldı ve boğazının ve yüzünün alev alev yandığını hissetti.

"Sen!"

Ellerini çekti ve Mumpo elinde gümüş anahtarla kaçıp rüzgâr çalgısına doğru koştu. Zar ordusu çok yaklaşmıştı; bando sesini duyan arenadaki kalabalık bu en önemli günde kimin müzik çalmaya cüret edebildiğini görmek için sabırsızlanıyordu. İkisi de sımsıkı yakalanmış olan Bowman ve Kestrel Mumpo'nun rüzgâr çalgısına ulaşarak tırmanışını izlediler.

"Haydi Mumpo, haydi!"

Mumpo bir maymun kadar çevik hareketlerle ahşap kuleye tırmandı, gümüş anahtar elindeydi ama nereye girecekti?

"Boğazına!" diye bağırdı Kestrel. "Boğazındaki yuvaya!"

Zar ordusunun müziği ve ayak sesleri artık çok net duyuluyordu. Rap! Rap! Rap! Mumpo elini rüzgâr çalgısının paslı metal boynunda gezdirerek telaşla yuvayı arıyordu.

Hanno Hath yüreği ağzında, tüm varlığıyla başarmasını dileyerek onu izledi.

Haydi Mumpo, haydi!

Ira Hath istemsiz bir şekilde titreyerek izledi.

Haydi Mumpo, haydi!

Mumpo bir anda yuvayı parmaklarının ucunda hissetti, beklediğinden daha yukarıdaydı. Zar ordusu ellerinde parıldayan kılıçları, dudaklarında

ölümcül şarkılarıyla sütunların arasında belirdiği sırada gümüş anahtar yuvaya tık diye oturdu.

“Öldür, öldür, öldür, öldür...”

Rüzgâr çalgısı esintiyle döndü, hava büyük deri kepçelerin içine doldu ve gümüş anahtara kadar ulaştı. Gümüş borular yavaşça ötmeye başladı.

Zar ordusu derin bir titreme şeklinde duyulan ilk notayla durdu. Kılıçları havada, neşeli, gülümseyen yüzlerle donup kalmışlardı. Arenanın her yanındaki insanlar tuhaf bir hisle irkildiler.

Sonraki nota daha tizdi; hafif ama kulak tırmalayıcıydı. Rüzgâr çalgısı döndükçe derinden gelen mırıltının üzerindeki ses yükselip alçalıyordu. Ardından ses en yüksek tonda duyuldu, sanki cennetten gelen bir kuş sesi gibi şakıyordu. Sesler gittikçe artıyor ve daha uzaklara ulaşıyordu, basamak basamak tüm arenayı, kürsüleri ve sonra da tüm kenti hâkimiyeti altına aldı. Bowman ve Kestrel’i tutan muhafızlar onları bıraktılar. İnsanlar şaşkınlık içinde önlerindeki sınav kâğıtlarına baktılar. Kürsülerdeki aileler birbirlerine baktılar.

Hanno Hath sırasından ayrıldı. Ira Hath kürsüden dışarı çıktı. Pinpin emekleyerek en alttaki sıraların altından çıktı ve neşeyle kıkırdamaya başladı. Rüzgâr çalgısının şarkısı insanların içlerine işliyor ve her şey değişiyordu. İnsanlar birbirlerine, “Burada ne işimiz var?” diye soruyorlardı. İçlerinden biri sırasının üzerindeki kâğıtları alıp yırttı ve parçalarını havaya savurdu. Kısa süre sonra herkes Pinpin gibi gülerek aynı şeyi yapmaya başlamış, her yer uçuşan kâğıtlarla dolmuştu. Kürsülerdeki aileler karışmaya başlamış ve kahverengi griyle, turuncu kırmızıyla buluştukça ortaya müthiş bir renk cümbüşü çıkmıştı.

İmparator, kulesinden rüzgâr çalgısının sesini duydu ve penceresini ardına dek açarak çikolata drajelerini dışarıya fırlattı. Düşerken etrafa saçılarak, donup kalan Zar ordusunun üzerine kondular. İmparator odasındaki çok sayıdaki kapıdan birini kullanarak dışarıya çıktı ve merdivenlerden aşağı koştu.

Arenada Ira Hath merak içinde, kıyafetlerini değiş tokuş eden ve değişik renk kombinasyonları deneyen ve alışılmadık görüntüler karşısında gülen kalabalığın arasından geçerek basamaklardan aşağı iniyordu. Diğer yönden kollarını açmış gelen Hanno’yu gördü. Ortadaki halkaya vardı ve Pinpin’i kollarına alıp öptü ve arkasını dönünce karşısında sevgili Bowman’ını buldu, sarılıp öpüştüler. Hanno da kollarında Kestrel’le onlara katıldı,

yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Ira Hath de mutluluktan ağlamaya başladı.

“Benim cesur kuşlarım,” diyordu, Hanno onlara sarılıp defalarca öperken. “Benim cesur kuşlarım geri döndü.”

Pinpin annesinin kollarında heyecanla zıplayıp oynuyordu.

“Bo’yu seviyorum!” diye bağırdı. “Kess’i seviyorum!”

Ira Hath, “Canlarım benim,” diyerek hepsine birden sarıldı. “Benim biricik güzellerim.”

Az ileride kalabalığın içinde yaşanan karmaşa ve neşeyle unutulan Maslo Inch Mumpo’ya doğru yürüdü ve önünde yavaşça diz çöktü.

“Beni affet,” dedi sesi titreyerek.

“Seni af mı edeyim?” dedi Mumpo. “Neden?”

“Sen benim oğlumsun.”

Mumpo birkaç dakika boyunca şaşkınlık içinde ona baktı. Sonra utangaç bir hareketle elini uzattı ve Başmüfettiş elini alıp öptü.

“Baba,” dedi Mumpo. “Artık benim de arkadaşlarım var.”

Maslo Inch ağlamaya başladı. “Öyle mi evlat?” dedi. “Öyle mi oğlum?”

“Onlarla tanışmak ister misin?”

Başmüfettiş kafasını salladı, konuşamıyordu. Mumpo onu elinden tutarak Hath ailesinin durduğu yere götürdü.

“Kess, benim de bir babam varmış!”

Maslo Inch başı eğik bir halde önlerinde durdu, gözlerinin içine bakamıyordu.

“Ona iyi bak Mumpo,” dedi Hanno Hath sakin bir sesle, çocuklarına sarılmaya devam ediyordu. “Babaların, çocuklarından gelebilecek her tür yardıma ihtiyaçları vardır.”

İmparator iki sıra kolonun arasından geçerek en üst basamağa çıktı ve durup arenadaki karmakarışık manzarayı izledi. Rüzgâr çalgısının şarkısı devam ediyordu, onun sıcacık, rahatlatıcı etkisini uzun bir kışın ardından açan ılık güneş gibi kemiklerinde hissetti. Kollarını ardına dek açtı ve neşeyle gülümseyerek seslendi:

“İşte böyle! Şehir dediğin gürültülü olmalı.”

Zar ordusuna gelince, rüzgâr çalgısı şarkı söylemeye başladığı andan itibaren yaşlanmaya başlamışlardı. Heykel gibi duran altın gençlerin güzel yüzleri kırışıp sarkmaya, parlak gözleri solmaya başladı. Sırtları büküldü, altın rengi saçları dökülüp beyazladı. Yıllar dakikalar içerisinde akıp geçti

ve Zarlar toprağa çöküp orada can verdiler. Uzun süredir bekleyen zaman ve bozulma şimdi onların üstesinden gelmişti. Etleri çürüyüp toza dönüştü. Aramanth sokaklarında, rüzgâr çalgısının esintisi kemiklerinin üzerindeki tozları alıp bahçelere ve oluklara taşıdı. Sonunda Morah'ın yenilmez ordusundan geriye, ellerinde güneşte parıldayan kılıçlarıyla uzun bir sıra iskelet kaldı.

Okuldan nefret ediyorum! Derecelendirmeden nefret ediyorum! Daha yükseğe ulaşmak istemiyorum! Daha çok çalışmayacağım! Yarının bugünden daha iyi olması için çaba göstermeyeceğim! 'Büyük Sınav'dan nefret ediyorum!

Etrafı duvarlarla çevrili kent devleti Aramanth'da sınavlar her şeydir. İnsanların yaşamı, sınavlardaki başarılarına göre belirlenmektedir. Aramanthlı genç bir kız olan Kestrel Hath bu sisteme başkaldırınca Başmüfettiş ailesini en ağır cezaya çarptırır. Kestrel, ailesi için bir çıkış yolu ararken, rüzgâr çalgısının sırrını öğrenir ve ikiz kardeşi Bowman'la birlikte, Aramanth'ın geleceğini tehdit eden korkunç gücün kaynağına doğru zorlu bir yolculuğa çıkar.

www.remzi.com.tr

ISBN 975-14-0967-5

9 789751 409676